

JESU KRISTI KIRKE AV SISTE DAGERS HELLIGE • NOVEMBER 2017

Liahona

Taler fra
generalkonferansen

© MARK MISSMAN OG MARK MABRY, KOPERING IKKE TILLATT

“Hvordan kommer vi til Ham? I april oppfordret president Russell M. Nelson og eldste M. Russell Ballard oss til å studere ‘Den levende Kristus’ som et ledd i å lære om Frelseren...

Mens jeg har studert Jesu Kristi liv og læresetninger med større fokus og lært ‘Den levende Kristus’ utenat, har min takknemlighet og kjærlighet til Frelseren blitt større. Hver setning i dette inspirerte dokumentet inneholder en preken som har styrket min forståelse av hans guddommelige roller og jordiske misjon. Det jeg har lært og følt i denne perioden med studium og refleksjon, bekrefter at Jesus virkelig ‘er verdens lys, liv og håp’.”

Jean B. Bingham, Hjelpeforeningens generalpresident, “Så din glede kan bli fullkommen”, 85

Gjennom troens øyne,
av Mark Missman og Mark Mabry

Kvinnenes fellesmøte

- 6 **Tenn ditt lys**
Sharon Eubank
- 10 **Bli i Gud og reparer bruddet**
Neill F. Marriott
- 13 **Av uendelig verdi**
Joy D. Jones
- 16 **Tre søstre**
President Dieter F. Uchtdorf

Møtet lørdag formiddag

- 21 **Hjemlengsel**
President Dieter F. Uchtdorf
- 25 **Behovene nær oss**
Bonnie L. Oscarson
- 28 **Planen og erklæringen**
Eldste Dallin H. Oaks
- 32 **“Jeg har et verk for deg”**
Eldste John C. Pingree jr.
- 36 **Det levende brød som er kommet ned fra himmelen**
Eldste D. Todd Christofferson
- 40 **Vær da fullkomne - omsider**
Eldste Jeffrey R. Holland

Møtet lørdag ettermiddag

- 43 **Oppholdelse av Kirkens funksjonærer**
President Henry B. Eyring
- 44 **Åndelig formørkelse**
Eldste Gary E. Stevenson
- 48 **Omvendelse er alltid positivt**
Stephen W. Owen
- 51 **Hver dag på jord**
Eldste Quentin L. Cook
- 55 **Etter guddommelig forordning**
Eldste Ronald A. Rasband
- 58 **Enkens hjerte**
Eldste O. Vincent Haleck
- 60 **Mormons bok: Hvordan ville livet ditt ha vært uten den?**
President Russell M. Nelson

Generalkonferansens prestedømsmøte

- 64 **Prestedømmet og Frelserens forsonende kraft**
Eldste Dale G. Renlund
- 68 **Sannheten i alle ting**
Eldste David F. Evans
- 75 **Vinn Herrens og familiens tillit**
Eldste Richard J. Maynes
- 78 **Bærere av himmelsk lys**
President Dieter F. Uchtdorf
- 81 **Herren leder sin kirke**
President Henry B. Eyring

Møtet søndag formiddag

- 85 **Så din glede kan bli fullkommen**
Jean B. Bingham
- 88 **Har så miraklens tid opphørt?**
Eldste Donald L. Hallstrom
- 90 **De største og mest dyrebare løfter**
Eldste David A. Bednar
- 94 **Vend deg til Herren**
Biskop W. Christopher Waddell
- 97 **Herre, vil du la mine øyne bli åpnet?**
Eldste W. Craig Zwick
- 100 **Vær ikke redde for å gjøre godt**
President Henry B. Eyring

Møtet søndag ettermiddag

- 104 **Vandringen fortsetter!**
Eldste M. Russell Ballard
- 107 **Guds mektige vitne: Mormons bok**
Tad R. Callister
- 110 **Adskilt, men likevel ett**
Eldste Joni L. Koch
- 112 **Stoler vi på Ham? Vanskelig er bra**
Eldste Stanley G. Ellis
- 115 **Viktige sannheter - vårt behov for å handle**
Eldste Adilson de Paula Parrella
- 117 **Søk fra de beste bøker**
Eldste Ian S. Arden
- 119 **Elsk hverandre, slik Han har elsket oss**
Eldste Jose L. Alonso
- 122 **Herrens røst**
Eldste Neil L. Andersen
- 72 **Generalautoriteter og funksjonærer på generalplan i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige**
- 127 **Fortegnelse over historier**
- 128 **Nytt fra Kirken**
- 137 **Kom, følg med meg - Det melkisedekske prestedømme og Hjelpeforeningen**

Den 187. halvårslige generalkonferansen

Lørdag kveld, 23. september 2017, kvinnenes fellesmøte

Ledelse: Jean B. Bingham

Åpningsbønn: Megumi Yamaguchi.

Avslutningsbønn: Leslie P. Layton.

Musikk ved et Hjelpeforeningskor fra staver i området Park City, Utah; Jane Fjeldsted, dirigent; Bonnie Goodliffe, organist: "Let Zion in Her Beauty Rise", *Hymns*, nr. 41, arr. Kasen, utg. av Jackman; "Sing Praise to Him", *Hymns*, nr. 70, arr. Fjeldsted and Goodliffe; "Skal det unge Sion glemme", *Salmer*, nr. 183; "We Have Partaken of Thy Love", *Hymns*, nr. 155, arr. Fjeldsted og Goodliffe.

Lørdag formiddag, 30. september 2017, fellesmøte

Ledelse: President Henry B. Eyring.

Åpningsbønn: Eldste Larry R Lawrence.

Avslutningsbønn: Eldste Massimo De Feo.

Musikk ved The Mormon Tabernacle Choir; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Richard Elliott og Andrew Unsworth, organister: "Gå du som elsker Gud", *Salmer*, nr. 39; "Arise, O God, and Shine", *Hymns*, nr. 265, arr. Wilberg, utg. av Oxford University Press; "Gud sign profeten vår", *Salmer*, nr. 16, arr. Wilberg; "Høyt oppå fjellets topp", *Salmer*, nr. 4; "Jorden med sitt blomsterflor", *Salmer*, nr. 40, arr. Murphy; "Tro i hvert et steg", Dayley, utg. av Jackman.

Lørdag ettermiddag, 30. september 2017, fellesmøte

Ledelse: President Dieter F. Uchtdorf.

Åpningsbønn: Eldste Lawrence E. Corbridge.

Avslutningsbønn: Eldste Allan F. Packer.

Musikk ved et ungdomskor fra staver i Midvale og Sandy, Utah; Leah Tarrant, dirigent; Linda Margetts, organist: "La oss stemme i et kor", *Salmer*, nr. 24, arr. Wilberg, utg. av Deseret Book; medley, arr. Sally DeFord: "Jeg prøver å ligne Jesus", *Barnas sangbok*, 40; "Han sendte Sønnen", *Barnas sangbok*, 20; "Det er solskinn i min sjel idag", *Salmer*, nr. 177; "Se, Herren konge er.", *Salmer*, nr. 43, arr. Kasen, utg. av Jackman.

Lørdag kveld, 30. september 2017, prestedømsmøtet

Ledelse: President Henry B. Eyring.

Åpningsbønn: Eldste Kevin W. Pearson.

Avslutningsbønn: Eldste Rafael E. Pino.

Musikk ved et far-og-sønn-kor fra staver i Cache County, Utah; Geoffrey Anderson, dirigent; Clay Christiansen, organist; "I verden trenger tapre menn", *salmer*, nr. 174, arr. Dalton, utg. av LDS Music Source; "Det er en tid da ro og fred", *Salmer*, nr. 56, arr. Kasen, utg. av Jackman; "Så sikker en grunnvoll", *Salmer*, nr. 42; "Vi ber til Gud for deg", *Salmer*, nr. 15, arr. Kasen, utg. av Jackman.

Søndag formiddag, 1. oktober 2017, fellesmøte

Ledelse: President Dieter F. Uchtdorf.

Åpningsbønn: Eldste Michael T. Ringwood.

Avslutningsbønn: Eldste José A. Teixeira.

Musikk ved The Mormon Tabernacle Choir; Mack Wilberg, dirigent; Andrew Unsworth og Clay Christiansen, organister: "Lover den Herre", *Salmer*, nr. 34; "Press Forward, Saints", *Hymns*, nr. 81, arr. Wilberg; "Consider the Lilies", Hoffman, arr. Lyon, utg. av Sonos; "Lytt, lytt nasjoner!", *Salmer*, nr. 168, arr. Wilberg; "Lover den Herre Gud", *Salmer*, nr. 29; "Kjærlig er Herren vår hyrde", *Salmer*, nr. 145, arr. Wilberg, ikke utgitt; "Kristus er meg kjær", *Salmer*, nr. 65, arr. Wilberg, utg. av Jackman.

Søndag ettermiddag, 1. oktober 2017, fellesmøte

Ledelse: President Henry B. Eyring.

Åpningsbønn: Eldste Joseph W. Sitati.

Avslutningsbønn: Eldste Evan A. Schmutz.

Musikk ved The Mormon Tabernacle Choir; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Bonnie Goodliffe og Linda Margetts, organister: "Du kongers konge kom", *Salmer*, nr. 22, arr. Murphy, ikke utgitt; "Har på jorden jeg gjort noe godt idag?", *Salmer*, nr. 173, arr. Zabriskie, utg. av LDS Music Source; "Vi gledes og frydes", *Salmer*, nr. 3; "Hvis min Frelser sto hos meg", DeFord, arr. Cardon; "Israel, Israel, Gud deg kaller", *Salmer*, nr. 6, arr. Wilberg.

Taler fra konferansen

For å få tilgang til konferansetaler på Internett på mange språk, kan du gå inn på conference.lds.org og velge et språk. Talene er også tilgjengelig på mobil-appen Gospel Library. Informasjon om generalkonferansen i tilgjengelige formater for medlemmer med funksjonshemninger finnes på disability.lds.org.

Budskap for hjemmelærere og besøkende lærerinner

Som budskap for hjemmelærere og besøkende lærerinner velger du den talen som best dekker behovene til dem du besøker.

Omslaget

Forsiden: Foto: Leslie Nilsson.

Siste omslagsside: Foto: Craig Dimond

Konferansebilder

Fotografier i Salt Lake City ble tatt av Cody Bell, Janae Bingham, Mason Coberly, Randy Collier, Weston Colton, Craig Dimond, Ashlee Larson, Leslie Nilsson, Matt Reier og Dave Ward.

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges internasjonale tidsskrift

Det første presidentskap: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlers quorum: Russel M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L.
Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband,
Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Redaktør: Hugo E. Martinez

Assisterende redaktører: Randall K. Bennett, Carol F. McConkie
Rådgivere: Brian K. Ashton, Bonnie H. Cordon, LeGrand R. Curtis Jr.,
Edward Dube, Sharon Eubank, Donald L. Hallstrom, Douglas D.
Holmes, Erich W. Kopischke

Administrerende direktør: Richard I. Heaton
Director of Church Magazines: Allan R. Loyborg

Økonomiansvarlig: Garff Cannon

Redaksjonssjef: Adam C. Olson

Assisterende redaksjonssjef: Ryan Carr

Produksjonsassistent: Debbie Bacon

Tekst og redigering: Maryssa Dennis, David Dickson, David A.
Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene
Porter Gaunt, Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal, Michael R.
Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey,
Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Anne Selu,
Marissa Widdison

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bilderedaktør: Tadd R. Peterson

Design: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Thomas
Child, David Green, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren,
Scott M. Mooy, Emily Chieko Remington, Mark W. Robison,
Brad Teare, K. Nicole Walkenhurst

Koordinator for opphavsrett: Collette Nebeker Aune

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Produksjon: Ira Glen Adair, Julie Burdett, Thomas G. Cronin,

Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Derek Richardson

Forhåndstrykk: Joshua Dennis, Ammon Harris

Trykkerisjef: Steven T. Lewis

Øversettelse: Kirkens øversettelseskantor

Distribusjonssjef: Troy K. Vellinga

Distribusjon: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, Department of
MSR Sveagatan 8A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementsinformasjon: For abonnement eller adresseforandring
vennligst kontakt kundeservice

Telefon: +46 (0) 8500 655 20

E-post: rcstockholm@ldschurch.org

Internett: store.lds.org

Abonnementspris pr. år: NOK 78 (inkl. mva. og porto)

Send manuskripter og spørsmål til *Liahona*, Rm. 2420, 50 E.

North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; e-post til:

liahona@ldschurch.org; eller på internett: liahona.lds.org.

Liahonas lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Ole Podhorny

Vestbrynet 13

1519 MOSS

Tlf.: 69 27 17 04

email: ole@podhorny.com

Nyhetsredaktør: Ole Podhorny

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass»
eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
kambodjansk, cebuano, kinesisk, kinesisk (forenklet), kroatisk,
tsjekkisk, dansk, nederlandsk, engelsk, estisk, filjansk, finsk, fransk,
tysk, gresk, ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk, japansk, kiribati,
koreansk, latvisk, litauisk, gassisk, marshalleisk, mongolsk, norsk,
polsk, portugisisk, rumensk, russisk, samoansk, slovensk, spansk,
svensk, swahili, tagalog, tahitisk, thai, tongansk, ukrainsk, urdu og
vietnamesisk. (Hyppigheten varierer for de forskjellige språkområder.)

© 2017 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt. Trykt i USA.

Informasjon om opphavsrett: Enkelt personer kan kopiere stoff fra
Liahona til personlig, ikke-kommersiell bruk (også til kall i Kirken), om
ikke annet er oppgitt. Denne rettighet kan til enhver tid tilbakekalles.
Visuelt materiell kan ikke kopieres hvis det er angitt restriksjoner i
teksten under illustrasjonen. Spørsmål om opphavsrett kan sendes til
Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake
City, UT 84150, USA; email: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2017 Vol. 81 No. 11. LIAHONA (USPS 311) Norwegian
(ISSN 1522-9238) is published monthly by The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150.
USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus
applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty
days' notice required for change of address. Include address label
from a recent issue; old and new address *must* be included. Send
USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at
address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card
orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone
or at store.lds.org. (Canada Poste Information: Publication Agreement
#40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address

changes to Distribution Services, Church Magazines,

P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Oversikt over talere

Alonso, Jose L., 119
Andersen, Neil L., 122
Ardern, Ian S., 117
Ballard, M. Russell, 104
Bednar, David A., 90
Bingham, Jean B., 85
Callister, Tad R., 107
Christofferson, D. Todd, 36
Cook, Quentin L., 51
Ellis, Stanley G., 112
Eubank, Sharon, 6
Evans, David F., 68
Eyring, Henry B., 43, 81, 100
Haleck, O. Vincent, 58
Hallstrom, Donald L., 88
Holland, Jeffrey R., 40
Jones, Joy D., 13
Koch, Joni L., 110
Marriott, Neill F., 10
Maynes, Richard J., 75
Nelson, Russell M., 60
Oaks, Dallin H., 28
Oscarson, Bonnie L., 25
Owen, Stephen W., 48
Parrella, Adilson de Paula, 115
Pingree, John C., jr., 32
Rasband, Ronald A., 55
Renlund, Dale G., 64
Stevenson, Gary E., 44
Uchtdorf, Dieter F., 16, 21, 78
Waddell, W. Christopher, 94
Zwick, W. Craig, 97

Emneoversikt

Arbeid, 32
Biskoper, 81
Den hellige ånd, 13
Det aronske
 prestedomme, 64
Det melkesedekske
 prestedomme, 64
Disippelskap, 16, 21
Egenverd, 13, 40
Ekteskap, 75
Enhet, 110
Familien, 25, 28, 75, 115
Farsrollen, 75
Forsoning, 10, 13, 36, 40, 48,
 64, 85, 88, 94
Fred, 13, 75, 85
Frelsesplanen, 28, 88,
 112, 115
Frykt, 10, 100
Generalkonferanse, 122
Glede, 6, 16, 21, 85
Guddommelig natur, 13, 16,
 55, 90
Guddommen, 112
Gud Faderen, 10, 40, 115
Handlefrihet, 55, 94
Helbredelse, 78, 85, 88,
 94, 97
Hellighet, 36
Hjelpeforeningen, 6
Hjemmet, 21, 90
Håp, 94
Innvielse, 58
Integritet, 75
Jesus Kristus, 10, 13, 16, 21,
 36, 40, 48, 51, 60, 64, 78,
 81, 85, 94, 97, 100, 107,
 112, 115, 119, 122
Joseph Smith, 107, 115, 122
Kall i Kirken, 81
Kirkens ledere, 81, 122
Kjærlighet, 10, 25, 100, 119
Kommunikasjon, 6
Kritikk, 97, 110
Kvinner, 6

lys, Kristi, 21, 78
Medier, 44
Mirakler, 88
Misjonærarbeid, 48, 51, 60
Mormons bok, 60, 68, 100,
 107, 117
Mot, 100
Motgang, 21, 32, 44, 85, 88,
 94, 97, 100, 112
Nadverden, 36, 97
Nåde, 36, 40
Offer, 58, 112
Omvendelse, 13, 58, 60,
 115, 117
Omvendelse, 6, 36, 48
Ordinanser, 90
Pakter, 64, 68, 90
Perspektiv, 40, 44, 97
Pionerer, 104, 112
Prestedømme, 64
Profeter, 115, 122
Sabbaten, 90, 117
Sannhet, 68, 78
Sikkerhet, 44
Skriftstudium, 60, 117
Stolthet, 10, 44, 51
Sømmelighet, 51
Takknemlighet, 58
Talenter, 32
Templer, 58, 68, 90
Tiende, 112
Tilgivelse, 48, 51, 119
Tillit, 75, 94, 112
Tjeneste, 21, 25, 32, 36, 78,
 100, 119
Tro, 68, 81, 85, 88, 100, 104,
 112, 117
Tålmodighet, 68, 117
Veiledning, 55
Verdighet, 13
Vitnesbyrd, 68, 78, 85,
 100, 107
Ydmykhet, 44, 51
Åndelighet, 55
Åpenbaring, 81, 122

Høydepunkter fra den 187. halvårslige generalkonferansen

*Gud sign profeten vår,
så livets gode kår
blir ham til del.*

*Fyll du hans ord med ild,
så de som lytter,
vil høre ditt rike til
av all sin sjel.*

(“Gud sign profeten vår”, *Salmer*, nr. 16, sunget under møtet lørdag formiddag)

I over 50 år har president Thomas S. Monsons rørende og personlige taler og kraftfulle vitnesbyrd om Jesus Kristus vært en del av generalkonferansen. Men på grunn av sviktende helse var både president Monson og eldste Robert D. Hales i De tolv apostlers quorum merkbart fraværende fra konferansen.

Fraværende, men ikke glemt.

Selv om president Monson fulgte møtene hjemmefra og eldste Hales fredfylt gikk bort på sykehuset like før det siste møtet, var de begge ikke bare i våre tanker mens vi ba for dem, men deres innflytelse var også tydelig gjennom talene.

President Monson ble sitert av mer enn et dusin talere, inkludert president Russell M. Nelson (se side 60), som spesielt refererte til president Monsons innbydelse forrige konferanse om “å med bønn studere og grunne på Mormons bok hver dag.”¹

Eldste Neil L. Andersen, siste taler (se side 122), delte bemerkninger som eldste Hales hadde forberedt til konferansen men ikke var i stand til å gi: “Når vi velger å ha tro, er vi forberedt

til å stå i Guds nærhet”, skrev eldste Hales. Eldste Hales hadde visselig valgt tro.

Fraværende, men ikke egentlig borte, spilte president Monson og eldste Hales en viktig rolle i å gjøre konferansen meningsfylt for mange, selv om de ikke sto på talerstolen.

*Vi ber til Gud for deg, du vår profet,
at han må gjøre din byrde lett,
at tid og år ei skal tyngre deg ned,
men at du livet ut kan føle fred,
men at du livet ut kan føle fred.*
(“Vi ber til Gud for deg”, *Salmer*, nr. 15, sunget under generalkonferansens prestedømsmøte) ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, “Kraften i Mormons bok”, *Liahona*, mai 2017, 87.

Av Sharon Eubank
Førsterådgiver i Hjelpeforeningens generalpresidentskap

Tenn ditt lys

*Mine søstre, profetene kaller på oss. Vil du være rettferdig?
Vil du uttrykke din tro? Vil du tenne ditt lys?*

Dere vet det kanskje ikke, men president Monson og jeg er tvillinger. På akkurat samme dag som jeg ble født – akkurat den samme timen – i det nordlige California, ble den 36 år gamle Thomas Monson oppholdt som den nyeste apostelen. Jeg elsker min spesielle, personlige forbindelse til Guds profet, president Monson.

Profetene taler om kvinner.¹ Dere vil få høre noen av deres ord på dette møtet. I min tale skal jeg gå tilbake nesten 40 år til en bemerkelsesverdig profeti skrevet av president Spencer W. Kimball. I september 1979 var det bare den andre gang kvinnene i denne verdensomspennende Kirken hadde sitt eget generalkonferanse møte. President Kimball hadde forberedt sin tale, men da dagen for konferansen kom, var han på sykehuset. Isteden ba han sin hustru, Camilla Eyring Kimball, om å lese talen på hans vegne.²

Søster Kimball leste profetens ord, som understreket den innflytelse SDH-kvinner har på verdens gode kvinner i forkant av Frelserens annet komme. Nær slutten av talen ble det gitt et fascinerende oppdrag til Kirkens kvinner som vi har snakket om helt siden den gang.

La meg sitere litt fra det president Kimball sa:

“Til sist, mine kjære søstre, la meg si dere noe som ikke er blitt sagt tidligere, eller i hvert fall ikke helt på samme måte. Mye av den store vekst vi ser i Kirken i de siste dager, vil finne sted fordi mange gode kvinner i verden... vil trekkes mot Kirken i store skarer. Dette vil skje i den grad Kirkens kvinner utstråler rettferdighet og velformulerthet, og i den grad Kirkens kvinner – på en positiv måte – blir sett på som særegne og forskjellige fra alle andre kvinner i verden.

Blant de virkelige heltinner i verden som vil komme inn i Kirken finner vi kvinner som er mer opptatt av å være rettferdige enn å være selviske. Disse

I september 1979 leste Camilla Eyring Kimball en tale på vegne av president Spencer W. Kimball.

virkelige heltinner er i besittelse av ekte ydmykhet, som verdsetter integritet høyere enn synlighet...

... [Det] vil [være] Kirkens kvinnelige eksempler [som vil] være en *betydelig styrke* både for Kirkens vekst i antall og for Kirkens åndelige vekst i de siste dager.”³

For en profetisk uttalelse dette er. Bare for å oppsummere:

- Det vil være kvinners gode relasjoner som vil være årsak til mye av Kirkens store vekst i årene som kommer.
- De vennskap som Hjelpeforeningens kvinner, unge kvinner og primærpiker bygger med oppriktige, trofaste, gudfryktige kvinner og piker med andre trosretninger vil bli en *betydelig styrke* til hvordan Kirken vokser i de siste dager.
- President Kimball kaller disse kvinnene fra andre miljøer for “heltinner” som vil være mer opptatt av å være rettferdige enn selviske, og som vil vise oss at integritet er mer verdifullt enn synlighet.

Jeg har truffet så mange av disse gode kvinner når jeg utfører mitt arbeide rundt omkring i verden. Deres vennskap er dyrebare for meg. Dere kjenner dem også blant deres venner og naboer. De er kanskje, eller kanskje ikke, medlem av Kirken akkurat nå, men vi knyttes sammen gjennom vennskap, noe som er veldig viktig. Hvordan utfører vi så vår del? Hva burde vi gjøre? President Kimball nevner fem ting:

Det første er å være rettferdig. Å være rettferdig betyr ikke å være fullkommen eller å aldri gjøre feil. Det betyr å utvikle en indre forbindelse til Gud, omvende oss fra våre synder og feil, og villig hjelpe andre.

Kvinner som har omvendt seg endrer historiens kurs. Jeg har en venn som var i en bilulykke da hun var ung, og etter det, ble hun avhengig av smertestillende medisiner. Senere ble foreldrene hennes skilt. Hun ble gravid i et flyktig forhold, og hennes avhengighet fortsatte. Men en kveld så hun på kaoset og rotet i livet sitt og tenkte, "nå er det nok". Hun ropte til Frelseren Jesus Kristus om at han måtte hjelpe henne. Hun sa at hun lærte at Jesus Kristus til og med var sterkere enn hennes grusomme omstendigheter og at hun kunne stole på Hans styrke mens hun gikk på omvendelsens vei.

Ved å komme tilbake til Herren og hans veier, endret hun kursen på sin egen, sin lille gutt og sin nye ektemanns historie. Hun er rettferdig, hun har stor medfølelse og empati for andre som har gjort feil og som ønsker å forandre seg. Og akkurat som for enhver av oss, er hun ikke perfekt, men hun vet hvordan hun skal omvende seg og å fortsette å prøve.

Det andre er å være velformulert. Å være velformulert betyr å klart uttrykke hva du føler om noe og

hvorfor. Tidligere i år så jeg en kommentar i nyhetsstrømmen på Facebook som snakket nedsettende om kristendommen. Jeg leste den og jeg ble litt irritert, men jeg ristet det av meg. Men en bekjent som ikke er medlem av vår tro svarte med en egen kommentar. Hun skrev: "[Dette er] det stikk motsatte av det Jesus sto for – han var... radikal [på] sin egen tid fordi han... utlignet verden... Han [snakket med] prostituert[e], [han spiste] sammen med skatteinnskriverne... , ble venn med maktesløse kvinner og barn... , [og] ga oss historien om den barmhjertige samaritan... Som følge av dette... burde sanne kristne streve etter å være de MEST kjærlige mennesker i verden." Da jeg leste dette tenkte jeg, "Hvorfor skrev ikke jeg dette?"

Hver enkelt av oss må bli flinkere til å uttrykke og begrunne vår tro. Hva føler du for Jesus Kristus? Hvorfor blir du værende i Kirken? Hvorfor tror du Mormons bok er hellig skrift? Hvor finner du din fred? Hvorfor er det betydningsfullt at profeten har noe å si i 2017? Hvordan vet du at han er en ekte profet? Bruk din stemme og din

kraft til å uttrykke det du vet og føler – på sosiale medier, i stille samtaler med dine venner, når du snakker med dine barnebarn. Fortell dem hvorfor du tror, hvordan det føles, om du noen sinne har hatt tvil, hvordan du kom deg gjennom det og hva Jesus Kristus betyr for deg. Som apostelen Paulus sa, "Frykt ikke... men hellige Kristus som Herre i deres hjerter. Vær alltid beredt til å forsvare dere for enhver som krever dere til regnskap for det håp som bor i dere!"⁴

Det tredje er å være annerledes.

La meg fortelle dere en historie om noe som hendte i juli i år på Panama City Beach i Florida.⁵ Sent på ettermiddagen så Roberta Ursrey sine to sønner som ropte om hjelp nesten 100 meter fra land. De hadde blitt tatt av en sterk strøm og ble dratt med utover. Et par som var i nærheten prøvde å redde guttene, men de ble også tatt av strømmen. Så medlemmer av familien Ursrey stupte uti for å berge de kjempende svømmerne, og snart var ni mennesker fanget i tidevannsstrømmen.

Det var ikke noe tau der. Det var ingen badevakt der. Politiet sendte

bud på en redningsbåt, men de hadde kjempet ute på havet i 20 minutter og var utslitt og holdt på å gå under. En av dem som så på fra stranden var Jessica Mae Simmons. Hennes mann fikk en idé om å danne en kjede. De ropte til menneskene på stranden om å hjelpe dem, og dusinvis lenket armene sammen og marsjerte ut i havet. Jessica skrev: "Å se mennesker fra forskjellige raser og kjønn komme sammen for å hjelpe FULLSTENDIG fremmede [var] absolutt fantastisk å se på!"⁶ En kjede på 80 personer strakte seg mot svømmerne. Se på dette bildet fra det utrolige øyeblikket.

Alle som sto på stranden tenkte bare på tradisjonelle løsninger, og de sto som lammet. Men ett par kom plutselig på en annen løsning. Innovasjon og skapelse er åndelige gaver. Når vi holder våre pakter gjør det oss kanskje annerledes enn andre i vår kultur og vårt samfunn, men det gir oss tilgang til inspirasjon slik at vi kan tenke på andre løsninger, andre tilnærminger, andre anvendelser. Vi kommer ikke alltid til å passe inn med verden, men å være annerledes på positive måter kan bli en livline til andre som strever.

Det fjerde er å være særegen.

Særegen betyr å være gjenkjennelig og tydelig. La meg gå tilbake til historien om Jessica Mae Simmons på stranden. Så snart menneskekjeden strakte seg mot svømmerne, visste hun at hun kunne hjelpe dem. Jessica Mae sa, "Jeg kan holde pusten... og med letthet svømme rundt et olympisk svømmebasseng! [Jeg visste hvordan man kommer seg ut av en tidevannsstrøm.] Jeg visste at jeg kunne få [hver svømmer] til menneskekjeden."⁷ Hun og mannen hennes tok små surfebrett og svømte ned langs kjeden til de og en annen livredder nådde svømmerne og de hjalp dem én etter én til kjeden, som videre

hjalp dem til tryggheten på stranden. Jessica hadde en særegen ferdighet: hun visste hvordan man svømmer mot en tidevannsstrøm.

Det gjengitte evangelium er gjenkjennelig og tydelig. Men vi må være tydelige i vår måte å etterleve det på. Akkurat som Jessica øvde på å svømme, må vi øve på etterlevelse av evangeliet før nødssituasjonen slik at vi, uten frykt, kan være sterke nok til å hjelpe andre som blir tatt av strømmen.

Til slutt, det femte er å gjøre punkt én til og med fire med glede.

Å være lykkelig betyr ikke å ta på seg et falskt smil uansett hva som foregår. Men det betyr å holde Guds lover og oppbygge og løfte andre.⁸ Når vi bygger opp, når vi løfter andres byrder, velsigner det vårt liv på måter som våre prøvelser ikke kan ta fra oss. Jeg har et sitat fra president Gordon B. Hinckley på et sted der jeg ser det hver dag. Han sa: "Man kan ikke bygge noe av pessimisme eller kynisme. Når man ser optimistisk på verden og arbeider med tro, vil ting skje."⁹

Et eksempel på en lykkelig, optimistisk ånd er en 13 år gammel pike jeg kjenner som heter Elsa. Hennes familie

flyttet til Baton Rouge, Louisiana, 2 900 kilometer bort fra vennene hennes. Det er ikke lett å flytte til et nytt sted når du er 13 år. Elsa var, forståelig nok, usikker på å skulle flytte, så faren hennes ga henne en velsignelse. Akkurat idet velsignelsen ble gitt, fikk moren en tekstmelding på telefonen. De unge kvinnene som bor i Louisiana hadde sendt dette bildet med teksten "Vær så snill og flytt til vår menighet!"¹⁰

Disse unge kvinnene var optimistiske til at de skulle like Elsa uten engang å ha møtt henne. Deres entusiasme skapte optimisme i Elsa rundt den kommende flyttingen og besvarte hennes bønn om at alt måtte ordne seg.

Det finnes en energi i glede og optimisme som ikke bare velsigner oss, det oppbygger alle andre rundt oss. Enhver liten ting du gjør for å tenne virkelig glede i andre viser at du allerede bærer den fakkelen som president Kimball tente.

Jeg var 15 år på den tiden da president Kimballs tale ble holdt. Vi som er eldre enn 40 år har båret denne anmodningen fra president Kimball helt siden den dagen. Nå ser jeg ut over 8-åringene, 15-åringene, 20-åringene og

En menneskekjede av 80 frivillige strekker seg ut for å redde svømmere som er fanget i en farlig strøm.

35-åringene, og jeg vil gi denne fakkel videre til dere. Dere er denne Kirkens fremtidige ledere, og det vil være opp til dere å bære dette lyset fremover og bli oppfyllelsen av denne profetien. Vi som er eldre enn 40 år lenker våre armer gjennom deres armer og føler deres styrke og energi. Vi trenger dere.

Lytt til dette skriftstedet fra Lære og pakter 49:26-28. Det ble kanskje skrevet under andre omstendigheter, men i kveld håper jeg at dere, ved Den hellige ånd, vil ta det som deres personlige kall i dette hellige arbeidet.

“Se, jeg sier dere, gå ut som jeg har befalt dere, omvend dere fra alle deres synder, be og dere skal få, bank på og det skal lukkes opp for dere.

Se, jeg vil gå foran dere, jeg vil danne baktroppen og være midt iblant dere, og dere skal ikke bli til skamme.

Se, jeg er Jesus Kristus, og jeg kommer hastig.”¹¹

Jeg ber hver av dere om å stille seg på et sted der du kan føle den store kjærlighet Gud har for deg. Du kan ikke stille deg utenfor rekkevidden av denne kjærligheten. Når du føler hans kjærlighet, når du elsker Ham, vil du omvende deg og holde Hans bud. Når du holder Hans bud, kan Han bruke deg i sitt verk. Hans gjerning og herlighet er å tilveiebringe mennesket udødelighet og evig liv.

Mine søstre, profetene kaller på oss. Vil du være rettferdig? Vil du uttrykke din tro? Tåler du å stikke deg ut og være annerledes? Vil din lykke, til tross for prøvelser, tiltrekke andre som er gode og edle og som trenger ditt vennskap? Vil du tenne ditt lys? Jeg vitner om at den Herre Jesus Kristus vil gå foran oss og være midt iblant oss.

Jeg vil avslutte med ordene til vår kjære profet, Thomas S. Monson: “Mine kjære søstre, dette er deres dag og deres tid.”¹² I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. President Brigham Young: “La [søstrene] organisere kvinnelige hjelpeforeninger i de forskjellige menighetene. Vi har mange talentfulle kvinner blant oss, og vi ønsker deres hjelp i denne sak. Enkelte synes kanskje dette er ganske ubetydelig, men det er det ikke, og dere vil finne at søstrene vil være drivfjæren i bevegelsen” (i *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid* [2011], 41).

President Lorenzo Snow: “Dere har alltid stått sammen med prestedømmet, rede til å styrke deres hender og til å gjøre deres del for å fremme Guds rikes interesser, og ettersom dere har deltatt i dette arbeidet, vil dere ganske sikkert få del i verkets seier og i den opphøyelse og herlighet som Herren vil gi sine trofaste barn” (i *Døtre i mitt rike*, 7).

President Spencer W. Kimball: “Det finnes en kraft i denne organisasjon [Hjelpeforeningen] som ennå ikke har blitt fullt utnyttet til å styrke hjemmene i Sion og bygge opp Guds rike – den vil heller ikke bli det før både søstrene og [brødrene i] prestedømmet ser Hjelpeforeningen i riktig perspektiv.” (i *Døtre i mitt rike*, 141).

President Howard W. Hunter: “Det er et stort behov for å samle Kirkens kvinner om å stå sammen med Brødrene og støtte dem i å demme opp for det ondes tidevann som omgir oss, og i å fremme vår Frelsers verk... Vi oppfordrer dere til å bruke deres mektige innflytelse til det gode ved å styrke våre familier, vår kirke og vårt lokalsamfunn” (i *Døtre i mitt rike*, 157).

President Gordon B. Hinckley: “Denne Kirkens kvinner har stor styrke og kapasitet. Vi kan finne lederskap og veiledning, en viss uavhengighetsånd, men likevel stor tilfredsstillelse i å være en del av dette, Herrens rike, og i å arbeide hånd i hånd med prestedømmet for å drive det fremover” (i *Døtre i mitt rike*, 142).

President Thomas S. Monson siterte Belle Smith Spafford, Hjelpeforeningens niende generalpresident: “Kvinner har

aldri hatt større innflytelse enn i dagens verden. Mulighetenes dører har aldri vært mer åpne for dem. Dette er en innbydende, spennende, utfordrende og krevende tid for kvinner. Det er en tid som er rik på belønninger hvis vi holder balansen, lærer livets sanne verdier og prioriterer med visdom” (i *A Woman's Reach* (1974), 21). Mine kjære søstre, dette er deres dag og deres tid” (“Hjelpeforeningens mektige styrke”, *Lys over Norge*, jan. 1998, 97).

President Russell M. Nelson: “I dag ber jeg mine søstre i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige om å stå frem! Innta deres rettmessige og nødvendige plass i deres hjem, deres lokalsamfunn og Guds rike – mer enn noen sinne før. Jeg ber dere innstendig om å oppfylle president Kimballs profeti. Og jeg lover dere i Jesu Kristi navn at når dere gjør det, vil Den hellige ånd foredle deres innflytelse på en enestående måte! (“En oppfordring til mine søstre”, *Liahona*, nov. 2015, 97).

2. Se videoen av søster Camilla Kimball som leser president Spencer W. Kimballs tale på conference.lds.org; se også Spencer W. Kimball, “De rettferdige kvinners rolle”, *Lys over Norge*, mai 1980, s. 146-149.
3. Læresetninger fra Kirkens presidenter, Spencer W. Kimball, s. 226-227; Spencer W. Kimball, “De rettferdige kvinners rolle”, 146-149; uthevelse tilføyd.
4. 1 Peter 3:14-15.
5. Se McKinley Corbley, “80 Beachgoers Form Human Chain to Save Family Being Dragged Out to Sea by Riptide,” 12. juli 2017, goodnewsnetwork.org.
6. Jessica Mae Simmons, i Corbley, “80 Beachgoers Form Human Chain.”
7. Simmons, i Corbley, “80 Beachgoers Form Human Chain.”
8. Se Alma 41:10; 34:28; Lære og pakter 38:27; Lukas 16:19-25.
9. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Gordon B. Hinckley* (2016), 67.
10. Notat fra Virginia Pearces familie.
11. Lære og pakter 49:26-28.
12. Thomas S. Monson, “Hjelpeforeningens mektige styrke”, *Liahona*, jan 1998, 97.

Av Neill F. Marriott

Annenrådgiver i Unge kvinners generalpresidentskap

Bli i Gud og reparer bruddet

Forstår vi at Kristus har kraft til å bringe oss inn i et kjærlig fellesskap med Faderen og med hverandre?

Vi må stadig fordype vår kunnskap om og lydighet til vår himmelske Fader. Vårt forhold til ham er evig. Vi er hans elskede barn og det vil ikke forandre seg. Hvordan skal vi mer helhjertet ta imot hans invitasjon om å holde oss nær til Ham og således nyte velsignelsene som han lengter etter å gi oss i dette livet og den kommende verden?

Herren sa til det fordums Israel og han sier til oss, "Ja, med evig kjærlighet har jeg elsket deg. Derfor har jeg latt min miskunn mot deg vare ved."¹ Faderen sier når han taler til oss, "Du skal bli i meg og jeg i deg, vandre derfor med meg."² Har vi nok tillit til ham til å bli i ham og vandre med ham?

Vi er her på denne jord for å vokse og lære, og den viktigste vekst og lærdom vil komme fra vår paktsforbindelse til vår himmelske Fader og Jesus Kristus. Fra vårt trofaste forhold til dem kommer gudfryktig kunnskap, kjærlighet, kraft og evne til å tjene andre.

"Vi er forpliktet til å lære alt som Gud har åpenbart om seg selv."³ Vi må forstå at Gud Faderen befalte sin sønn, Jesus Kristus, å skape jorden *for vår vekst*, at vår himmelske Fader

ga sin Sønn slik at han kunne betale rettferdighetens krav *for vår frelse*, og at Faderens prestedømskraft ble gjen-gitt og Sønnens sanne Kirke med de nødvendige ordinanser ble gjenopp-rettet *til vår velsignelse*. Kan dere føle dybden i den kjærlighet som ligger i deres forberedelser for vår lykke og vekst? Vi må forstå at vår himmelske Faders frelsesplan går ut på at vi adlyder evangeliets lover og ordinanser og

mottar evig liv, og på den måten blir slik Gud er.⁴ Dette er den sanne og varige lykke som vår himmelske Fader tilbyr oss. Der finnes ingen annen sann og varig lykke.

Våre utfordringer kan trekke oss vekk fra denne lykkelige kursen. Vi kan miste vårt tillitsforhold til Gud hvis prøvelser avleder oss istedenfor å føre oss til ydmyk bønn.

Dette enkle ordspillet trygler oss om å vurdere våre prioriteringer:

Noen ting betyr noe, andre gjør det ei. Noen få ting varer, men de fleste gjør det ei.⁵

Søstre, hva betyr noe for dere? Hva er varig for dere? Det som er av varig verdi for Faderen er at vi lærer om Ham, ydmyker oss, og vokser i lydighet mot Ham gjennom jordiske erfaringer. Han ønsker at vi skal endre vår selv-iskhet til tjeneste, vår frykt til tro. Disse varige anliggender kan innebære svært vanskelige prøvelser for oss.

Det er *nå*, med våre jordiske begrensninger, at Faderen ber oss om

å elske når det å vise kjærlighet er aller vanskeligst, å tjene når det å yte tjeneste passer minst, å tilgi når tilgivelse tøyser vår sjel. Hvordan? Hvordan klarer vi det? Vi strekker oss oppriktig etter vår himmelske Faders hjelp, i Hans Sønnns navn, og gjør ting på Hans måte i stedet for selvstendig og stolt å hevde vår egen vilje.

Jeg ble klar over min egen stolthet da president Ezra Taft Benson talte om å rense karet innvendig.⁶ Jeg så på meg selv som krukke. Hvordan skulle jeg få resten av stoltheten ut av min krukke? Å tvinge oss selv til å være ydmyke og å overbevise oss selv om å ha kjærlighet for andre er ikke oppriktig, det er hult og det fungerer rett og slett ikke. Våre synder og feiltrinn skaper et brudd – eller en kløft – mellom oss og all kjærlighets opphav, vår himmelske Fader.

Bare Frelserens forsoning kan rense oss for våre synder og fylle igjen kløften eller bruddet.

Vi ønsker å bli omsluttet av vår himmelske Faders kjærlige armer, derfor setter vi Hans vilje først og med et sønderknust hjerte ber vi om at Kristus vil helle bekker av rensende vann oppi vår krukke. Til å begynne med kommer

det kanskje dråpe for dråpe, men når vi søker og ber, vil det komme rikelig. Dette levende vann vil begynne å fylle oss, og overfylt av Hans kjærlighet kan vi helle fra vår sjels krukke og dele dens innhold med andre som tørster etter helbredelse, håp og tilhørighet. Når vår indre krukke blir ren, vil våre jordiske relasjoner begynne å helbredes.

Å gi avkall på våre egne ønsker kreves for å gi plass til Guds evige planer. Frelseren, som taler for Faderen, ber oss innstendig: “Hold dere nær til meg, og jeg vil holde meg nær til dere.”⁷ Å holde oss nær til Faderen betyr å lære om Hans sannhet gjennom Skriftene, følge profetiske råd og strebe etter å kjenne Ham mer fullstendig.

Forstår vi at Kristus har kraft til å bringe oss inn i et kjærlig fellesskap med Faderen og med hverandre? Han kan, ved Den hellige Ånds kraft, gi oss nødvendig innsikt i relasjoner.

En primærlærer fortalte meg om en mektig opplevelse han hadde med en klasse 11-årige gutter. En av dem, som jeg vil kalle Jimmy, var en ikke-samarbeidsvillig einstøing i klassen. En søndag ble læreren inspirert til å legge leksjonen til side og fortelle hvorfor han

var glad i Jimmy. Han snakket om sin takknemlighet for og sin tro på denne unge mannen. Så ba læreren klassens medlemmer om å fortelle Jimmy noe de verdsatte ved ham. Etterhvert som klassememmer, én etter én, fortalte Jimmy hvorfor han var så spesiell for dem, bøyde gutten hodet og tårene trillet nedover ansiktet hans. Denne læreren og klassen hadde bygget en bro til Jimmys ensomme hjerte. Enkel kjærlighet, uttrykt i ærlighet, gir andre håp og er verdifullt for dem. Jeg kaller dette for “å reparere bruddet eller kløften.”

Kanskje livet vårt i en kjærlig førjor-disk verden, er årsak til vår lengsel etter ekte, varig kjærlighet her på jorden. Vi er guddommelig dannet for å gi og motta kjærlighet, og den dypeste kjærlighet kommer når vi er ett med Gud. Mormons bok ber oss om å “bli forsonet med [Gud] gjennom Kristi forsoning.”⁸

Jesaja talte om dem som trofast etterlever fasteloven og derved blir, for sine etterkommere, en som “murer igjen murbrudd.” Det er dem, som Jesaja lover, vil “bygge opp igjen ruinene fra gammel tid.”⁹ På en lignende måte reparerer Frelseren bruddet, eller avstanden, mellom oss og vår

himmelske Fader. Han åpner veien for oss gjennom sitt store sonoffer slik at vi kan ta del i Guds kjærlige kraft, og så blir vi i stand til å reparere "ruinene" i vårt eget liv. Å helbrede følelsesmessig avstand mellom hverandre vil kreve at vi mottar Guds kjærlighet kombinert med at vi ofrer vår naturlige selvishet og vår tendens til å engste oss.

En minneverdig kveld var jeg og en slektning uenig om en politisk sak. Hun kritiserte og motsa raskt og grundig mine kommentarer, og beviste at jeg tok feil, innen familiemedlemmers hørevide. Jeg følte meg dum og uskolert – og det var jeg sannsynligvis. Den kvelden da jeg knelte for å be, skyndte jeg meg å forklare for vår himmelske Fader hvor vanskelig denne slektningen var! Jeg snakket og snakket. Kanskje jeg tok en pause i mine klager, og Den hellige ånd fikk en sjanse til få min oppmerksomhet – for i neste øyeblikk hørte jeg til min forbauselse meg selv si: "Du vil antagelig at jeg skal være glad i henne." Glad i henne? Jeg fortsatte å be,

og sa noe sånt som, "Hvordan kan jeg være glad i henne? Jeg er ikke engang sikker på om jeg liker henne. Mitt hjerte er hårdt, mine følelser er såret. Jeg kan ikke gjøre det."

Da, helt sikkert med hjelp fra Ånden, fikk jeg en ny tanke da jeg sa, "Men du, himmelske Fader, er glad i henne. Vil du gi meg en del av din kjærlighet for henne – slik at jeg også kan være glad i henne?" Mine hårde følelser myknet, mitt hjerte begynte å forandres og jeg begynte å se denne personen på en annen måte. Jeg begynte å ane hennes virkelige verdi som vår himmelske Fader så. Jesaja skriver, "Herren leger sitt folks skade og forbinder såret av det slag det fikk."¹⁰

Etterhvert ble kløften mellom oss lukket på en god måte. Men selv om hun ikke hadde godtatt mitt forandrede hjerte, hadde jeg lært at vår himmelske Fader vil hjelpe oss å være glad i selv dem som vi tror det ikke går an å være glad i, hvis vi ber om Hans hjelp. Frelserens forsoning er en kanal for

den konstante strøm av kjærlighet fra vår Fader i himmelen. Vi må velge å godta og bli i denne kjærligheten for å kunne ha nestekjærlighet for alle.

Når vi gir vårt hjerte til Faderen og Sønnen, forandrer vi vår verden – selv om omstendighetene rundt oss ikke forandrer seg. Vi kommer nærmere vår himmelske Fader og føler Hans milde godkjennelse av våre anstrengelser for å bli Kristi sanne disipler. Vår dømmekraft, tillit og tro øker.

Mormon ber oss om å be med all hjertets iver om å bli fylt med denne kjærlighet og den vil bli skjenket oss fra dens kilde – vår himmelske Fader.¹¹ Bare da kan vi bli den som reparerer bruddene i jordiske relasjoner.

Vår Faders evige kjærlighet strekker seg mot oss, for å bringe oss tilbake til Hans herlighet og glede. Han ga sin enbårne Sønn, Jesus Kristus, for å reparere bruddet som gaper vidt mellom oss og Ham. Gjenforening med vår Fader i himmelen er essensen i varig kjærlighet og evig hensikt. Vi må opprette denne forbindelsen med Ham nå for å lære hva som virkelig betyr noe, å elske slik Han gjør og å vokse for å bli Ham lik. Jeg vitner om at vår trofaste relasjon med vår himmelske Fader og Frelseren er av evig betydning for dem og for oss. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Jeremia 31:3.
2. Moses 6:34.
3. Bruce R. McConkie, "The Mystery of Godliness" (Brigham Young University Fireside, 6. jan. 1985), 1, speeches.byu.edu.
4. Se Bruce R. McConkie, "The Mystery of Godliness", 4.
5. Ukjent forfatter.
6. Se Ezra Taft Benson, "Rens karet innvendig", *Lys over Norge*, nr. 6 1986, 5.
7. Lære og pakter 88:63.
8. Jakobs bok 4:11
9. Jesaja 58:12.
10. Jesaja 30:26.
11. Se Moroni 7:48.

Av Joy D. Jones
Primærs generalpresident

Av uendelig verdi

Vi kan ofte oppleve Åndens milde hvisken som bekrefter sannheten om vår åndelige verdi.

Under et besøk i Sierra Leone i Vest-Afrika, var jeg tilstede på et møte som ble ledet av en av stavens Primær-ledere. Mariama ledet med så mye kjærlighet, ynde og selvsikkerhet at det var lett å anta at hun hadde vært medlem av Kirken i lang tid. Mariama var imidlertid en ganske ny konvertitt.

Hennes yngre søster ble medlem av Kirken og inviterte Mariama til å komme til en klasse i kirken sammen med henne. Mariama ble dypt imponert over budskapet. Leksjonen handlet om kyskhetsloven. Hun spurte om misjonærene kunne undervise henne mer og fikk snart et vitnesbyrd om profeten Joseph Smith. Hun ble døpt i 2014, og hennes datter ble døpt i forrige måned. De to grunnleggende læresetninger som ledet til Mariamas omvendelse var kyskhetsloven og profeten Joseph Smith, to punkter som verden ofte ser på som irrelevante, gammeldagse eller brysomme. Men Mariama vitnet om at hun var som en møll tiltrukket av lyset. Hun sa, "Da jeg fant evangeliet, fant jeg meg selv." Hun oppdaget sin verdi gjennom guddommelige prinsipper. Hennes verdi som en Guds datter ble åpenbart til henne gjennom Den hellige ånd.

La oss nå møte søstrene Singh fra India. Renu, lengst til høyre, og den

første av fem søstre som ble medlem av Kirken, delte disse tankene:

"Før jeg begynte å undersøke Kirken, følte jeg meg ikke så veldig spesiell. Jeg var bare en av mange, og mitt samfunn og min kultur lærte meg egentlig ikke om at jeg hadde noen verdi som enkelt-person. Da jeg lærte om evangeliet og forsto at jeg var en datter av vår himmelske Fader, forandret det meg. Plutselig følte jeg meg veldig spesiell – Gud hadde faktisk skapt meg og hadde skapt min sjel og mitt liv med verdi og mening.

Mariama, avbildet sammen med datteren, ble klar over sin verdi da hun oppdaget guddommelige prinsipper.

Før jeg fikk evangeliet i mitt liv, prøvde jeg alltid av beviser for andre at jeg var en spesiell person. Men da jeg lærte sannheten, at jeg er en Guds datter, måtte jeg ikke beviser noe for noen. Jeg visste at jeg var spesiell... Tro aldri at du ikke er noe."

President Thomas S. Monson sa det på en utmerket måte da han siterte disse ordene: "En sjels verdi er dens evne til å bli som Gud."¹

Jeg ble nylig velsignet ved at jeg møtte en annen ung kvinne som forstår denne samme sannheten. Hun heter Taiana. Jeg møtte henne på Primary Children's Hospital i Salt Lake City. Taiana gikk første året på videregående skole da hun fikk diagnosen kreft. Hun kjempet en tapper kamp i 18 måneder før hun gikk bort for noen få uker siden. Taiana var full av lys og kjærlighet. Hun var kjent for sitt smittsomme smil og sitt varemerke "dobbel tommel opp." Når andre spurte, "Hvorfor deg, Taiana?" var svaret hennes, "Hvorfor ikke meg?" Taiana søkte å bli lik sin Frelser, som hun hadde så kjær. Under våre besøk lærte

Å vite at hun er en Guds datter ga Taiana fred og mot til å møte sine prøvelser.

jeg at Taiana forsto sin guddommelige verdi. Vissheten om at hun var en Guds datter ga henne fred og mot til å takle sin overveldende prøvelse på den positive måten som hun gjorde.

Mariama, Renu og Taiana lærer oss at Ånden vil bekrefte vår guddommelige verdi for hver enkelt av oss. Å virkelig vite at du er en Guds datter vil påvirke alle deler av livet ditt og veilede deg i den tjeneste du bidrar med hver dag. President Spencer W. Kimball forklarte med disse strålende ord:

“Gud er din far, og han elsker deg. Han og din moder i himmelen verdsetter deg høyere enn alt annet... Du er unik. Den eneste av sitt slag, skapt av den evige intelligens som gir deg krav på evig liv.

La det ikke herske noen tvil i din sjel om din verdi som et individ. Selve hensikten med evangeliets plan er å gi hver og en av dere en anledning til å utvikle iboende muligheter fullt ut, hvilket betyr evig fremgang og muligheten til å bli en Gud.”²

La meg påpeke nødvendigheten av å skille mellom to kritiske ord: *verdi* og

verdighet. De betyr ikke det samme. Åndelig *verdi* betyr å verdsette oss selv på den måten vår himmelske Fader verdsetter oss, ikke slik verden verdsetter oss. Vår verdi ble bestemt før vi kom hit til jorden. “Guds kjærlighet er uendelig og vil vare evig.”³

På den annen side, oppnås *verdighet* gjennom lydighet. Om vi synder, blir vi mindre verdige, men vi mister aldri vår verdi! Vi fortsetter å omvende oss og streve etter å bli som Jesus med vår verdi intakt. Som president Brigham Young sa: “Den minste, den mest ubetydelige ånd som nå er på jorden... er verdt verdener.”⁴ Uansett har vi alltid verdi i vår himmelske Faders øyne.

Til tross for denne fantastiske sannheten – hvor mange av oss strever av og til med negative tanker eller følelser om oss selv? Jeg gjør det. Det er en enkel felle. Satan er alle løgners far, spesielt når det gjelder misforståelser om vår egen guddommelige natur og hensikt. Å tenke nedsettende om oss selv, tjener ingen. Isteden holder det oss tilbake. Som vi ofte har blitt undervist, “Ingen kan få deg til å føle

deg mindreverdig uten ditt samtykke.”⁵ Vi kan slutte å sammenligne vårt verste med en annens beste. “Sammenligning stjeler gleden.”⁶

Som en kontrast, forsikrer Herren oss om at når vi har dydige tanker, vil han velsigne oss med selvtillit, selvtillit til å forstå hvem vi virkelig er. Det har aldri vært en mer avgjørende tid for å gi akt på Hans ord. “La alltid dine tanker være prydet med dyd”, sa han. “Da skal du ha større frimodighet for Guds åsyn, og ... Den Hellige Ånd skal stadig være din ledsager.”⁷

Herren åpenbarte ytterligere en sannhet til profeten Joseph Smith: “Den som mottar av Gud, la ham gi Gud æren for det, og la ham fryde seg over at han av Gud er aktet verdig til å motta.”⁸ Når vi føler Ånden, som dette verset forklarer, gjenkjenner vi at det vi føler kommer fra vår himmelske Fader. Vi anerkjenner Ham og priser Ham for at han velsigner oss. Vi gleder oss da over at vi er funnet verdige til å motta.

Forestill deg at du leser Skriftene en morgen og at Ånden stille hvisker til deg at det du leser er sant. Kan du gjenkjenne Ånden og være glad for at du følte Hans kjærlighet og var verdig til å motta?

Mødre, kanskje dere kneler ved siden av deres fireåring mens han sier sin aftenbønn. En følelse kommer over deg mens du lytter. Du føler varme og fred. Følelsen er kortvarig, men du forstår at du, i det øyeblikket, er funnet verdig til å motta. Vi vil kanskje sjelden, om noen gang, motta store åndelige tilkjennevisninger i vårt liv, men vi kan ofte oppleve Åndens milde hvisken som bekrefter sannheten om vår åndelige verdi.

Herren forklarte forholdet mellom vår verdi og hans store sonoffer da han sa:

Ved hjelp av evangeliet oppdaget Renu Singh (lengst til høyre) sin verdi som en Guds datter, og ble den første av fem søstre til å slutte seg til Kirken.

“Husk at sjeler er av stor verdi i Guds øyne.

For se, Herren deres Forløser led døden i kjødet, derfor led han alle menneskers smerte så alle mennesker kunne omvende seg og komme til ham.”⁹

Søstre, på grunn av det han gjorde for oss, “[er vi] bundet til ham i evig pakt”.¹⁰ Han sa, “Og min Fader sendte meg så jeg kunne bli løftet opp på korset, og etter at jeg hadde blitt løftet opp på korset, så jeg kunne trekke alle mennesker til meg”.¹¹

Kong Benjamin forklarte også dette paktsforholdet til vår Frelser: “Han skal bli utsatt for fristelser og legemlig smerte, sult, tørst og utmattelse, endog mer enn et menneske kan tåle, uten at det forvolder døden. For se, det kommer blod fra hver pore, så store skal hans kvaler være for hans folks ugudelighet og avskyeligheter.”¹² Den lidelsen og resultatet av den lidelsen fyller vårt hjerte med glede og takknemlighet. Eldste Paul E. Koelliker lærte oss: “Når vi fjerner distraksjoner som trekker oss mot verden, og utøver vår handlefrihet til å søke ham, åpner vi vårt hjerte for en himmelsk kraft som trekker oss mot ham.”¹³ Hvis den kjærlighet vi føler til Frelseren og det han gjorde for oss er større enn den energi vi gir til svakheter, mistillit til oss selv eller dårlige vaner, da vil han hjelpe oss å overvinne de ting som forårsaker lidelse i vårt liv. Han frelser oss fra oss selv.

La meg understreke på nytt: Hvis verdens tiltrekning er sterkere enn den tro og tillit vi har til Frelseren, da vil verdens tiltrekning vinne hver gang. Hvis vi velger å fokusere på våre negative tanker og tvile på vår verdi istedenfor å klynge oss til Frelseren, blir det vanskeligere å føle Den hellige ånd tilskyndelser.

Søstre, la oss ikke være forvirret med hensyn til hvem vi er! Selv om det

ofte er lettere å være åndelig passiv enn det er å utøve åndelige innsats for å huske og omfavne vår guddommelige identitet, har vi ikke råd til å hengi oss til slikt i disse siste dager. Måtte vi, som søstre, “vær[e] trofast[e] i Kristus... og måtte Kristus løfte [oss] opp, og måtte hans lidelser og død... og hans barmhjertighet og langmodighet og håpet om hans herlighet og om evig liv for evig hvile i [vårt] sinn.”¹⁴ Når Frelseren løfter oss opp til høyere grunn, kan vi se tydeligere ikke bare hvem vi er, men også at vi er nærmere Ham enn vi noen gang hadde forestilt oss. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, “Vår hellige tillit som prestedømsbærere”, *Liahona*, mai 2006, 56.
2. Spencer W. Kimball, “Søstrenes privilegier og ansvarsovråder”, *Lys over Norge*, april 1979, 158.
3. D. Todd Christofferson, “Da blir dere i min kjærlighet”, *Liahona*, nov. 2016, 48.
4. Brigham Young: “Remarks”, *Deseret News*, 6. mar. 1861, 2.
5. Tilskrevet Eleanor Roosevelt.
6. Tilskrevet Theodore Roosevelt.
7. Lære og pakter 121:45, 46.
8. Lære og pakter 50:34.
9. Lære og pakter 18:10-11.
10. “Hans kjærlighet”, *Salmer*, nr. 87
11. 3 Nephi 27:14.
12. Mosiah 3:7.
13. Paul E. Koelliker, “Han elsker oss virkelig”, *Liahona*, mai 2012, 18.
14. Moroni 9:25.

Av president Dieter F. Uchtdorf
Annenrådgiver i Det første presidentskap

Tre søstre

Vi er ansvarlige for vårt eget disippelskap, og det har lite - eller ingenting - å gjøre med måten andre behandler oss på.

Kjære søstre, kjære venner, å begynne generalkonferansen med et verdensomspennende søstrenes møte er betydningsfullt og vidunderlig. Bare se for dere: Søstre i alle aldre, med forskjellig bakgrunn, nasjonalitet og språk forenet i tro på og kjærlighet til vår Herre Jesus Kristus.

Da vi nylig hadde et møte med vår kjære profet, president Thomas S. Monson, uttrykte han hvor høyt han elsker Herren. Og jeg vet at president Monson er svært takknemlig for deres kjærlighet, deres bønner og deres hengivenhet til Herren.

For lenge siden, i et land langt borte, bodde det en familie med tre søstre.

Den første søsteren var **trist**. Hun syntes omtrent ingenting med henne var bra nok – fra nesen til haken og fra huden til tærne. Når hun snakket, kom ordene noen ganger ut på en klønete måte, og folk lo. Når noen kritiserte henne eller “glemte” å invitere henne til noe, rødmet hun, gikk bort og fant et hemmelig sted der hun kunne komme med et trist sukk og fundere på hvorfor livet hadde blitt så dystert og uten glede.

Den andre søsteren var **sint**. Hun syntes selv at hun var veldig smart, men det var alltid noen andre som fikk høyere poengsum på prøvene

på skolen. Hun så på seg selv som morsom, vakker, fasjonabel og fascinerende. Men det var alltid noen andre som var morsommere, vakrere, mer fasjonabel eller mer fascinerende.

Hun var aldri den beste i noen ting – og dette kunne hun ikke utstå. Livet skulle ikke være sånn!

Noen ganger gikk hun til angrep på andre, og det virket som om hun alltid var på nippet til å bryte ut i raseri for et eller annet.

Dette gjorde henne selvfølgelig ikke noe mer sympatisk eller populær. Noen ganger bet hun tennene sammen,

knyttet nevene og tenkte, “Livet er så urettferdig!”

Så var det den tredje søsteren. Til forskjell fra sin triste og sinte søster var hun – vel, **glad**. Det var ikke fordi hun var smartere eller vakrere eller flinkere enn sine søstre. Nei, noen ganger unn-gikk eller ignorerte folk henne også. Noen ganger gjorde de narr av det hun hadde på seg eller de ting hun sa. De sa noen ganger slemme ting om henne. Men hun lot ikke noe av det plage henne for mye.

Denne søsteren var glad i å synge. Hun hadde ikke så god sangstemme, og folk lo av henne, men det stoppet henne ikke. Hun kunne si, “Jeg vil ikke la andre mennesker og deres meninger hindre meg i å synge!”

Det faktum at hun fortsatte å synge gjorde den første søsteren trist og den andre søsteren sint.

Mange år gikk, og til slutt nådde hver av søstrene sin siste tid på jorden.

Den første søsteren, som oppdaget igjen og igjen at det ikke var noen ende på skuffelser i livet, døde til slutt **trist**.

Den andre, som hver dag fant noe nytt å mislike, døde **sint**.

Og den tredje søsteren, som tilbragte livet med å synge sin sang av all sin kraft med et selvsikkert smil om munnen, døde *glad*.

Livet er selvfølgelig aldri så enkelt, og mennesker er aldri så enkle og uforanderlige som de tre søstrene i denne historien. Men selv ekstreme eksempler som disse kan lære oss noe om oss selv. Hvis du er som de fleste av oss, kan det hende du har gjenkjent en del av deg selv i en, to eller kanskje alle tre av disse søstrene. La oss se nærmere på hver enkelt av dem.

Offeret

Den første søsteren så på seg selv som et offer – som en som ble påvirket.¹ Det virket som den ene tingen etter den andre skjedde med henne og gjorde henne ulykkelig. Med dette perspektivet på livet ga hun andre kontroll over hva hun følte og hvordan hun oppførte seg. Når vi gjør dette, drives vi rundt av alle meningers vinder – og i disse dager med de allestedsnærværende sosiale medier, blåser disse vindene med orkans styrke.

Kjære søstre, hvorfor skulle dere overgi deres lykke til noen, eller til en

gruppe som bryr seg så lite om dere – eller deres lykke?

Hvis du bekymrer deg for hva andre mennesker sier om deg, la meg forslå denne motgiften: Husk hvem du er. Husk at dere tilhører kongehuset i Guds rike, døtre av himmelske foreldre, som er universets herskere.

Du har Guds åndelige DNA. Du har unike gaver som opprinnelig kommer fra din åndelige skapelse og som ble utviklet under din storslagne tilværelse i det førjordiske liv. Du er barn av vår barmhjertige og evige Fader i himmelen, Herren, hærskaenes Gud, Han som skapte universet, som spredte de roterende stjernene ut over det store rom, og plasserte planetene i sine bestemte baner.

Du er i hans hender.

Meget gode hender.

Kjærlige hender.

Omsorgsfulle hender.

Ingenting noen noensinne sier om deg kan endre dette. Ordene deres er meningsløse sammenlignet med hva Gud har sagt om deg.

Du er hans dyrebare barn.

Han elsker deg.

Selv når du snubler, selv når du snur deg bort fra Ham, elsker Gud deg. Om

du føler deg bortkommet, forlatt eller glemt – frykt ikke. Den gode hyrde vil finne deg. Han vil løfte deg opp på sine skuldre. Og han vil bære deg hjem.²

Mine kjære søstre, la disse evige sannhetene synke dypt inn i deres hjerte. Og dere vil oppdage at det er mange grunner til ikke å være trist, for dere har en evig skjebne å oppfylle.

Verdens Frelser ga sitt liv slik at dere kan velge å gjøre denne skjebnen til en virkelighet. Dere har påtatt dere Hans navn, dere er hans disipler. Og på grunn av Ham, kan dere kle dere i kapper av evig herlighet.

Den hatefulle

Den andre søsteren var sint på verden. Som sin triste søster, følte hun at problemene i hennes liv var forårsaket av noen andre. Hun la skylden på sin familie, sine venner, sjefen og medarbeiderne, politiet, naboene, Kirkens ledere, motebildet, til og med solstrålenes styrke og ren og skjær uflaks. Og hun gikk til angrep på alle sammen.

Hun så ikke på seg selv som en slem person. Tvert imot følte hun at hun bare forsvarte seg selv. Alle andre,

mente hun, var motivert av selviskhet, smålighet og hat. Hun derimot, var motivert av gode intensjoner – rettferdighet, integritet og kjærlighet.

Dessverre er den sinte søsterens måte å tenke på altfor vanlig. Dette ble lagt merke til i en nylig studie som utforsket konflikter mellom rivaliserende grupper. Som en del av studiet, intervjuet forskere palestinere og israelere i Midtøsten, og republikanere og demokrater i USA. De oppdaget at “hver side følte at deres egen gruppe [var] mer motivert av kjærlighet enn av hat, men når de ble spurt hvorfor deres rivaliserende gruppe [var] involvert i konflikten, pekte [de] på hat som [den andre] gruppens motiverende faktor.”³

Hver gruppe så med andre ord på seg selv som “de snille” – rettferdige, snille og sannferdige. Derimot så de sine rivaler som “de slemme” – kunnskapsløse, uærlige, til og med ondskapsfulle.

Det året jeg ble født, var verden innhyllet i en forferdelig krig som bragte pinefull sorg og ødeleggende elendighet til verden. Denne krigen var forårsaket av min egen nasjon – av en gruppe mennesker som identifiserte visse andre grupper som onde og oppfordret til hat mot dem.

De bragte dem de ikke likte til taushet. De fornedret dem og overbeviste andre om at de var onde. De betraktet dem som dårligere – mindre verdt enn mennesker. Når du degraderer en gruppe mennesker, er det mer sannsynlig at du rettferdiggjør voldsspråk og voldshandlinger mot dem.

Jeg grøsset ved tanken på det som hendte i Tyskland i det 20. århundre.

Når noen er imot oss eller uenige med oss, er det fristende å anta at det må være noe galt med dem. Og derfra er det et lite steg til å tillegge deres ord og handlinger de verste motiver.

Vi må selvfølgelig forsvare det som er rett, og noen ganger må vi heve vår røst for å gjøre det. Men når vi gjør det med sinne eller hat i vårt hjerte – når vi angriper andre fordi vi er såret, skamfulle eller for å bringe dem til taushet – er det en sjanse for at vi ikke gjør dette i rettferdighet.

Hva underviste Frelseren?

“Jeg sier dere: Elsk deres fiender, velsign dem som forbanner dere, gjør vel imot dem som hater dere, og be for dem som forfølger dere,

for at dere kan bli barn av deres Far i himmelen”.⁴

Dette er Frelserens måte. Det er det første steget for å bryte ned barrierene som skaper så mye sinne, hat, splittelse og vold i verden.

“Ja”, sier du kanskje, “jeg kan være villig til å elske mine fiender – bare hvis de er villige til å gjøre det samme.”

Men det spiller ingen rolle, gjør det vel? Vi er ansvarlige for vårt eget disippelskap, og det har lite – eller ingenting – å gjøre med måten andre behandler oss på. Vi håper naturligvis at de vil være forståelsesfulle og nestekjærlige til gjengjeld, men vår kjærlighet til *dem* er

uavhengig av deres følelser for oss.

Kanskje vår innsats for å elske våre fiender vil bløtgjøre deres hjerte og påvirke dem til det gode. Kanskje ikke. Men det forandrer ikke vår beslutning om å følge Jesus Kristus.

Som medlemmer av Jesu Kristi Kirke, vil vi elske våre fiender.

Vi vil overvinne sinne eller hat.

Vi vil fylle vårt hjerte med kjærlighet til alle Guds barn.

Vi vil strekke oss ut for å velsigne andre og yte tjeneste for dem – selv dem som kanskje “hater [oss]... og forfølger [oss]”.⁵

Den ekte disippelen

Den tredje søsteren representerer en ekte Jesu Kristi disippel. Hun gjorde noe som det kan være svært vanskelig å gjøre: hun stolte på Gud selv når hun ble latterliggjort og fikk vanskeligheter. På en eller annen måte bevarte hun sin tro og sitt håp til tross for forakt og kynisme rundt seg. Hun levde med glede ikke fordi omstendighetene hennes var gledesfylte, men fordi *hun* var glad.

Ingen av oss kommer oss gjennom livets reise uten motgang. Når det er

så mange krefter som prøver å dra oss bort, hvordan holder vi blikket festet på den strålende lykke som er lovet de trofaste?

Jeg tror svaret kan finnes i en drøm som en profet hadde for tusenvis av år siden. Profeten heter Lehi, og drømmen hans er nedskrevet i den dyrebare og vidunderlige Mormons bok.

I drømmen så Lehi en stor mark, og på den et underlig tre, ubeskrivelig vakkert. Han så også store grupper av mennesker på vei mot treet. De ønsket å smake på dets herlige frukt. De følte og hadde tillit til at den ville gi dem stor lykke og vedvarende fred.

Det var en smal sti som ledet til treet, og langs den var det en jernstang som hjalp dem å holde seg på stien. Men der var også en mørk tåke som tilslørte deres syn av både stien og treet. Og kanskje enda mer farlig var lyden av høy latter og hån som kom fra en stor rommelig bygning like ved. Overraskende nok overbeviste latterliggjøringen til og med noen av de menneskene som hadde nådd frem til treet og smakt på den herlige frukten, slik at de begynte å føle seg skamfulle og vandre bort.⁶

Kanskje de begynte å tvile på at treet virkelig var så vakkert som de en gang hadde trodd. Kanskje de begynte å stille spørsmål om virkeligheten av det de hadde opplevd.

Kanskje de trodde at hvis de vendte seg bort fra treet, ville livet bli lettere. Kanskje de ikke ville bli hånet eller ledd av mer.

Og, de som hånet dem så faktisk ut som mennesker som var ganske lykkelige og hadde det gøy. Så kanskje hvis de forlot treet, ville de bli ønsket velkommen inn i forsamlingen i den store og rommelige bygningen og få applaus for sin dømmekraft, intelligens og hvor sofistikerte de var.

Hold deg på stien

Kjære søstre, kjære venner, hvis dere synes det er vanskelig å holde fast i jernstangen og gå fast fremover mot frelse, hvis latterliggjøring og hån fra andre som synes så selvsikre får dere til å vakle, hvis dere er bekymret for ubesvarte spørsmål eller læresetninger som dere ennå ikke forstår, hvis dere føler dere triste på grunn av skuffelser, ber jeg dere innstendig om å huske Lehis drøm.

Hold deg på stien!

Slipp aldri taket i jernstangen – Guds ord!

Når noen prøver å få deg til å skamme deg over å ta del i Guds kjærlighet, bry deg ikke om dem.

Glem aldri at du er et Guds barn, det er rike velsignelser i vente, hvis du kan lære å gjøre Hans vilje, vil du bo sammen med Ham igjen!⁷

Løftene om verdens ros og aksept er ikke til å stole på, de er usanne og utilfredsstillende. Guds løfter er sikre, sanne og gledesfylte – nå og alltid.

Jeg ber dere om å overveie religion og tro fra et høyere perspektiv. Ingenting som tilbys i den store og rommelige bygningen kan sammenlignes med frukten av etterlevelse av Jesu Kristi evangelium.

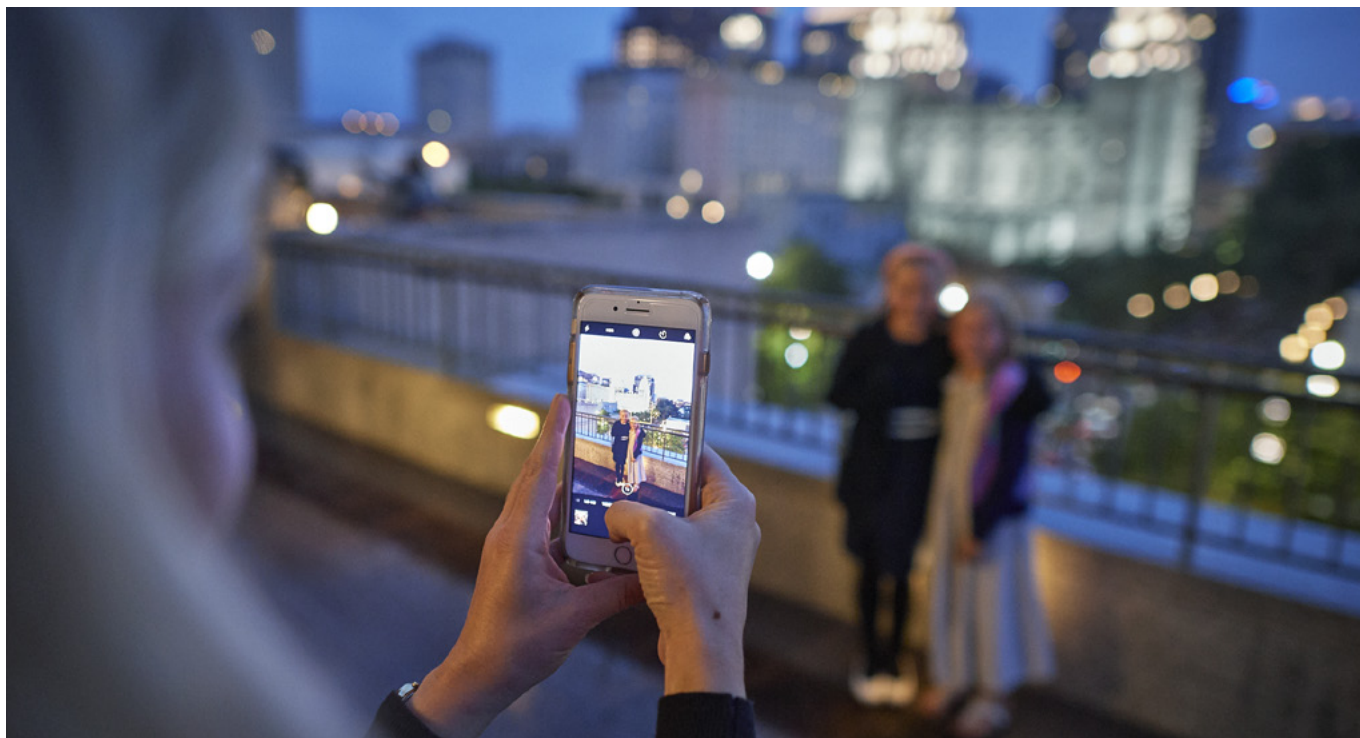
Det er virkelig slik at “det som intet øye har sett og intet øre hørt, og det som ikke oppkom i noe menneskes hjerte, det har Gud beredt for dem som elsker ham.”⁸

Jeg har selv lært at disippelens vei i Jesu Kristi evangelium er veien til glede. Den er veien til trygghet og fred. Den er veien til sannhet.

Jeg vitner om at ved Den hellige ånds gave og kraft, kan du finne dette ut selv.

I mellomtiden, hvis veien blir vanskelig for deg, håper jeg du vil finne tilflukt og styrke i våre fantastiske organisasjoner i Kirken: Primær, Unge kvinner og Hjelpeforeningen. De er som retningsskilt på veien, der du kan fornye din selvtillit og tro for den reisen som ligger foran deg. De er et trygt hjem, der du kan føle at du hører til og få oppmuntring fra dine søstre og meddisipler.

De ting du lærer i Primær forbereder deg for ytterligere sannheter som du lærer i Unge kvinner. Den disippelens vei du går i Unge kvinners klasser leder til søsterfelleskapet i Hjelpeforeningen. Med hvert skritt på veien blir du gitt ytterligere muligheter til å vise din kjærlighet for andre gjennom å utøve

tro, medfølelse, nestekjærlighet, dyd og tjeneste.

Å velge denne disippelens vei vil lede til ubeskrivelig lykke og oppfyllelse av din guddommelige natur.

Det vil ikke være lett. Det vil kreve det aller beste du har – all din intelligens, kreativitet, tro, integritet, styrke, besluttsomhet og kjærlighet. Men en dag vil du se tilbake på dine anstrengelser, og da, hvor takknemlig du da vil være for at du holdt deg sterk, at du hadde tro og at du ikke vek bort fra veien.

Gå fremover

Det kan være mange ting i livet som er utenfor din kontroll. Men til syvende og sist har du kraft til å velge både ditt reisemål og mange av dine erfaringer langs veien. Det er ikke så mye de evner du har som de valg du tar, som utgjør forskjellen i livet.⁹

Du kan ikke tillate at omstendighetene gjør deg trist.

Du kan ikke tillate dem å gjøre deg sint.

Du kan glede deg over at du er en Guds datter. Du kan finne glede og lykke i Guds nåde og i Jesu Kristi kjærlighet.

Du kan være glad.

Jeg ber dere innstendig om å fylle deres hjerte med takknemlighet til Guds rikelige og uendelige godhet. Mine kjære søstre, dere kan klare dette! Jeg ber med hele min sjels hengivenhet at dere vil velge å gå fremover mot livets tre. Jeg ber om at dere vil velge å oppløfte deres stemme og gjøre deres liv til en strålende symfoni av lovsanger, i glede over det som Guds kjærlighet, de undere Hans Kirke og Jesu Kristi evangelium kan gi verden.

Den sanne disippelens sang kan kanskje høres litt falsk ut, eller til og med litt høy ut for noen. Det har vært slik, helt fra tidens begynnelse.

Men for vår himmelske Fader og for dem som elsker og ærer Ham, er det en svært dyrebar og vakker sang – den forløsende kjærlighets opphøyde og helliggjorte sang av tjeneste for Gud og våre medmennesker.¹⁰

Jeg etterlater dere min velsignelse som en Herrens apostel, at dere vil finne styrke og mot til å gledesfylt vokse og trives som en Guds datter, mens dere daglig går med glede på disippelens strålende vei. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se 2 Nephi 2:14, 26.
2. Se Lukas 15:4-6.
3. Boston College, "Study Finds Intractable Conflicts Stem from Misunderstanding of Motivation", *ScienceDaily*, 4. nov. 2014, sciencedaily.com.
4. Matteus 5:44-45.
5. Matteus 5:44.
6. Se 1 Nephi 8.
7. Se "Jeg er Guds kjære barn", *Barnas sangbok*, 2-3.
8. 1 Korinterbrev 2:9.
9. Se "The Most Inspirational Book Quotes of All Time", pegasuspublishers.com/blog.
10. Se Alma 5:26.

Av president Dieter F. Uchtdorf
Annenrådgiver i Det første presidentskap

Hjemlengsel

Vend din sjel mot lyset. Ta fatt på din egen storartede reise hjem. Når du gjør dette, blir livet bedre, lykkeligere og mer meningsfylt.

Da vi hadde møte med president Thomas S. Monson nylig, uttrykte han med stor høytidelighet og et lykkelig ansiktsuttrykk, hvor høyt han elsker Herren og at han vet at Herren elsker ham. Mine kjære brødre og søstre, jeg vet at president Monson er svært takknemlig for deres kjærlighet, deres bønner og deres hengivenhet til Herren og hans storartede evangelium.

Mirakelhunden Bobbie

For nesten hundre år siden var en familie fra Oregon på ferie i Indiana – mer enn 3200 kilometer unna – da deres kjære hund Bobbie forsvant. Den fortvilte familien lette overalt etter hunden, men til ingen nytte. Bobbie var og ble borte.

Sønderknust dro de hjemover, og for hver kilometer kom de lenger bort fra sitt elskede kjæledyr.

Seks måneder senere ble familien overrasket da Bobbie sto foran døren deres i Oregon. “Han var skabbet, radmager og potene var helt nedslitt – han så ut til å ha gått hele veien... alene.”¹ Historien om Bobbie gjorde inntrykk på folk over hele USA, og han ble kjent som mirakelhunden Bobbie.

Bobbie er ikke det eneste dyret som har forbløffet forskere med fantastisk retningssans og hjeminstinkt. Noen

bestander av monarksommerfugler trekker 4800 kilometer hvert år til himmelstrøk som gir dem bedre mulighet til å overleve. Havlærskilpadder trekker over Stillehavet fra Indonesia til kysten av California. Knølhval svømmer fra det kalde vannet ved Nord- og Sydpolen til ekvator og tilbake. Kanskje er det enda mer fantastisk at rødnebbternen flyr fra Polarsirkelen til Antarktis og tilbake hvert år, cirka 97 000-kilometer.

Når forskere studerer denne fascinerende adferden, stiller de spørsmål som “Hvordan vet de hvor de skal?” og “Hvordan lærer hver etterfølgende generasjon denne adferden?”

Når jeg leser om dette sterke instinktet i dyr, kan jeg ikke unngå å undres: “Er det mulig at mennesker har en lignende lengsel – et indre navigasjonssystem om man vil – som trekker dem til deres *himmelske hjem*?”

Jeg tror at hver mann, hver kvinne og hvert barn har følt at himmelen kaller, på et eller annet tidspunkt i deres liv. Dypt i oss har vi en lengsel etter å strekke oss forbi sløret og omfavne himmelske Foreldre vi en gang kjente og elsket.

Noen undertrykker kanskje denne lengselen og gjør sjelen ufølsom overfor dens kall. Men de som ikke slukker dette lyset i seg, kan ta fatt på en fantastisk reise – et strålende trekk til himmelske trakter.

Gud kaller på deg

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges storartede budskap, er at Gud er vår Far, at han bryr seg om oss og at det finnes en vei tilbake til ham.

Gud kaller på deg.

Gud kjenner alle dine tanker, dine sorger og dine største forhåpninger. Gud vet hvor mange ganger du har søkt ham. Hvor mange ganger du

har følt grenseløs glede. Hvor mange ganger du har grått i ensomhet. Hvor mange ganger du har følt deg hjelpe-løs, forvirret eller sint.

Men uansett forhistorie – om du har vaklet, feilet eller føler deg ødelagt, bitter, forrådt eller utmattet – skal du vite at du ikke er alene. Gud kaller fortsatt på deg.

Frelseren strekker ut sin hånd til deg. Og slik han talte til fiskerne som for lenge siden sto på bredden av Genesaretsjøen, taler han med uendelig kjærlighet til deg: “[Kom og] følg meg.”²

Hvis du vil høre ham, vil han tale til deg akkurat i dag.

Når du vandrer på disippelens vei – når du beveger deg mot vår himmelske Fader – er det noe i deg som vil bekrefte at du har hørt Frelserens kall og vendt ditt hjerte mot lyset. Det vil fortelle deg at du er på rett vei, og at du er i ferd med å vende hjem.

Siden tidenes begynnelse har Guds profeter oppfordret folket i sin tid til å “[høre] på Herrens, din Guds røst... [ta] vare på hans bud og hans lover... [og

vende] deg til [ham] av hele ditt hjerte og av hele din sjel”.³

Skriftene lærer oss tusen grunner til at vi bør gjøre dette.

I dag vil jeg gi to grunner til at vi bør vende oss til Herren.

For det første vil livet ditt bli bedre.

For det annet vil Gud bruke deg til å gjøre livet bedre for andre.

Livet ditt vil bli bedre

Jeg vitner om at når vi tar fatt på eller fortsetter den fantastiske reisen som fører til Gud, blir livet bedre.

Det betyr ikke at livet vil være uten sorg. Vi vet alle om trofaste Kristi disipler som opplever tragedier og urettferdighet – Jesus Kristus selv led mer enn noen annen. Akkurat slik Gud “lar sin sol gå opp over onde og gode”, lar han også motgang prøve den rettferdige og den urettferdige.⁴ Faktisk virker det noen ganger som om livet er vanskeligere *fordi* vi prøver å etterleve vår tro.

Nei, å følge Frelseren vil ikke fjerne alle prøvelsene dine. Men det vil fjerne hindringene mellom deg og den hjelpen

din himmelske Fader ønsker å gi deg. Gud vil være med deg. Han vil lede dine skritt. Han vil gå ved siden av deg og til og med bære deg når behovet er størst.

Du vil oppleve Åndens edle frukt: “kjærlighet, glede, fred, langmodighet, mildhet, godhet [og] trofasthet.”⁵

Disse åndelige fruktene er ikke et produkt av timelig velstand, fremgang eller tilfeldig lykketreff. De kommer av å følge Frelseren, og de kan være våre trofaste ledsagere også midt i de mørkeste stormer.

Jordelivets flammer og tumulter kan true og skremme, men de som har sitt hjerte vendt mot Gud, vil bli omsluttet av hans fred. Deres glede vil ikke bli redusert. De vil ikke bli forlatt eller glemte.

“Sett din lit til Herren av hele ditt hjerte”, sier Skriftene, “og stol ikke på din forstand! Kjenn ham på alle dine veier! Så skal han gjøre dine stier rette.”⁶

De som gir akt på sitt indre kall og søker Gud, de som ber, tror og vandrer på den veien Frelseren har beredt – selv om de snubler langs veien til tider – mottar den betryggende forvisningen at “alle ting skal tjene [dem] til det gode.”⁷

For Gud “gir den trette styrke, og forøker den svakes krefter”.⁸

“For selv om de rettferdige faller syv ganger, står de opp igjen.”⁹

Og Herren i sin godhet spør:

Ønsker dere å oppleve varig glede?

Lengter du etter å føle den fred i hjertet som overgår all forstand?¹⁰

Vend da din sjel mot lyset.

Ta fatt på din egen storartede reise hjem.

Når du gjør dette, blir livet bedre, lykkeligere og mer meningsfylt.

Gud vil bruke deg

På reisen tilbake til vår himmelske Fader vil du snart forstå at denne reisen ikke bare handler om å fokusere på ditt

eget liv. Nei, denne veien fører uunngåelig til at du blir til velsignelse for Guds andre barn – dine brødre og søstre. Og det interessante med reisen er at når du tjener Gud, og når du bryr deg om og hjelper dine medmennesker, vil du se store fremskritt i ditt eget liv på måter du aldri kunne ha forestilt deg.

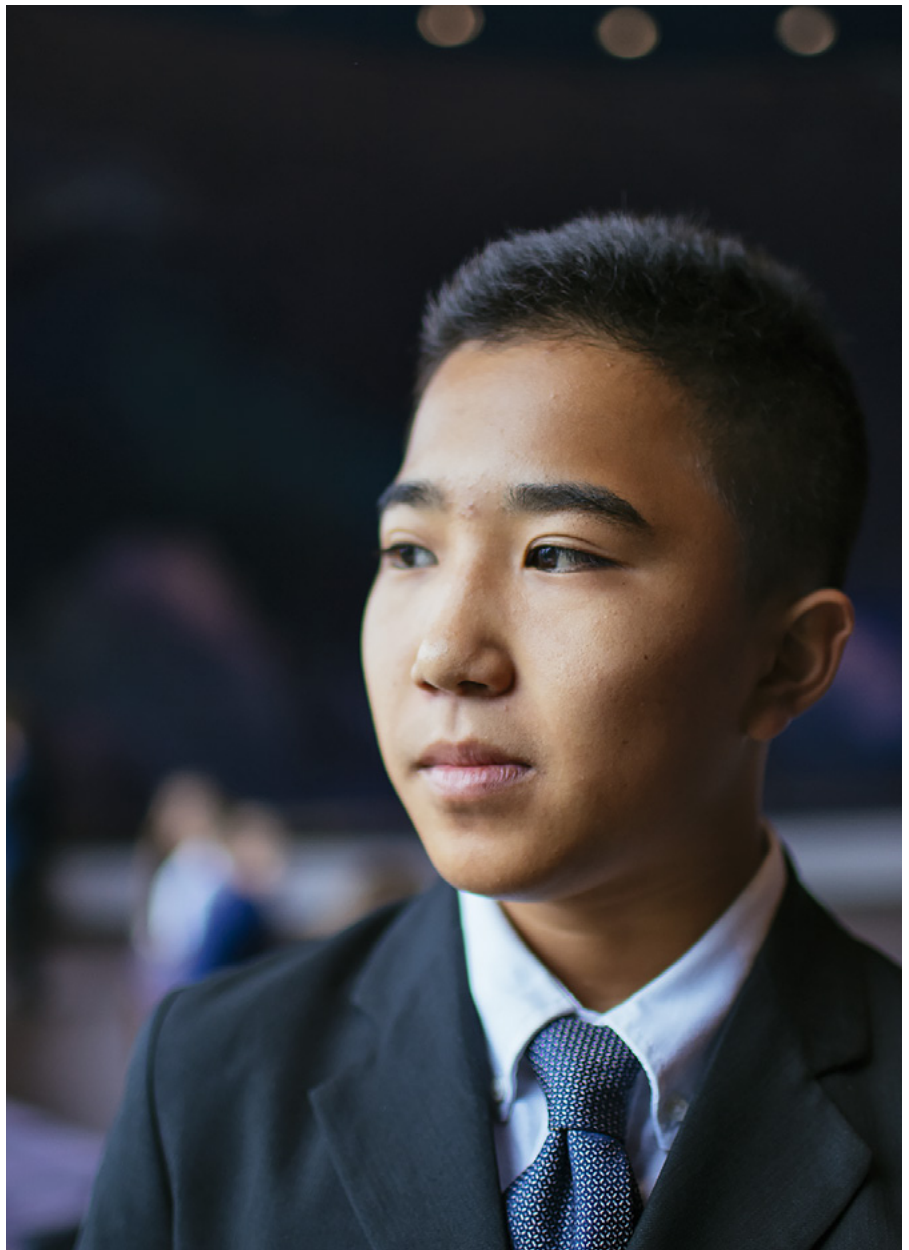
Du betrakter deg kanskje ikke som særlig nyttig. Kanskje du ikke føler at du er til velsignelse for noen. Når vi ser på oss selv, ser vi ofte bare våre begrensninger og svakheter. Vi tror kanskje vi må være “mer” av noe for at Gud skal kunne bruke oss – mer intelligent, mer velstående, mer karismatisk, mer begavet eller mer åndelig. Velsignelser kommer ikke først og fremst på grunn av dine evner, men på grunn av dine valg. Universets Gud vil virke i og gjennom deg og foredle din ydmyke innsats til sine hensikter.

Hans verk har alltid gått fremover ifølge dette viktige prinsippet: “Ut av små ting kommer det som er stort.”¹¹

Da apostelen Paulus skrev til de hellige i Korint, kommenterte han at ikke mange av dem ville bli ansett som kloke etter verdens målestokk. Men det spilte ingen rolle, for “det som er svakt i verden, det utvalgte Gud seg for å gjøre det sterke til skamme”.¹²

Historien om Guds verk omfatter mange mennesker som betraktet seg som utilstrekkelig. De tjente imidlertid ydmykt og stolte på Guds nåde og hans løfte: “Deres arm skal være min arm, og jeg vil være deres skjold... og de skal kjempe iherdig for meg, og... [jeg vil] bevare dem.”¹³

I sommer fikk familien vår en fantastisk mulighet til å besøke noen steder fra Kirkens tidlige historie i det østlige USA. På en spesiell måte gjenopplevde vi historien om den tiden. Personer jeg hadde lest så mye om – personer som Martin Harris, Oliver

Cowdery og Thomas B. Marsh – ble virkeligere for meg da vi gikk der de gikk, og grunnet på det de ofret for å bygge opp Guds rike.

De hadde mange gode egenskaper som gjorde dem i stand til å gi betydelige bidrag til gjenopprettelsen av Jesu Kristi kirke. Men de var også menneskelige, svake og feilbarlige – akkurat slik du og jeg er det. Noen kom på kant med profeten Joseph Smith og falt fra Kirken. Senere var det mange av de samme personene som ombestemte seg, ydmyket seg og igjen søkte og fant fellesskap med de hellige.

Vi har kanskje en tendens til å dømme disse brødrene og andre medlemmer som dem. Vi sier kanskje: “Jeg ville aldri ha forlatt profeten Joseph.”

Selv om det kanskje er sant, vet vi ikke helt hvordan det var å leve på den tiden, under de omstendighetene. Nei, de var ikke fullkomne, men hvor oppmuntrende er det ikke å vite at Gud var i stand til å bruke dem likevel? Han kjente deres sterke og svake sider, og han ga dem den bemerkelsesverdige anledningen til å bidra med et vers eller en melodi til gjenopprettelsens strålende kampsang.

Hvor oppmuntrende er det ikke å vite at selv om *vi* er ufullkomne, vil Gud være generøs og god og bruke oss til sine hensikter, hvis vårt hjerte er vendt til ham?

De som elsker og tjener Gud og sine medmennesker og ydmykt og aktivt deltar i hans verk, vil se fantastiske ting skje i sitt eget og sine kjæres liv.

Dører som virket stengt, vil åpne seg.

Engler vil gå foran dem og berede veien.

Uansett stilling i samfunnet eller i Kirken, vil Gud bruke deg hvis du er villig. Han vil foredle dine rettferdige ønsker og gjøre de barmhjertige handlingene du sår, til en rik høst av godhet.

Vi kan ikke komme frem på autopilot

Vi er alle "fremmede og utlendinger"¹⁴ i denne verden. På mange måter er vi langt hjemmefra. Men det betyr ikke at vi trenger å føle oss hjelpeløse eller alene.

Vår kjære himmelske Fader har gitt oss Kristi lys. Og dypt i hver av oss

oppfordrer en himmelsk tilskyndelse oss til å vende våre øyne og vårt hjerte til ham på pilegrimsreisen tilbake til vårt celestiale hjem.

Dette krever innsats. Du kan ikke komme dit uten å anstrenge deg for å lære om ham, forstå hans instruksjoner, oppriktig anvende dem og sette én fot foran den andre.

Nei, livet er ikke en selvkjørende bil. Det er ikke et fly på autopilot.

Du kan ikke bare flyte i livets farvann og stole på at strømmen vil føre deg dit du håper å komme en dag. Disippelskap krever at vi er villige til å svømme mot strømmen når det trengs.

Ingen annen er ansvarlig for din personlige reise. Frelseren vil hjelpe deg og berede veien for deg, men engasjementet til å følge ham og holde hans bud må komme fra deg. Det er din eneste byrde, ditt eneste privilegium.

Dette er ditt store eventyr.

Vær så snill å gi akt på Frelserens kall.

Følg ham.

Herren har opprettet Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige for å hjelpe deg i dette engasjementet for å tjene Gud og dine medmennesker. Dens formål er å oppmuntre, undervise, løfte og inspirere. Denne fantastiske Kirken gir deg anledninger til å vise medfølelse, strekke deg ut til andre og fornye og holde hellige pakter. Den er utformet for å velsigne deg og forbedre ditt hjem og lokalsamfunn og din nasjon.

Kom og bli med oss, og stol på Herren. Gi dine talenter til hans strålende arbeid. Rekk ut en hånd, oppmunter, helbred og støtt alle som ønsker å føle og gi akt på lengselen etter vårt himmelske hjem. La oss gå sammen på denne strålende pilegrimsreisen til himmelske trakter.

Evangeliet er et oversanselig budskap om håp, lykke og glede. Det er veien som fører oss hjem.

Når vi omfavner evangeliet i tro og gjerning, hver dag og hver time, vil vi komme litt nærmere vår Gud. Livet vil bli bedre, og Herren vil bruke oss på bemerkelsesverdige måter for å velsigne andre rundt oss og tilveiebringe sine evige hensikter. Dette vitner jeg om, og jeg gir dere min velsignelse i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Susan Stelljes, "Bobbie the Wonder Dog", *The Oregon Encyclopedia*, oregonencyclopedia.org.
2. Se Matteus 4:19; Lukas 18:22.
3. 5 Mosebok 30:10.
4. Matteus 5:45.
5. Galaterne 5:22.
6. Ordspråkene 3:5-6.
7. Lære og pakter 90:24.
8. Se Isaiiah 40:29, New International Version.
9. Se Proverbs 24:16, New International Version.
10. Se Filipperne 4:7.
11. Lære og pakter 64:33.
12. 1 Korinterbrev 1:27.
13. Lære og pakter 35:14.
14. Hebreerne 11:13; 1 Peter 2:11.

Av **Bonnie L. Oscarson**
Unge kvinners generalpresident

Behovene nær oss

Noen av de mest betydningsfulle behov vi kan dekke er i vår egen familie, blant våre venner, i vår menighet og i vårt lokalsamfunn.

I den senere tid har vi vært vitne til et stort antall naturkatastrofer i Mexico, De forente stater, Asia, Karibien og Afrika. Det har hentet frem det beste i mennesker idet tusener har trådt til for å hjelpe dem som er i fare eller i nød og som har lidt tap. Jeg har latt meg begeistre over å se unge kvinner i Texas og Florida som, sammen med andre, har iført seg gule Hjelpende hender-trøyer og hjulpet til med å rydde hus for rester etter de siste orkanene. Ytterligere mange tusener ville med glede reist til behovssentrene om det ikke hadde vært for avstanden. I stedet har dere gitt generøse bidrag for å lindre nød. Deres generøsitet og medfølelse er til inspirasjon og er Kristus-lignende.

I dag vil jeg nevne et aspekt ved tjeneste som jeg føler er viktig for alle – uansett hvor vi bor. For de av oss som har sett nyheter fra de siste hendelser og har følt seg hjelpeløse med hensyn å vite hva de skal gjøre, kan svaret faktisk ligge veldig nær oss.

Frelseren lærte oss: “For den som vil berge sitt liv, skal miste det. Men den som mister sitt liv for min skyld, han skal berge det.”¹ President Thomas S. Monson har sagt om dette skriftstedet: “Jeg tror Frelseren forteller oss at med mindre vi glemmer oss selv i tjeneste

for andre, er det liten mening i vårt eget liv. De som lever bare for seg selv, vil til slutt skrumpe inn og, billedlig talt, miste sitt liv, mens de som glemmer seg selv i tjeneste for andre, vokser og blomstrer – og dermed redder sitt liv.”²

Vi lever i en kultur der vi mer og mer er opptatt av den lille skjermen i hendene våre enn vi er av menneskene rundt oss. Vi har erstattet det å se andre i øynene og smile med teksting og tvitring. Enda mer sjelden snakker vi ansikt til ansikt med andre. Vi er mer opptatt av hvor mange følgere og likes

vi har enn vi er av å legge armen rundt en venn og vise kjærlighet, omtanke og følbare interesse. Selv om moderne teknologi kan være fantastisk for å spre Jesu Kristi evangelium og hjelpe oss å holde kontakten med familie og venner, kan vi, dersom vi ikke passer på hvordan vi bruker vårt elektroniske utstyr, bli innadventde og glemme at tjeneste er kjernen i å etterleve evangeliet.

Jeg har umåtelig stor kjærlighet til og tro på dere som er i tenårene og i unge voksne-alder. Jeg har sett og følt deres ønske om å yte tjeneste og å utgjøre en forskjell i verden. Jeg tror at de fleste medlemmene ser på tjeneste som kjernen i sine pakter og i det å være en disippel. Men jeg tror også at det noen ganger er lett å gå glipp av noen av de største anledninger til å tjene andre fordi vi blir distraheret eller fordi vi ser etter ambisiøse måter å forandre verden på og ikke ser at noen av de mest betydningsfulle behov vi kan dekke, er i vår egen familie, blant våre venner, i vår menighet og i vårt lokalsamfunn. Vi beveges når vi ser lidelse og stor nød

hos dem som er på den andre siden av jordkloden, men vi kan svikte når det gjelder å se at en person rett ved siden av oss i klassen trenger vårt vennskap.

Søster Linda K. Burton fortalte historien om en hjelpeforeningspresident i en stav som, i samarbeid med andre, samlet inn tepper for nødstilte mennesker på 1990-tallet. Hun og datteren kjøpte en lastebil fylt med disse teppene fra London til Kosovo. På veien hjem, fikk hun en umiskjennelig åndelig tilskyndelse som sank dypt inn i hennes hjerte. Tilskyndelsen var denne: "Det du har gjort er en veldig god gjerning. Dra nå hjem, gå over gaten, og hjelp naboene!"³

Hva godt gjør det å frelse verden dersom vi neglisjerer behovene til de nærmeste og til dem vi elsker høyest? Hvilken verdi har det om vi reparerer verden dersom menneskene rundt oss faller fra hverandre uten at vi legger merke til det? Vår himmelske Fader kan ha plassert dem som trenger oss nærmest oss, fordi han vet at vi er dem som best kan dekke deres behov.

Enhver kan finne måter å yte Kristus-lignende tjeneste på. Min rådgiver, søster Carol F. McConkie, fortalte meg nylig om sitt 10 år gamle barnebarn Sarah som, da hun forsto at hennes mor var syk, bestemte seg på egen hånd for å være til hjelp. Hun fikk sin lillesøster opp, hjalp henne å kle på seg, pussetenner, ordne håret og spise frokost, så moren kunne hvile. Hun utførte denne enkle tjenesten i det stille uten å bli

spurt fordi hun så et behov og ønsket å hjelpe til. Ikke bare velsignet Sarah sin mor, men jeg er sikker på at hun følte gleden over å vite at hun hadde lettet byrden til en hun var glad i, og samtidig styrket båndene til søsteren. President James E. Faust har sagt: "Man kan begynne å tjene andre i nesten hvilken som helst alder... Det trenger ikke å være noe storslagent, og den edleste tjeneste ytes innenfor familien."⁴

Er dere barn oppmerksomme på hvor mye det betyr for deres foreldre og familiemedlemmer når dere ser etter måter å yte tjeneste på hjemme? For dere som er i tenårene skulle det å styrke og tjene familiens medlemmer være blant deres høyeste prioriteringer når dere ser etter måter å forandre verden på. Å vise vennlighet og omsorg for dine søsken og foreldre kan bidra til å skape en atmosfære av enhet, og det inviterer Ånden inn i hjemmet. Å forandre verden begynner med å styrke din egen familie.

Et annet fokusområde for tjeneste kan være i vår menighetsfamilie. Av og til stilte våre barn spørsmålet: "Hvorfor må jeg dra på GUF?" Jeg får ikke noe særlig ut av det."

Dersom jeg hadde et lyst øyeblikk som mor, svarte jeg: "Hva får deg til å tro at du går til GUF på grunn av det du får ut av det?"

Mine unge venner, jeg kan forsikre dere om at det alltid vil være én på ethvert møte i kirken der dere er, som

er ensom, som gjennomgår utfordringer og trenger en venn eller som føler at han eller hun ikke passer inn der. Du har noe viktig å bidra med i ethvert møte eller enhver aktivitet, og Herren ønsker at du skal se deg rundt på dine jevnaldrende og så betjene dem slik Han ville gjort.

Eldste D. Todd Christofferson har sagt: "En av hovedgrunnene til at Herren har en kirke er å opprette et samfunn av hellige som vil støtte hverandre på den "snevre og smale sti som fører til evig liv". Han fortsetter: "Denne religionen dreier seg ikke bare om oss selv. I stedet er vi alle kalt til å tjene. Vi er Kristi øyne, hender, hode, føtter og andre deler av Kristi legeme."⁵

Det er sant at vi er tilstede på våre ukentlige møter for å ta del i ordinanser, lære læresetninger og bli inspirert, men en annen viktig grunn for å være tilstede er at vi som en menighetsfamilie og som Frelseren Jesu Kristi disipler, passer på hverandre, oppmuntrer hverandre og finner måter å betjene og styrke hverandre på. Vi er ikke bare mottakere av det som tilbys i kirken, men det er behov for at vi må være givere og tilbydere. Unge kvinner og unge menn, neste gang dere er på GUF, istedenfor å ta frem telefonen for å se hva vennene deres driver med, stopp og se dere omkring og spør dere selv: "Hvem trenger meg i dag?" Du kan være nøkkelen til å nå ut og røre ved livet til en jevnaldrende eller gi oppmuntring til en venn som strever i det stille.

Be din himmelske Fader om å vise deg dem som er omkring deg og som trenger din hjelp og om å inspirere deg til hvordan du kan yte tjeneste for dem på best mulig måte. Husk at Frelseren oftest betjente en person om gangen.

Vårt barnebarn Ethan er 17 år. Jeg ble rørt da han i sommer fortalte meg at han, inspirert av sin mors eksempel, ber hver dag om å få en anledning til å tjene noen. Da vi var sammen med

hans familie, la jeg merke til hvordan Ethan behandlet sin bror og sine søstre med tålmodighet, kjærlighet og vennlighet. Han hjelper sine foreldre og ser etter anledninger til å nå ut til andre. Jeg er imponert over hvor oppmerksom han er på menneskene rundt seg og hans ønske om å yte tjeneste for dem. Han var et eksempel for meg. Å gjøre som Ethan – be Herren om å hjelpe oss å finne måter å yte tjeneste på – vil la Ånden åpne våre øyne til å se behov rundt oss, å se “den ene” som trenger oss den dagen, og hvordan vi kan betjene ham eller henne.

I tillegg til å yte tjeneste for din familie og medlemmer i menigheten, se etter anledninger til å gjøre tjenestegjeringer i nabolaget og lokalsamfunnet. Selv om vi noen ganger blir kalt på til å hjelpe etter en stor katastrofe, oppmuntrer vi til daglig å se etter anledninger i vårt eget nærområde til å løfte og hjelpe dem som er i nød. Jeg fikk nylig opplæring av en områdepresident som virker i et land med mange timelige utfordringer, om at den beste måten å hjelpe nødstilte i andre deler av verden på, er å betale et generøst fasteoffer, bidra til Kirkens humanitærhjelpsfond og se etter anledninger til å yte tjeneste for dem som bor i ditt lokalsamfunn. Tenk hvor velsignet verden ville blitt hvis alle fulgte dette rådet!

Brødre og søstre og spesielt dere unge! Mens dere strever for å bli mer lik deres Frelser Jesus Kristus og etterlever deres pakter, vil dere fortsette å bli velsignet med ønsker om å lindre nød og å hjelpe dem som er mindre heldig stilt. Husk at noen av de største behov kan være rett foran dere. Begynn din tjeneste i ditt eget hjem og i din egen familie. Dette er de relasjoner som kan være evige. Selv om – og kanskje spesielt dersom – din familiesituasjon er mindre enn fullkommen, kan du

finne anledninger til å yte tjeneste, løfte og styrke. Begynn der du er, vær glad i dem som de er og forbered den familien du ønsker i fremtiden.

Be om hjelp til å gjenkjenne dem i din menighetsfamilie som trenger kjærlighet og oppmuntring. Istedenfor å gå i kirken med spørsmålet “Hva kommer jeg til å få ut av dette møtet?” spør heller “Hvem trenger meg i dag? Hva kan jeg å bidra med?”

Etterhvert som du velsigner din egen familie og menighetens medlemmer, se etter anledninger til å velsigne dem som er i ditt lokalsamfunn. Enten du har tid til omfattende tjeneste eller bare kan gi noen få timer i måneden, vil din innsats for å velsigne andres liv også velsigne deg på måter du ikke kan begynne å forestille deg.

President Spencer W. Kimball forklarte: “Gud legger merke til oss, og han våker over oss. Men det er vanligvis gjennom et annet menneske han dekker våre behov.”⁶ Må vi hver især gjenkjenne privilegiet og velsignelsen det er å delta i å oppfylle vår himmelske Faders verk når vi dekker hans barns behov. Det er min bønn i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Lukas 9:24.
2. Thomas S. Monson, “Hva har jeg gjort for noen i dag?” eller *Liahona*, nov. 2009, 85.
3. Linda K. Burton, “Jeg var en fremmed”, *Liahona*, mai 2016, 15.
4. James E. Faust, “Kvinnelighet – den høyeste ære”, *Liahona*, juli 2000, 117.
5. D. Todd Christofferson, “Hvorfor Kirken”, *Liahona*, nov. 2015, 108, 109.
6. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Spencer W. Kimball* (2006), 84.

Av eldste Dallin H. Oaks
i De tolv apostlers quorum

Planen og erklæringen

Erklæringen om familien er Herrens gjentatte vektlegging av evangeliets sannheter som vi trenger for å komme gjennom dagens utfordringer for familien.

Slik det fremgår av vår familieerklæring, er medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige velsignet med en unik lære og forskjellige måter å se verden på. Vi deltar, og utmerker oss til og med, i en rekke verdslige aktiviteter, men på visse områder avstår vi fra å delta når vi ønsker å følge læresetningene til Jesus Kristus og hans apostler i både gammel og nyere tid.

I.

I en lignelse beskrev Jesus dem som “hører ordet”, men blir “uten frukt” når “tidens bekymring og rikdommens bedrag... kveler” dette ordet (Matteus 13:22). Senere irettesatte Jesus Peter for ikke å ha sans for “det som hører Gud til, men bare for det som hører menneskene til”, og erklærte: “For hva gagner det et menneske om han vinner hele verden, men tar skade på sin sjel?” (Matteus 16:23, 26). I sine siste læresetninger i jordelivet fortalte han sine apostler: “Var dere av verden, da ville verden elske sitt eget. Men fordi dere ikke er av verden... hater verden dere” (Johannes 15:19; se også Johannes 17:14, 16).

På lignende måte bruker Jesu tidlige apostler ofte i sine skrivelser bildet

“verden” for å symbolisere motsetning til evangeliets læresetninger. “Skikk dere ikke lik denne verden” (Romerne 12:2), sa apostelen Paulus. “For denne verdens visdom er dårskap for Gud” (1 Korinterbrev 3:19). Og “se til”, advarte han, “at ingen får fanget dere... etter menneskers tradisjoner, etter verdens barnelærdom, og ikke etter Kristus” (Kolosserne 2:8). Apostelen Jakob forkynte at “vennskap med verden er fiendskap mot Gud[,] Den

som vil være verdens venn, blir Guds fiende” (Jakobs brev 4:4).

Mormons bok bruker ofte dette bildet på motstand fra “verden”. Nephi profeterte også om alle deres ødeleggelse “som er bygget opp for å bli populære i verdens øyne og de som søker... det som er av verden” (1 Nephi 22:23; se også 2 Nephi 9:30). Alma fordømte dem som var “oppblåste... av verdens verdiløse ting” (Alma 31:27). Lehis drøm viser at de som prøver å følge jernstangen, som er Guds ord, vil møte motstand fra verden. De som befant seg i den “store og rommelige bygningen” Lehi så, “hånte og pekte fingre” (1 Nephi 8:26-27, 33). I sitt syn for å tyde denne drømmen lærte Nephi at denne latterliggjørelsen og motstanden kommer fra “jordens folkeskarer... verden og dens visdom... [og] verdens stolthet” (1 Nephi 11:34-36).

Hva betyr disse advarslene og befalingene i Skriftene om ikke å være “av verden”, eller befalingen fra nyere tid om å “forsake verden”? (L&P 53:2). President Thomas S. Monson sammenfattet

disse læresetningene: “Vi må være årvåkne i en verden som har beveget seg så langt bort fra det åndelige. Det er nødvendig at vi forkaster alt som ikke er i tråd med våre normer, og derved nekter å oppgi det vi ønsker aller mest: evig liv i Guds rike.”¹

Gud skapte denne jorden ifølge sin plan for å gi sine barn et sted å oppleve jordelivet som et nødvendig skritt mot den herlighet som han ønsker for alle sine barn. Selv om det er forskjellige riker og herligheter, er vår himmelske Faders største ønske for sine barn det president Monson kalte “evig liv i Guds rike”, som er opphøyelse i familier. Dette er noe mer enn frelse. President Russell M. Nelson har gitt oss denne påminnelsen: “I Guds evige plan er frelse en individuell sak, [men] opphøyelse er en familiesak.”²

Jesu Kristi gjengitte evangelium og den inspirerte erklæringen om familien, som jeg skal komme tilbake til, er viktige læresetninger for å veilede vår jordiske forberedelse til opphøyelse. Selv om vi må leve med ekteskapslover og andre tradisjoner i en fallende verden, må de som trakter etter opphøyelse, gjøre personlige valg i familien i henhold til Herrens måte, når den er forskjellig fra verdens måte.

I dette jordelivet har vi ingen minner om det som skjedde før vår fødsel, og nå opplever vi motstand. Vi vokser og modnes åndelig ved at vi velger å adlyde Guds bud i en rekkefølge av riktige valg. Disse omfatter nødvendige pakter og ordinanser, og omvendelse når våre valg er gale. Til sammenligning, hvis vi mangler tro på Guds plan og er u lydige mot eller bevisst avstår fra dens nødvendige handlinger, gir vi avkall på denne veksten og modenheten. Mormons bok lærer oss at “dette liv er den tid menneskene har til å forberede seg til å møte Gud” (Alma 34:32).

II.

Siste-dagers-hellige som forstår Guds frelsesplan, har et unikt verdensbilde som hjelper dem å forstå hensikten med Guds bud, hans nødvendige ordinansers uforanderlige natur og vår Frelser Jesu Kristi grunnleggende rolle. Vår Frelser forsoning gjenvinner oss fra døden og frelser oss fra synd, på betingelse av vår omvendelse. Med dette verdensbildet har siste-dagers-hellige karakteristiske prioriteringer og skikker, og blir velsignet med styrke til å utholde jordelivets frustrasjon og smerter.

Det er ikke til å komme unna at deres handlinger som prøver å følge Guds frelsesplan, kan føre til misforståelser eller til og med konflikter med familiemedlemmer eller venner som ikke tror på dens prinsipper. Slike konflikter har det alltid vært. Enhver generasjon som har forsøkt å følge Guds plan, har hatt utfordringer. I oldtiden ga profeten Jesaja styrke til israelittene, som han kalte “dere som kjenner rettferdighet... som har min lov i [deres] hjerte”. Han sa til dem: “Frykt ikke for menneskers hån, og vær ikke redd for deres spottende ord” (Jesaja 51:7; se også 2 Nephi 8:7). Men uansett

årsak til konflikten med dem som ikke forstår eller tror på Guds plan, blir de som virkelig forstår, alltid befalt å velge Herrens måte istedenfor verdens måte.

III.

Evangeliets plan som hver familie skulle følge for å forberede seg til evig liv og opphøyelse, er forklart i Kirkens erklæring fra 1995, “Familien – en erklæring til verden”.³ Dens erklæringer er naturligvis tydelig annerledes fra noe av det som er lov, skikk og bruk i den verden vi lever i. I vår tid er de tydeligste forskjellene samboerskap, likekjønnet ekteskap og barneoppdragelse i slike forhold. De som ikke tror på eller har ambisjoner om opphøyelse og er mest overbevist om verdens levemåte, betrakter ikke denne erklæringen om familien som noe annet enn retningslinjer som bør endres. Til sammenligning bekrefter siste-dagers-hellige at familieerklæringen definerer den slags familieforhold hvor den viktigste delen av vår evige utvikling kan finne sted.

Vi har vært vitne til en rask og økende allmenn aksept av samboerskap og likekjønnet ekteskap. Tilsvarende støtte i mediene, utdannelse

og til og med yrkesmessige krav kan utgjøre vanskelige utfordringer for sistedagers-hellige. Vi må prøve å balansere de konkurrerende kravene av å følge evangeliets lov i vårt eget liv og vår egen undervisning, samtidig som vi prøver å vise kjærlighet til alle.⁴ Når vi gjør det, vil vi noen ganger stå overfor, men ikke behøve å frykte, det Jesaja kalte “menneskers hån”.

Omvendte sistedagers-hellige tror at familieerklæringen, som ble utstedt for nesten et kvart århundre siden og nå er oversatt til en mengde språk, er Herren som på nytt understreker sannheter i evangeliet som vi trenger for å komme gjennom vår tids utfordringer for familien. To eksempler er likekjønnet ekteskap og samboerskap. Bare 20 år etter familieerklæringen godkjente USAs Høyesterett likekjønnet ekteskap, og omstyrtet derved den flere tusen år gamle tradisjonen at ekteskap skulle begrenses til en mann og en kvinne. Den sjokkerende andelen av amerikanske barn som blir født av en mor som ikke er gift med faren, kom mer gradvis: 5 prosent i 1960,⁵ 32 prosent i 1995⁶ og nå 40 prosent.⁷

IV.

Familieerklæringen begynner med å erklære “at ekteskap mellom en mann og en kvinne er innstiftet av Gud, og at familien står sentralt i Skaperens plan for hans barns evige fremtid”. Den bekrefter også at “kjønn er en grunnleggende del av enkeltmenneskets førjordske, jordske og evige identitet og hensikt”. Den erklærer videre “at Gud har befalt at formeringsevnenes hellige kraft utelukkende skal brukes mellom en mann og en kvinne som er lovlig viet som ektemann og hustru”.

Erklæringen bekrefter mannens og hustruens fortsatte plikt til å bli mange og fylle jorden og deres “[høytidelige] ansvar for å elske og ha omsorg for hverandre og for sine barn”: “Barn har rett til å bli født innenfor ekteskapets bånd og til å bli oppdratt av en far og en mor som hedrer ekteskapsløftene med fullstendig troskap.” Den advarer høytidelig mot overgrep mot ektefelle eller barn, og den stadfester at “lykke i familien oppnås med størst sannsynlighet når den er grunnlagt på vår Herre Jesu Kristi læresetninger”. Til slutt oppfordrer den til å fremme offisielle “tiltak

for å bevare og styrke familien som samfunnets grunnleggende enhet”.

I 1995 utstedte en Kirkens president og 14 andre Herrens apostler disse viktige læremessige uttalelsene. Som en av bare syv av disse apostlene som fortsatt lever, føler jeg meg forpliktet til å fortelle hva som førte til familieerklæringen, som informasjon til alle som overveier den.

Inspirasjonen om behovet for erklæringen om familien kom til Kirkens ledelse for over 23 år siden. Den kom som en overraskelse på noen, som mente at de læremessige sannhetene om ekteskap og familie var godt forstått uten behov for gjentakelser.⁸ Vi følte imidlertid bekræftelsen, og vi satte i gang. Temaer ble utpekt og drøftet av medlemmene av De tolv quorum i nesten et år. Formuleringer ble foreslått, gjennomgått og revidert. Ydmykt ba vi stadig Herren om hans inspirasjon om hva vi skulle si og hvordan vi skulle si det. Vi lærte alle “linje på linje og bud på bud” slik Herren har lovet (L&P 98:12).

I løpet av denne åpenbaringsprosessen ble en foreslått tekst fremlagt for Det første presidentskap, som fører tilsyn med og offentliggjør Kirkens læresetninger. Etter at presidentskapet hadde gjort ytterligere endringer, ble erklæringen om familien bekjentgjort av Kirkens president, Gordon B. Hinckley. På kvinnenenes møte 23. september 1995 presenterte han erklæringen med disse ordene: “Med så mye sofisteri som foregir å være sannhet, med så mye bedrag angående normer og verdier, med så mye som frister og lokker til sakte, men sikkert å ta inn over oss verdens besmittelse, har vi følt trang til å si fra og på forhånd advare.”⁹

Jeg vitner om at erklæringen om familien er en erklæring om evige sannheter, Herrens vilje for sine barn

som søker evig liv. Den har vært grunnlaget for Kirkens undervisning og praksis de siste 22 årene, og vil fortsette å være det. Betrakt den slik, undervis i den, etterlev den, og dere vil bli velsignet når dere strever fremover mot evig liv.

For 40 år siden sa president Ezra Taft Benson at "enhver generasjon har sine prøvelser og sin sjanse til å stå sterkt og vise seg verdig".¹⁰ Jeg tror vår holdning til og bruk av erklæringen om

familien er en av disse prøvelsene for denne generasjon. Jeg ber om at alle siste-dagers-hellige må stå urokkelig i denne prøvelsen.

Jeg avslutter med president Gordon B. Hinckleys læresetninger som ble uttalt to år etter at erklæringen om familien ble bekjentgjort. Han sa: "Jeg ser en strålende fremtid i en meget usikker verden. Hvis vi vil holde fast ved våre verdinormer, hvis vi vil bygge på vår arv, hvis vi vil vandre i lydighet

mot Herren, hvis vi ganske enkelt vil etterleve evangeliet, vil vi bli velsignet på en storartet og fantastisk måte. Vi vil bli ansett som et folk som har funnet nøkkelen til en spesiell lykke."¹¹

Jeg vitner om familieerklæringens sannhet og evige betydning, som ble åpenbart av Herren Jesus Kristus til hans apostler for Guds barns opphøyelse (se Lære og pakter 131:1-4), i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, "Stå på hellige steder", *Liahona*, nov. 2011, 83.
2. Russell M. Nelson, "Frelse og opphøyelse", *Liahona*, mai 2008.
3. Se "Familien – En erklæring til verden", *Liahona*, nov. 2010, 129.
4. Se Dallin H. Oaks, "Kjærlighet og lov", *Liahona*, nov. 2009.
5. Se "Disastrous' Illegitimacy Trends", *Washington Times*, 1. des. 2006, washingtontimes.com.
6. Se Stephanie J. Ventura og andre, "Report of Final Natality Statistics, 1996", *Monthly Vital Statistics Report*, 30. juni 1998, 9.
7. Se Brady E. Hamilton og andre, "Births: Provisional Data for 2016", *Vital Statistics Rapid Release*, juni 2017, 10.
8. Vår generalpresident for Unge kvinner sa det godt 20 år senere: "Lite forsto vi da hvor desperat vi ville trenge disse grunnleggende erklæringene i dagens samfunn, som kriterier for å bedømme enhver ny strømning av verdslige dogmer som kommer mot oss fra medier, Internett, forskere, TV og filmer, og til og med lovgivere. Erklæringen om familien har blitt vår målestokk for å bedømme verdens filosofier, og jeg vitner om at prinsippene som forklares i denne uttalelsen, er like sanne i dag som de var da de ble gitt oss av en Guds profet for nesten 20 år siden" (Bonnie L. Oscarson, "Familieerklæringens forsvarere", *Liahona*, mai 2015, 14-15).
9. Gordon B. Hinckley, "Stå sterke mot verdens falskhet", *Lys over Norge*, jan. 1996, 101.
10. Ezra Taft Benson, "Our Obligation and Challenge" (tale holdt på regionalrepresentantenes seminar, 30. sep. 1977), 2; i David A. Bednar, "På Herrens side: Lærdommer fra Sions leir", *Liahona*, juli 2017, 19.
11. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Gordon B. Hinckley* (2016), 186; se også Gordon B. Hinckley, "Se fremover", *Lys over Norge*, jan. 1998, 69.

Av eldste John C. Pingree jr.
i De sytti

“Jeg har et verk for deg”

Hver og en av oss har en meningsfylt rolle å spille for å fremme Guds verk.

Til Moses erklærte Gud: “Jeg har et verk for deg” (Moses 1:6). Har du noen gang lurt på om vår himmelske Fader har et verk for deg? Er det viktige ting han har forberedt deg – og deg spesielt – til å utføre? Jeg vitner om at svaret er ja!

Tenk på Girish Ghimire, som er født og oppvokst i Nepal. Som tenåring studerte han i Kina, hvor en klassekamerat presenterte Jesu Kristi evangelium for ham. Til slutt kom Girish til Brigham Young University for påbyggingsstudier og møtte sin fremtidige hustru. De slo seg ned i Salt Lake Valley og adopterte to barn fra Nepal.

Mange år senere, da mer enn 1500 flyktninger fra leirer i Nepal ble flyttet til Utah,¹ følte Girish seg inspirert til å hjelpe. Siden Girish snakket språket flytende og hadde kulturell forståelse, arbeidet han som tolk, lærer og veileder. Da de hadde etablert seg i lokalsamfunnet, viste noen av de nepalske flyktningene interesse for evangeliet. En nepalskspråklig gren ble organisert, og Girish virket senere som grens-president der. Han var også med på å oversette Mormons bok til nepalsk.

Kan dere se hvordan vår himmelske Fader forberedte og bruker Girish?

Gud har et verk til hver enkelt av oss

Brødre og søstre, Gud har viktig arbeid til hver enkelt av oss. Da han talte til søstrene, men underviste sannheter som gjelder alle, sa president Spencer W. Kimball: “Før vi kom [til jorden, fikk vi] visse oppgaver... Selv om vi nå ikke kan huske enkelthetene, så forandrer ikke dette den strålende realiteten av det vi engang sa oss enige i.”² For en foredlende sannhet! Vår himmelske Fader har noe konkret og viktig som du og jeg skal utføre (se Efeserne 2:10).

Disse guddommelige oppgavene er ikke forbeholdt noen privilegerte få, men er til oss alle sammen – uansett kjønn, alder, rase, nasjonalitet, inntektsnivå, sosial status eller kall i Kirken. Hver og en av oss har en meningsfylt rolle å spille for å fremme Guds verk (se Moses 1:39).

Noen av oss tviler på om vår himmelske Fader kan bruke oss til å gi viktige bidrag. Men husk at han alltid har brukt vanlige mennesker til å utføre uvanlige ting (se 1 Korinterbrev 1:27-28; L&p 35:13; 124:1). “[Vi] har kraften i [oss] til å handle” for å “tilveiebringe mye rettferdighet” (L&p 58:27-28).³

President Russell M. Nelson har forklart:

“Herren har mer i tankene for deg enn det du selv har! Du er blitt holdt tilbake og bevart til denne tid og dette sted...

Herren trenger deg for å forandre verden. Når du godtar og følger hans vilje med deg, vil du se at du kan klare det umulige!”⁴

Hvordan lærer vi så å forstå og utføre arbeidet Gud har tiltenkt oss? La meg gi dere fire prinsipper som vil hjelpe.

Fokuser på andre

For det første: Fokuser på andre. Vi kan følge Kristus, “som gikk omkring og gjorde vel” (Apostlenes gjerninger 10:38; se også 2 Nephi 26:24).

Da jeg kom hjem fra heltidsmisjon, savnet jeg den daglige hensikten jeg hadde nytt. Naturligvis trengte jeg å holde mine pakter, skaffe meg utdanning, stifte familie og tjene til livets opphold. Men jeg lurte på om det var noe mer, eller noe spesielt, som Herren ønsket at jeg skulle gjøre. Etter å ha grunnet i flere måneder, kom jeg over dette verset: “Hvis dere ønsker det, skal dere bli et redskap til å gjøre mye godt i denne generasjon” (L&p 11:8). Ånden hjalp meg å forstå at hovedhensikten med guddommelige oppdrag er å velsigne andre og å gjøre “mye godt”.

Vi kan ta avgjørende beslutninger i vårt liv – for eksempel hva vi skal studere, hva slags arbeid vi skal velge eller hvor vi skal bo – i sammenheng med å hjelpe andre.

En familie flyttet til en ny by. Istedenfor å finne et hjem i et velstående nabolag, følte de seg tilskyndet til å finne et område med betydelige sosiale og økonomiske behov. I årenes løp har Herren virket gjennom dem for å støtte mange enkeltpersoner og for å bygge opp deres menighet og stav.

En helsearbeider drev en vanlig praksis, men følte seg ledet til å sette av én dag i uken til å gi gratis omsorg til personer uten helseforsikring. På grunn av denne mannens og hans hustrus villighet til å velsigne andre, gjorde Herren det mulig for dem å hjelpe hundrevis av pasienter i nød, samtidig som de tok seg av sin store familie.

Oppdag og utvikle åndelige gaver

For det annet: Oppdag og utvikle åndelige gaver. Vår himmelske Fader ga oss disse gavene for å hjelpe oss å

oppdage, utføre og nyte arbeidet han har til oss.

Noen av oss tenker: “Har jeg *noen* gave i det hele tatt?” Igjen er svaret ja! “*Enhver* er gitt en gave ved Guds Ånd... for at alle kan ha nytte av det” (L&p 46:11-12; uthevelse tilføyd).⁵ En rekke åndelige gaver er dokumentert i hellig skrift (se 1 Korinterbrev 12:1-11, 31; Moroni 10:8-18; L&p 46:8-26), men det finnes mange andre.⁶ Det kan for eksempel være å ha medfølelse, gi uttrykk for håp, ha lett for å omgås mennesker, være en effektiv organisator, snakke eller skrive overbevisende, undervise tydelig og arbeide hardt.

Hvordan blir vi så kjent med våre gaver? Vi kan studere vår patriarkalske velsignelse, spørre dem som kjenner oss best, og selv finne ut hva vi er naturlig flinke til og liker å gjøre. Ikke minst kan vi spørre Gud (se Jakobs

brev 1:5; L&p 112:10). Han kjenner våre gaver, for det var han som ga dem til oss (se L&p 46:26).

Når vi oppdager våre gaver, har vi et ansvar for å utvikle dem (se Matteus 25:14-30). Ikke engang Jesus Kristus “mottok... av fyllden til å begynne med, men [utviklet seg] fra nåde til nåde” (L&p 93:13).

En ung mann laget illustrasjoner for å fremme religiøse verdinormer. Favoritten min er et portrett av Frelseren. En kopi av det henger hjemme hos oss. Denne mannen utviklet og brukte sine kunstneriske evner. Ved å arbeide gjennom ham har vår himmelske Fader inspirert andre til å forbedre sitt disippelskap.

Noen ganger føler vi at vi ikke har noen særlig viktige gaver. En dag ba en motløs søster: “Herre, hva er min personlige tjenestegjerning?” Han svarte: “Legg merke til andre.” Det var

en åndelig gave! Siden den gang har hun funnet glede i å legge merke til dem som ofte blir glemt, og Gud har arbeidet gjennom henne for å velsigne mange. Selv om noen åndelige gaver kanskje ikke er fremtredende sett med verdens øyne, er de viktige for Gud og hans verk.⁷

Gjør bruk av motgang

For det tredje: Gjør bruk av motgang. Våre prøvelser hjelper oss å oppdage og forberede oss til arbeidet vår himmelske Fader har til oss. Alma forklarte: “Etter stor trengsel hørte Herren mine rop og... [gjorde] meg til et redskap i sin hånd” (Mosiah 23:10).⁸ I likhet med Frelseren, hvis sonoffer gjør det mulig for ham å hjelpe oss (se Alma 7:11-12), kan vi bruke kunnskap som oppnås gjennom vanskelige opplevelser, til å oppmuntre, styrke og velsigne andre.

Da en fremgangsrik personalsjef ble oppsagt, leste han sin patriarkalske velsignelse og følte seg inspirert til å starte et firma for å hjelpe andre fagfolk å finne arbeid. (Han hjalp også meg å finne arbeid da familien vår kom hjem fra misjon.) Herren brukte prøvelsen hans som et springbrett til å velsigne andre, samtidig som det ga ham en mer meningsfylt karriere.

Et ungt ektepar opplevde en dødfødsel. Med sønderknust hjerte bestemte de seg for å hedre sin datter ved å gi rådgivning og materiell støtte til foreldre som opplevde lignende situasjoner. Herren har arbeidet gjennom dette ekteparet på grunn av deres spesielle medfølelsesevne som de utviklet gjennom motgang.

Stol på Gud

Og for det fjerde: Stol på Gud. Når vi ber til ham i tro og med ærlig

hensikt, vil han åpenbare våre guddommelige oppgaver for oss.⁹ Når vi har funnet frem til dem, vil han hjelpe oss å utføre disse oppgavene. “Alle ting er synlige for [hans] øyne” (1&p 38:2; se også Abraham 2:8), og på de rette tidspunktene vil han åpne de dørene som er nødvendige for oss (se Åpenbaringen 3:8). Han sendte også sin Sønn Jesus Kristus slik at vi kan stole på ham for å få styrke utover våre naturlige evner (se Filipperne 4:13; Alma 26:12).

En mann som var opptatt av lokalpolitiske beslutninger, følte seg tilskyndet til å stille til valg. Til tross for en skremmende valgkampprosess, utøvet han tro og samlet ressursene for å kunne stille. Han vant ikke, men følte at Herren ga ham veiledning og styrke til å ta opp saker som var viktige for lokalsamfunnet.

En enslig mor som oppdro barn med utviklingshemninger, tvilte på om hun kunne klare å dekke familiens behov. Selv om det har vært vanskelig, føler hun seg styrket av Herren til å utføre sin aller viktigste oppgave på en god måte.

En liten advarsel

Samtidig med at Gud hjelper oss med å utføre guddommelige oppgaver, prøver djevlen å distrahere og fraråde oss fra et meningsfylt liv.

Synd er kanskje vår største snublesten, som sløver vår følsomhet for Den hellige ånd og begrenser vår tilgang til åndelig kraft. For å utføre arbeidet vår himmelske Fader har til oss, må vi gjøre vårt beste for å være rene (se 3 Nephi 8:1). Lever vi slik at Gud kan virke gjennom oss?

Satan prøver også å distrahere oss med mindre viktige ting. Herren advarte en av Kirkens tidlige ledere: “Dine tanker har dvelt mer ved jordiske ting enn ved det som er av meg... og ved den tjenestegjering du er blitt

kalt til” (L&p 30:2). Er vi så opptatt av verdslige ting at vi blir avledet fra våre guddommelige oppgaver?

I tillegg prøver Satan å gjøre oss motløse med følelser av utilstrekkelighet. Han får arbeidet vårt til å virke for vanskelig eller skremmende. Men vi kan stole på Gud. Han elsker oss. Han vil at vi skal lykkes. Han “drar foran [oss], han skal være med [oss] – han skal ikke slippe [oss]” (5 Mosebok 31:8; se også Salmene 32:8; Ordspråkene 3:5-6; Matteus 19:26; L&p 78:18).

Satan kan også friste oss til å se på arbeidet vårt som mindre verdifullt enn arbeidet som er tildelt andre. Men ethvert oppdrag fra Gud er viktig, og vi vil finne tilfredsstillelse når vi “frydes over det Herren har befalt [oss]” (Alma 29:9).

Når Gud virker gjennom oss, kan Satan friste oss til å ta æren for enhver prestasjon. Vi kan imidlertid ta etter Frelserens ydmykhet ved å avlede personlig ros og ære Faderen (se Matteus 5:16; Moses 4:2). Da en journalist forsøkte å anerkjenne Mor Teresa for hennes livsoppgave, svarte hun: “Det er [Guds] arbeid. Jeg er som en... blyant i hans hånd... Han står for tenkingen. Han står for skrivingen. Blyanten har ingenting med det å gjøre. Blyanten må bare få lov til å bli brukt.”¹⁰

Konklusjon

Mine Kjære brødre og søstre, jeg oppfordrer hver enkelt av oss til å “[fremstille oss] for Gud... som rettferdighetens våpen” (Romerne 6:13). Å fremstille oss innebærer å la ham vite at vi ønsker å være til nytte, søke hans veiledning og få tilgang til hans styrke.

Som alltid kan vi se hen til Jesus Kristus, vårt fullkomne eksempel. I det førjordske liv spurte vår himmelske Fader: “Hvem skal jeg sende?”

Og Jesus svarte: “Her er jeg, send meg” (Abraham 3:27; se også Jesaja 6:8).

Jesus Kristus godtok, forberedte seg til og gjennomførte sin forutordinerte rolle som vår Frelser og Forløser. Han gjorde Faderens vilje (se Johannes 5:30; 6:38; 3 Nephi 27:13) og utførte sine guddommelige oppgaver.

Når vi følger Kristi eksempel og fremstiller oss for Gud, vitner jeg om at han også vil bruke oss til å fremme sitt verk og velsigne andre. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Refugee Processing Center, “Admissions and Arrivals”, ireports.wrapsnet.org/Interactive-Reporting.
2. Spencer W. Kimball, “De rettferdige kvinners rolle”, *Lys over Norge*, mai 1980, 147.
3. President Gordon B. Hinckley ga følgende oppmuntring: “Ha tro på deg selv. Tro på din evne til å gjøre store og gode ting... Du er et barn av Gud med ubegrensede evner” (*Læresetninger fra Kirkens presidenter – Gordon B. Hinckley* [2016], 74).
4. Russell M. Nelson, *Accomplishing the Impossible: What God Does, What We Can Do* (2015), 147.
5. President Dieter F. Uchtdorf har sagt: “Vår himmelske Fader ser vårt egentlige potensial. Han vet ting om oss som vi ikke vet selv. Han tilskynder oss i løpet av livet til å oppfylle vår skapelses mål... La oss bestemme oss for å følge Frelseren og arbeide med flid for å bli den personen vi var ment å bli. La oss lytte til og adlyde tilskyndelser fra Den hellige ånd. Når vi gjør det, vil vår himmelske Fader åpenbare for oss ting vi aldri visste om oss selv. Han vil belyse veien videre og åpne våre øyne så vi kan se våre ukjente og kanskje uante talenter” (“Om anger og forsetter”, *Liahona*, november 2012, 23).

6. Eldste Bruce R. McConkie forklarte:

“Åndelige gaver er uendelige i antall og uendelige i mangfold. De som er nevnt i det åpenbarte ord, er bare illustrasjoner på den grenseløse strøm av guddommelig nåde som en nådig Gud gir dem som elsker og tjener ham” (*A New Witness for the Articles of Faith* [1985], 371).

7. Eldste Marvin J. Ashton sa:

“La meg nevne noen gaver som ikke alltid er like tydelige eller bemerkelsesverdige, men som likevel er meget viktige. Blant disse kan dine egne gaver være – gaver som ikke er så åpenbare, men ikke desto mindre reelle og verdifulle.

La oss se nærmere på disse ikke fullt så iøynefallende gavene: evnen til å kunne spørre, evnen til å lytte, evnen til å gi akt på og følge den lille stemmen, evnen til å gråte, evnen til å unngå stridigheter, evnen til å være omgjengelig, evnen til å unngå unødvendige gjentakelser, evnen til å søke rettferdighet, evnen til å la være å dømme andre, evnen til å be Gud om veiledning, evnen til å være en god disippel, evnen til å vise omsorg for andre, evnen til å overveie, evnen til å be, evnen til å bære et sterkt vitnesbyrd og evnen til å motta Den hellige ånd” (“Der er mange gaver”, *Lys over Norge*, januar 1988, 17).

8. Paulus underviste også: “[Gud] som trøster oss i all vår trengsel, for at vi skal kunne trøste dem som er i all slags trengsel, med den trøst vi selv blir trøstet med av Gud” (2 Korinterbrev 1:4).

9. Eldste Richard G. Scott forklarte: “Gud har en bestemt plan med deres liv. Han vil åpenbare deler av denne planen for dere om dere søker den med tro og konsekvent lydighet” (“Hvordan leve godt blant økende ugudelighet”, *Liahona*, mai 2004, 102).

10. Mor Teresa, i Edward W. Desmond, “Interview with Mother Teresa: A Pencil in the Hand of God”, *Time*, 4. des. 1989, time.com.

Av eldste D. Todd Christofferson
i De tolv apostlers quorum

Det levende brød som er kommet ned fra himmelen

*Hvis vi lengter etter å bli i Kristus og at han skal bli i oss,
er det hellighet vi søker.*

Dagen etter at Jesus på mirakuløst vis mettet de 5000 i Galilea med bare “fem byggbrød og to småfisker”¹, talte han igjen til folket i Kapernaum. Frelseren oppfattet at mange ikke var så interessert i hans læresetninger som i å få mat igjen.² Derfor forsøkte han å overbevise dem om den umåtelig mye større verdien av “den mat som varer ved til evig liv, den som Menneskesønnen skal gi dere”.³ Jesus erklærte:

“Jeg er livets brød.

Deres fedre åt manna i ørkenen og døde.

Dette er brødet som kommer ned fra himmelen, for at en skal ete av det og ikke dø.

Jeg er det levende brød som er kommet ned fra himmelen. Om noen eter av dette brød, skal han leve i evighet. Og det brød som jeg vil gi, er mitt kjød, som jeg vil gi for verdens liv.”⁴

Den tilsiktede meningen med Frelserens ord var helt ubegripelig for hans tilhørere, som bare forsto uttalelsen bokstavelig. De krympet seg ved

tanken, og spurte: “Hvordan kan han gi oss sitt kjød å ete?”⁵ Jesus poengterte videre:

“Sannelig, sannelig sier jeg dere: Dersom dere ikke eter Menneskesønnens kjød og drikker hans blod, har dere ikke liv i dere!

Den som eter mitt kjød og drikker mitt blod, har evig liv. Og jeg skal oppreise ham på den siste dag.

For mitt kjød er i sannhet mat, og mitt blod er i sannhet drikke.”⁶

Han uttrykte deretter den dype betydningen av sin metafor:

“Den som eter mitt kjød og drikker mitt blod, han blir i meg og jeg i ham.

Likesome den levende Faderen har sendt meg, og jeg lever ved Faderen, slik skal også den som eter meg, leve ved meg.”⁷

Likevel forsto ikke tilhørerne det Jesus sa, og “mange... som hørte dette, sa da: Dette er hårde ord! Hvem kan høre dem?... [Og] etter dette trakk mange av hans disipler seg tilbake og gikk ikke lenger omkring med ham.”⁸

Å spise hans kjød og drikke hans blod er en slående måte å gi uttrykk for hvor fullstendig vi må bringe Frelseren inn i vårt liv – inn i vårt innerste vesen – så vi kan være ett. Hvordan kan dette skje?

For det første forstår vi at ved å ofre sitt legeme og blod, sonet Jesus for våre synder og overvant døden, både fysisk og åndelig.⁹ Dermed er det klart at vi tar del i hans kjød og drikker hans blod når vi mottar fra ham kraften og velsignelsene ved hans forsoning.

Kristi lære forteller oss hva vi må gjøre for å motta forsonende nåde. Det er å tro og ha tro på Kristus, omvende oss og bli døpt og motta Den hellige ånd, “og så kommer en forlatelse for deres synder ved ild og ved Den Hellige Ånd”.¹⁰ Dette er porten, vår tilgang til Frelserens forsonende nåde og til den snevre og smale sti som fører til hans rike.

“Hvis dere derfor strever fremover, nyter Kristi ord og holder ut til enden, se, så sier Faderen: Dere skal få evig liv...

“... Se, dette er Kristi lære, og Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds eneste og sanne lære, og de er én Gud uten ende.”¹¹

Symbolikken i Herrens nadverd er vakker å tenke på. Brødet og vannet symboliserer hans kjød og blod som er livets brød og det levende vann,¹² noe som på gripende vis minner oss om prisen han betalte for å forløse oss. Når brødet brytes, minnes vi Frelserens opprevne kjød. Eldste Dallin H. Oaks sa en gang at “fordi den er brutt og opprevet er hver brødbit unik, akkurat slik de som tar del i brødet, er unike. Vi har alle forskjellige synder å omvende oss fra. Vi har alle forskjellige behov som trenger å bli styrket ved vår Herre Jesu Kristi forsoning, som vi minnes ved denne ordinansen.”¹³ Når vi drikker vannet, tenker vi på utgytelsen av hans blod i Getsemane og på korset og dets helliggjørende kraft.¹⁴ Når vi vet at “intet urent kan komme inn i hans rike”, bestemmer vi oss for være blant “[dem] som har tvettet sine klær i [Frelserens] blod på grunn av sin tro og har omvendt seg fra alle sine synder og har vært trofaste til enden”.¹⁵

Jeg har talt om å motta Frelserens nåde for å fjerne våre synder og flekken av disse syndene i oss. Men i overført betydning har det å spise hans kjød og drikke hans blod en videre betydning, og det er å tilegne seg Kristi egenskaper og karakter, legge av seg det naturlige menneske og bli hellige “gjennom den Herre Kristi forsoning”.¹⁶ Når vi tar del i nadverdsbrødet og vannet hver uke, gjør vi klokt i å overveie i hvilken grad vi må innlemme hans karakter og mønsteret av hans syndfrie liv i vårt liv og vesen. Jesus kunne ikke

ha sonet for andres synder med mindre han selv var syndfri. Siden rettferdigheten ikke hadde noe krav på ham, kunne han gi seg selv i vårt sted for å tilfredsstillere rettferdigheten og deretter vise barmhjertighet. Når vi minnes og hedrer hans sonoffer, skulle vi også overveie hans syndfrie liv.

Dette viser behovet for en mektig anstrengelse fra vår side. Vi kan ikke være tilfreds med å være slik vi er, men må stadig bevege oss mot “aldersmålet for Kristi fylde”.¹⁷ I likhet med kong Lamoni far i Mormons bok må vi være villige til å forsake alle våre synder¹⁸ og fokusere på det Herren forventer av oss, hver for oss og samlet.

For ikke lenge siden fortalte en venn meg om noe han opplevde mens han var misjonspresident. Han hadde gjennomgått en operasjon som krevde flere ukers rekonvalesens. I

rekonvalesensperioden viet han tid til å granske Skriftene. En ettermiddag mens han grunnet på Frelserens ord i 3 Nephi kapittel 27, falt han i søvn. Han fortalte senere:

“Jeg falt inn i en drøm hvor jeg fikk et levende, panoramisk overblikk over livet mitt. Jeg ble vist mine synder, dårlige valg og de gangene... jeg hadde behandlet folk utålmodig, samt unnlaterer av gode ting jeg skulle ha sagt eller gjort... [En] omfattende... [gjennomgang av] livet mitt ble vist meg på bare noen minutter, men det virket mye lenger. Jeg våknet opprørt, og... falt umiddelbart ned på kne ved siden av sengen og begynte å be om tilgivelse, og utøste mitt hjertes følelser slik jeg aldri tidligere hadde gjort.

Før drømmen visste jeg ikke at jeg [hadde] så stort behov for å omvende meg. Mine feil og svakheter ble

plutselig så tydelige for meg at gapet mellom den jeg var og Guds hellighet og godhet virket [som] millioner av mil. I min bønn denne sene ettermiddagen uttrykte jeg min dypeste takknemlighet til vår himmelske Fader og Frelseren av hele mitt hjerte, for det de hadde gjort for meg og for forholdet til min hustru og barn som jeg verdsatte så høyt. Mens jeg knelte, følte jeg også Guds kjærlighet og barmhjertighet som var så merkbar, selv om jeg følte meg så uverdig...

Jeg kan love at jeg ikke har vært den samme siden den dagen... Mitt hjerte forandret seg... Det som fulgte, var at jeg utviklet mer empati med andre og større evne til å være glad i, kombinert med en følelse av at det hastet å forkynne evangeliet... Jeg kunne formidle budskapene om tro, håp og omvendelsens gave slik de finnes i Mormons bok, [som] aldri før.¹⁹

Det er viktig å forstå at denne gode mannens levende åpenbaring av sine synder og mangler ikke hindret ham eller fikk ham til å bli fortvilet. Ja, han ble rystet og følte anger. Han følte et intenst behov for å omvende seg. Han

hadde blitt ydmyket, men likevel følte han takknemlighet, fred og håp – virkelig håp – på grunn av Jesus Kristus, “det levende brød som er kommet ned fra himmelen.”²⁰

Min venn snakket om avstanden han opplevde i drømmen mellom sitt liv og Guds hellighet. *Hellighet* er det rette ordet. Å ete Kristi kjød og drikke hans blod vil si å søke hellighet. Gud befaler: “Dere skal være hellige, for jeg er hellig.”²¹

Enok rådet oss: “Lær dine barn at alle mennesker, hvor de enn måtte være, må omvende seg, ellers kan de på ingen måte arve Guds rike, for intet urent kan bo der eller i hans nærhet, for på Adams språk er Hellighetens Menneske hans navn, og hans Enbarnes navn er Menneskesønnen, ja, Jesus Kristus.”²² Som gutt lurte jeg på hvorfor Jesus i Det nye testamente ofte blir omtalt (og omtaler endog seg selv) som Menneskesønnen, når han egentlig er Guds Sønn, men Enoks uttalelse gjør det klart at disse henvisningene faktisk er en anerkjennelse av hans guddommelighet og hellighet – han er Sønn av Hellighetens Menneske, Gud Faderen.

Hvis vi lengter etter å bli i Kristus og at han skal bli i oss,²³ er det hellighet vi søker, både i legeme og ånd.²⁴ Vi søker den i templet, som har inngravert “Hellighet til Herren”. Vi søker den i vårt ekteskap, vår familie og vårt hjem. Vi søker den hver uke når vi gleder oss over Herrens hellige dag.²⁵ Vi søker den til og med i detaljene i hverdagen: vår tale, vår påkledning og våre tanker. Som president Thomas S. Monson har sagt: “Vi er et produkt av alt vi leser, alt vi ser på, alt vi hører og alt vi tenker.”²⁶ Vi søker hellighet når vi tar vårt kors opp daglig.²⁷

Søster Carol F. McConkie har sagt: “Vi gjenkjenner mangfoldet av prøvelser, fristelser og vanskeligheter som kan trekke oss bort fra alt som er dydig og prisverdig for Gud. Men våre jordiske erfaringer gir oss mulighet til å velge hellighet. Som oftest er det de offer vi gjør for å holde våre pakter som helliggjør oss.”²⁸ Og i tillegg til “de offer vi gjør”, vil jeg også tilføye den tjeneste vi yter.

Vi vet at “når [vi] er i [våre] medmeneskers tjeneste, er vi jo i [vår] Guds tjeneste.”²⁹ Og Herren minner oss om at slik tjeneste står sentralt i hans liv og karakter: “For Menneskesønnen er ikke kommet for å la seg tjene, men for selv å tjene og gi sitt liv som løsepenge i manges sted.”³⁰ President Marion G. Romney forklarte klokkelig: “Tjenestegjerning er ikke noe vi utholder her på jorden for å fortjene retten til å bo i Det celestiale rike. Tjeneste er selve hovedingrediensen som et opphøyet liv i Det celestiale rike består av.”³¹

Sakarja profeterte at i Herrens tusenårige regjeringstid skulle til og med hestenes bjeller bære innskriften “Helliget til Herren”.³² I denne ånd festet pionerene i disse fjeldalene denne påminnelsen, “Hellighet til Herren”, på tilsynelatende vanlige eller trivielle ting,

så vel som på dem som var mer direkte forbundet med tro og religiøs praksis. Den var inngravert på nadverdsbegre og tallerkener og trykt på syttiers ordinasjonsattester og på et av Hjelpeforeningens bannere. "Hellighet til Herren" sto også over utstillingsvindue i Zion's Cooperative Mercantile Institution, også kjent som varehuset ZCMI. Det fantes på hodet av en hammer og på en tromme. "Hellighet til Herren" var støpt inn i metall-dørhåndtakene i president Brigham Youngs hjem. Disse henvisningene til hellighet på tilsynelatende uvanlige eller uventede steder kan virke urimelige, men de viser hvor gjennomgripende og konstant vårt fokus på hellighet må være.

Å ta del i Frelserens kjød og drikke hans blod betyr å fjerne fra vårt liv alt som er uforenelig med en Kristuslignende karakter, og å gjøre hans egenskaper til våre egne. Dette er den større betydningen av omvendelse: ikke bare å vende seg bort fra tidligere synd, men også "å overgi sitt hjerte og sin vilje til Gud"³³ og gå fremad. Slik det skjedde med min venn i sin åpenbaringsdrøm, vil Gud vise oss våre feil og svakheter, men han vil også hjelpe oss å vende svakhet til styrke.³⁴ Hvis vi oppriktig spør: "Hva er det så jeg mangler?"³⁵ vil han ikke la oss gjette, men svare i kjærlighet for at vi skal være lykkelige. Og han vil gi oss håp.

Det er en stor oppgave, og den ville være forferdelig overveldende hvis vi var alene i våre anstrengelser for å oppnå hellighet. Den strålende sannheten er at vi ikke er alene. Vi har Guds kjærlighet, Kristi nåde, trøst og veiledning fra Den hellige ånd og fellesskap og oppmuntring fra andre hellige i Kristi legeme. La oss ikke være tilfreds med der vi er, men la oss heller ikke være motløse. En enkel, men tankevekkende salme oppfordrer oss:

Ta tid til å være hellig, verden

trenger på,

Tilbring mye tid i lønndom, med

Jesus å gå.

Se hen til Jesus, som ham vil du bli,

dine venner vil se ham i deg og ønske

å bli fri.³⁶

Jeg bærer vitnesbyrd om Jesus Kristus, "det levende brød som er kommet ned fra himmelen",³⁷ og at "den som eter [hans] kjød og drikker [hans] blod, har evig liv",³⁸ i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Johannes 6:9.
2. Se Johannes 6:26.
3. Johannes 6:27.
4. Johannes 6:48-51.
5. Johannes 6:52.
6. Johannes 6:53-55.
7. Johannes 6:56-57.
8. Johannes 6:60, 66. Det var ved denne anledningen at Frelseren spurte sine tolv: "Vil også dere gå bort?" (Johannes

6:67). Med beslutsom tro svarte Peter for De tolv: "Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord, og vi tror og vet at du er Guds Hellige" (Johannes 6:68-69). Jeg vet ikke om Peter og hans brødre i det øyeblikket forsto det Herren underviste, noe bedre enn disiplene som nå forlot Mesteren, men Peter visste ved Åndens sikre vitnesbyrd at Jesus var Kristus, den levende Guds Sønn (se også Matteus 16:15-17), og at frelse ikke var å finne noe annet sted. Derfor var han fast bestemt på å følge Jesus uansett. Hvis han hadde spørsmål, kunne de besvares med tiden, men han ville ikke la seg fraråde å være lojal overfor Guds Sønn – og satte et fantastisk eksempel for oss alle.

9. Se Lukas 22:44; Hebreerne 13:12; Mosiah 3:7; 15:7-8; Alma 7:13; Lære og pakter 19:18; 38:4; 45:4-5.
10. 2 Nephi 31:17.
11. 2 Nephi 31:20-21.
12. Se Johannes 4:10.
13. Dallin H. Oaks, "Introductory Message" (tale holdt på seminaret for nye misjonspresidentene, 25. juni 2017), 2.
14. Se Moses 6:60.
15. 3 Nephi 27:19; se også Moroni 10:32-33.
16. Mosiah 3:19.
17. Efeserne 4:13.
18. Se Alma 22:18.
19. Privat korrespondanse.
20. Johannes 6:51.
21. 1 Peter 1:16.
22. Moses 6:57.
23. Se Johannes 6:56.
24. Se Romerne 12:1.
25. Se Jesaja 58:13.
26. *Teachings of Thomas S. Monson*, red. Lynn F. Cannegieter (2011), 267.
27. Se Joseph Smiths oversettelse, Matteus 16:25-26 (i Matteus 16:24, fotnote e); Lukas 9:23; 14:27-30; Joseph Smiths oversettelse, Lukas 14:27-28 (i Lukas 14:27, fotnote b); Joseph Smiths oversettelse, Lukas 14:31 (i Lukas 14:30, fotnote a).
28. Carol F. McConkie, "I hellig skrud", *Liahona*, mai 2017, 10.
29. Mosiah 2:17.
30. Markus 10:45; se også Alma 34:28.
31. Marion G. Romney, "Selvhjelpens celestiale natur", *Liahona*, mars 2009, 19.
32. Sakarja 14:20.
33. Bible Dictionary, "Repentance."
34. Se Ether 12:27.
35. Matteus 19:20.
36. William D. Longstaff, "Take Time to Be Holy", *The United Methodist Hymnal* (1989), nr. 395.
37. Johannes 6:51.
38. Johannes 6:54.

Av eldste Jeffrey R. Holland
i De tolv apostlers quorum

Vær da fullkomne – omsider

Hvis vi holder ut, vil vår foredling, et eller annet sted i evigheten, bli ferdig og fullstendig.

Skriftene ble skrevet for å velsigne og oppmuntre oss, og det gjør de helt klart. Vi takker himmelen for hvert kapittel og vers vi noensinne har fått. Men har dere lagt merke til at det nå og da dukker opp et skriftsted som minner oss om at vi *kommer* til litt kort? Bergprekenen begynner for eksempel med beroligende, milde saligprinsninger, men i versene som følger, blir vi advart – blant annet – ikke bare mot å slå i hjel, men heller ikke engang å bli sinte. Vi blir advart ikke bare mot å drive hor, men heller ikke engang å ha urene tanker. Til dem som ber om det, skal vi gi kjortelen, og så skal vi også gi dem kappen. Vi skal elske våre fiender, velsigne dem som forbanner oss og gjøre vel imot dem som hater oss.¹

Hvis dette er deres morgenstudium av Skriftene, og dere, etter å ha lest så langt, er ganske sikre på at dere ikke kommer til å få gode karakterer på evangeliets karakterkort, vil det siste budet i rekken ganske sikkert sette kroken på døren: “Vær da fullkomne, likesom deres himmelske Far er fullkommen.”² Med dette siste påbudet ønsker vi å krype tilbake i sengen og trekke dynen over hodet. Slike

celestiale mål synes utenfor vår rekkevidde. Visselig ville aldri Herren gi oss et bud som han visste at vi ikke kunne holde. La oss se hvor dette dilemmaet fører oss.

Over hele Kirken hører jeg mange som strever med dette problemet: “Jeg er bare ikke god nok.” “Jeg kommer til de grader til kort.” “Jeg vil aldri nå opp.” Jeg hører dette fra tenåringer. Jeg hører det fra misjonærer. Jeg hører det fra nye konvertitter. Jeg hører det fra dem som har vært medlem hele livet.

En innsiktsfull siste-dagers-hellig, søster Darla Isackson, har sagt at Satan på et eller annet vis har klart å få pakter og bud til å virke som forbannelser og fordømmelser. For noen har han gjort evangeliets idealer og inspirasjon til selvforakt og elendighet.³

Det jeg sier nå, avviser eller reduserer på ingen måte noe bud som Gud har gitt oss. Jeg tror på hans fullkommenhet, og jeg vet at vi er hans åndelige sønner og døtre med en guddommelig mulighet til å bli som han er. Jeg vet også at vi som Guds barn ikke skulle snakke nedsettende om eller nedverdige oss selv, som om det å rakke ned på oss selv på en eller annen måte skulle gjøre oss til den personen Gud ønsker at vi skal bli. Nei! Med villighet til å omvende oss og et ønske om mer rettferdighet i vårt hjerte, håper jeg vi vil se på personlig utvikling på en måte som ikke innebærer å få magesår eller anoreksi, å bli deprimert eller å ødelegge selvbildet vårt. Det er *ikke* det Herren ønsker for Primær-barn eller noen annen som ærlig synger “Jeg prøver å ligne Jesus”.⁴

For å sette dette problemet i perspektiv, la meg minne oss alle om at

vi lever i en fallen verden, og enn så lenge er vi et fallent folk. Vi er i det *telestiale* rike, det er stavet med *t*, ikke *c*. President Russell M. Nelson har sagt at her i jordelivet kommer fullkommenhet "etterhvert".⁵

Så jeg tror ikke Jesus mente at hans preken om dette emnet skulle være en verbal hammer for å hamre løs på oss om våre svakheter. Nei, jeg tror han mente den som en hyllest til hvem og hva Gud den evige Fader er og hva vi kan oppnå sammen med ham i evigheten. I alle fall er jeg takknemlig for å vite at til tross for *mine* ufullkommenheter, så er i det minste Gud fullkommen – at i det minste han, for eksempel, er i stand til å elske sine fiender, fordi alt for ofte på grunn av det "naturlige menneske"⁶ i oss, er dere og jeg noen ganger denne fienden. Jeg er så takknemlig for at i det minste Gud kan velsigne dem som forfølger ham, for uten å ønske eller ha til hensikt å gjøre det, kan vi *alle* noen ganger forfølge ham. Jeg er takknemlig for at Gud er barmhjertig og en fredsstifter, for jeg trenger barmhjertighet, og verden trenger fred. Alt vi sier om Faderens egenskaper, sier vi naturligvis også om hans enbårne Sønn, som levde og døde for den samme fullkommenheten.

Jeg skynder meg å si at å fokusere på Faderens og Sønnens prestasjoner istedenfor våre mislykkede forsøk, ikke gir oss den minste rettferdiggjørelse for et udisiplinert liv eller fordømming av våre normer. Nei, fra begynnelsen av har evangeliet vært "for at de hellige kunne bli gjort i stand til tjenestegjøring... inntil vi... når frem... til aldersmålet for Kristi fylde".⁷ Jeg mener bare at i det minste én hensikt med et skriftsted eller et bud kan være å minne oss om hvor strålende "aldersmålet for Kristi fylde"⁸ virkelig er, for å inspirere oss til

større kjærlighet og beundring for ham, og et større ønske om å bli ham lik.

"Ja, kom til Kristus og bli fullkommengjort i ham", oppfordrer Moroni. "[Elsk] Gud av hele deres makt, sinn og styrke... så dere *ved hans nåde kan bli fullkomne i Kristus*."⁹ Vårt eneste håp om sann fullkommenhet er å motta den som en gave fra himmelen – vi kan ikke "fortjene" den. Dermed gir Kristi nåde oss ikke bare frelse fra sorg og synd og død, men også frelse fra vår egen vedvarende selvkritikk.

La meg bruke en av Frelserens lignelser for å si dette på en litt annen måte. En tjener skyldte sin konge 10 000 talenter. Da han hørte tjenerens bønn om tålmodighet og barmhjertighet, hadde "herren... inderlig medynk med denne tjeneren... og ettergav... gjelden". Men den samme tjeneren ville ikke ettergi gjelden til en medtjener som skyldte ham 100 denarer. Da kongen fikk høre dette, sa han til den han hadde tilgitt: "Burde da ikke også du vise barmhjertighet mot din medtjener, slik jeg viste barmhjertighet mot deg?"¹⁰

Det råder litt uenighet blant de lærde om pengeverdiene som er nevnt her – og tilgi at jeg bruker amerikansk valuta – men for å gjøre regnestykket enkelt, hvis den mindre, ikke ettergitte

gjelden på 100 denarer var for eksempel 100 dollar i vår tid, ville gjelden på 10 000 talenter, som så gladelig ble ettergitt, ha nærmet seg 1 milliard dollar – eller mer!

Som en personlig gjeld er det en astronomisk sum – langt over vår fatteevne. (Ingen kan handle så mye!) For denne lignelsens formål er det *meningen* at det skal være ufattelig. Det *skal* være mer enn vi kan klare å forstå, for ikke å si mer enn vi kan klare å betale tilbake. Det er fordi det ikke er en historie om to tjenere som krangler i Det nye testamente. Det er en historie om oss, den falne menneskeslekten – jordiske skyldnere, overtredere og fanger. Hver enkelt av oss er en skyldner, og dommen var fengsel for hver enkelt av oss. Og der ville vi alle ha blitt værende om det ikke var for en Konges nåde, som frigjør oss ganske enkelt fordi han elsker oss og "røres av medlidenhet med oss".¹¹

Jesus bruker en ufattelig måleenhet her fordi hans forsoning er en ufattelig gave, gitt til en ubegripelig pris. Dette synes for meg å være i det minste en del av meningen bak Jesu befaling om å være fullkommen. Vi er kanskje ennå ikke i stand til å vise 10 000 talenters fullkommenheten som Faderen og Sønnen har oppnådd, men det er *ikke*

for mye forlangt av dem når de ber oss om å være litt mer gudlignende i små ting, at vi snakker og handler, elsker og tilgir, omvender oss og blir bedre i det minste på 100 denarer-nivået av fullkommenhet, som åpenbart er innenfor hva vi kan klare.

Mine brødre og søstre, med unntak av Jesus, har det ikke vært noen feilfrie prestasjoner på denne jordiske reisen vi befinner oss på, så jeg håper at vi her i jordelivet må strebe etter gradvis forbedring uten å være besatt av det adferdsforskere kaller "giftig perfektjonisme".¹² Vi burde unngå denne sistnevnte overdrevne forventningen til oss selv, til andre og, la meg tilføye, til dem som er kalt til å tjene i Kirken – som for siste-dagers-hellige betyr *alle*, for vi er alle kalt til å tjene et eller annet sted.

I den forbindelse skrev Leo Tolstoj en gang om en prest som ble kritisert av et av sine sognebarn for ikke å leve så strengt som han burde. Kritikeren konkluderte med at prinsippene den syndige presten forkynte, derfor også måtte være gale.

Som svar på denne kritikken sier presten: "Se på livet mitt nå, og sammenlign det med mitt tidligere liv. Du vil se at jeg prøver å etterleve den

sannhet jeg forkynner." Ute av stand til å leve opp til de høye idealene han underviste, innrømmer presten at han har mislykkes. Men han utbryter:

"Angrip meg, [om du vil,] det gjør jeg selv, men [ikke] angrip... veien jeg følger... Hvis jeg vet veien hjem, [men] går beruset langs den, er det noe mindre riktig vei bare fordi jeg sjangler fra side til side?..."

Rop ikke frydefullt: 'Se på ham!... Der krabber han ut i en myr!' Nei, smil ikke skadefro, men gi... din hjelp [til enhver som prøver å gå veien tilbake til Gud.]¹³

Brødre og søstre, vi ønsker alle å leve et mer Kristus-lignende liv enn vi ofte lykkes med å leve. Hvis vi innrømmer dette ærlig og prøver å forbedre oss, er vi ikke hyklere, men mennesker. Måtte vi nekte å la vår egen jordiske dårskap og de uunngåelige svakhetene hos selv de beste menn og kvinner rundt oss, gjøre oss kyniske med hensyn til evangeliets sannheter, om Kirken er sann eller håpet om vår fremtidige mulighet til sann gudelighet. Hvis vi holder ut, vil vår foredling, et eller annet sted i evigheten, bli ferdig og fullstendig – og det er Det nye testaments betydning av *fullkommenhet*.¹⁴

Jeg vitner om den strålende fremtiden som er gjort tilgjengelig for oss ved vår Herre Jesu Kristi forsoning, som selv fortsatte "fra nåde til nåde"¹⁵ inntil han i sin udødelighet¹⁶ mottok en fullkommen fylde av celestial herlighet.¹⁷ Jeg vitner om at Han i denne og hver time, med arrete hender etter nagler, tilbyr oss den samme nåden og holder fast i oss og oppmuntrer oss, og nekter å slippe oss før vi er trygt hjemme i våre himmelske foreldres favntak. Et slikt fullkomment øyeblikk er noe jeg fortsetter å strebe etter, om enn klønete. En slik fullkommen gave er noe jeg fortsetter å takke for, om enn utilstrekkelig. Jeg gjør det i selve Fullkommenhetens navn, han som aldri har vært klønete eller utilstrekkelig, men som elsker alle oss som er det, vår Herre Jesus Kristus. Amen. ■

NOTER

1. Se Matteus 5:1-47.
2. Matteus 5:48.
3. Se Darla Isackson, "Satan's Counterfeit Gospel of Perfectionism", *Meridian Magazine*, 1. juni 2016, ldsmag.com.
4. "Jeg prøver å ligne Jesus", *Barnas sangbok*, 40.
5. Se Russell M. Nelson, "Fullkommenhet kommer etter hvert", *Lys over Norge*, jan. 1996, 86-88.
6. Mosiah 3:19.
7. Efeserne 4:12-13.
8. Efeserne 4:13.
9. Moroni 10:32; uthevelse tilføyd.
10. Se Matteus 18:24-33.
11. Lære og pakter 121:4.
12. Se Joanna Benson og Lara Jackson, "Nobody's Perfect: A Look at Toxic Perfectionism and Depression", *Millennial Star*, 21. mars 2013, millennialstar.org.
13. "The New Way", *Leo Tolstoy: Spiritual Writings*, red. Charles E. Moore (2006), 81-82.
14. For en opplysende granskning av betydningen av det greske ordet som er brukt i Det nye testamente for *fullkommen* ("teleios"), se president Russell M. Nelsons tale fra generalkonferansen i oktober 1995, "Fullkommenhet kommer etterhvert", (*Lys over Norge*, jan. 1996, 86-87).
15. Lære og pakter 93:13.
16. Se Lukas 13:32.
17. Se Lære og pakter 93:13.

Fremlagt av president Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det første presidentskap

Oppholdelse av Kirkens funksjonærer

Brødre og søstre, jeg vil nå fremlegge for dere Kirkens generalautoriteter, områdesyttier og hjelpeorganisasjonenes generalpresidentskaper for oppholdelse.

Det er foreslått at vi oppholder Thomas Spencer Monson som profet, seer og åpenbarer og president for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, Henry Bennion Eyring som førsterådgiver i Det første presidentskap og Dieter Friedrich Uchtdorf som annenrådgiver i Det første presidentskap.

De som er enige, kan vise det.

Hvis noen er imot, kan de vise det.

Det er foreslått at vi oppholder Russell Marion Nelson som president for De tolv apostlers quorum og følgende som medlemmer av dette quorum: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson og Dale G. Renlund.

De som er enige, bes vise det.

Hvis noen er imot, kan de vise det.

Det er foreslått at vi oppholder rådgiverne i Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum som profeter, seere og åpenbarere.

Alle som er enige, bes vise det.

Hvis noen er imot, viser de det ved det samme tegn.

Eldste Donald L. Hallstrom og eldste Richard J. Maynes er avløst fra

å tjene som medlemmer av De syttis presidentskap.

Alle som ønsker å vise takknemlighet til disse brødrene for tjenesten de har utført, kan gjøre det med oppløftet hånd.

Det er foreslått at vi oppholder eldste Juan A. Uceda og Patrick Kearon, som har blitt kalt til å tjene som medlemmer av De syttis presidentskap.

De som er villige til å oppholde disse brødrene i deres nye oppgaver, bes vise det.

Hvis noen er imot, kan de vise det med samme tegn.

Det er foreslått at vi avløser med

Av eldste Gary E. Stevenson
i De tolv apostlers quorum

takknemlighet for deres hengivne tjeneste eldstene Stanley G. Ellis, Larry R. Lawrence og W. Craig Zwick som generalautoritet-syttier og gir dem emeritusstatus.

De som vil være med og takke disse brødre for deres bemerkelsesverdige tjeneste, bes vise det.

Det er foreslått at vi avløser følgende som områdestyttier: Pedro U. Adduru, Detlef H. Adler, Angel H. Alarcon, Winsor Balderrama, Robert M. Call, Christopher Charles, Gene R. Chidester, Ralph L. Dewsnup, Ángel A. Duarte, Peter F. Evans, Francisco D. N. Granja, Yuriy A. Gushchin, Clifford T. Herbertson, Aniefiok Udo Inyon, Luiz M. Leal, Alejandro Lopez, L. Jean Claude Mabaya, Declan O. Madu, Alexander T. Mestre, Jared R. Ocampo, Andrew M. O’Riordan, Jesús A. Ortiz, Abenir V. Pajaro, Siu Hong Pon, Robert C. Rhien, Jorge Luis Romeu, Jorge L. Saldívar, Ciro Schmeil, Alin Spannaus, Moroni B. Torgan, Steven L. Toronto og Ricardo Valladares.

De som vil være med og takke dem for deres fremragende tjeneste, bes vise det.

Det er foreslått at vi oppholder Torben Engbjerg som områdestytti.

Alle som er enige, bes vise det.

Hvis noen er imot.

Det er foreslått at vi oppholder de øvrige generalautoritetene, områdestyttiene og presidentskapene for hjelpeorganisasjonene på generalplan slik de nå er organisert.

Alle som er enige, bes vise det.

Hvis noen er imot, viser de det ved det samme tegn.

De som har stemt imot noen av forslagene, bes kontakte sin stavspreident.

Brødre og søstre, takk for deres vedvarende tro og bønner på vegne av Kirkens ledere. ■

Åndelig formørkelse

La ikke livets distraksjoner formørke himmelens lys.

Den 21. august i år fant to sjeldne hendelser sted som vekket oppsikt over hele verden. Den første var feiringen av vår kjære profet president Thomas S. Monsons 90-årsdag. Akkurat da var jeg på oppdrag i Stillehavsområdet, og gledet meg over at de hellige i Australia, Vanuatu, New Zealand og Fransk Polynesia ikke bare var klar over denne personlige milepælen, men også frydet seg over å feire den. Jeg følte meg heldig som fikk del i deres varme uttrykk for tro og kjærlighet til denne gode mannen. Det er virkelig inspirerende å se båndet siste-dagers-hellige har til sin profet.

Selvfølgelig beskrev President Monson, som tenkte på dem som ønsker å gratulere ham med dagen,

en ideell bursdagsgave: “Finn noen som har det vanskelig, er syk eller ensom, og gjør noe for ham eller henne. Det er alt jeg ønsker meg.”¹ Vi er glad i deg og oppholder deg, president Monson.

Solformørkelse

Den andre sjeldne og himmelske hendelsen som fant sted på samme dag og trollbandt millioner over hele verden, var en fullstendig solformørkelse. Dette var første gang en slik formørkelse hadde beveget seg over hele USA på 99 år.² Har dere noensinne sett en solformørkelse? Kanskje jeg kan beskrive dette mer i detalj.

En fullstendig solformørkelse oppstår når månen beveger seg mellom jorden og solen og blokkerer nesten

alt lys fra solens overflate.³ At dette kan skjje, er et under for meg. Hvis dere forestiller dere solen på størrelse med et vanlig sykkeldekk, ville månen, til sammenligning, knapt være på størrelse med en liten stein.

Hvordan er det mulig at selve kilden til vår varme, vårt lys og vårt liv til de grader kan skjules av noe så forholdsvis uanselig i størrelse?

Selv om solen er 400 ganger så stor som månen, er den også 400 ganger så langt unna jorden.⁴ Fra jordens perspektiv får denne geometrien det til å se ut som om solen og månen er like store. Når de to står helt på linje, ser månen ut til å skjule hele solen. Venner og familie av meg som var i området med fullstendig formørkelse, beskrev hvordan lyset ble erstattet av mørke, stjernene kom til syne og fuglene sluttet å synge. Luften ble kjølig, ettersom temperaturen under en formørkelse kan synke med mer enn 11 grader Celsius.⁵

De beskrev en følelse av ærefrykt, forbauselse og til og med angst, ettersom de visste at en formørkelse medfører visse farer. Alle tok imidlertid forholdsregler for å unngå varig øyeskade, eller "formørkelsesblindhet". Sikkerheten ble ivaretatt ved at de brukte briller utstyrt med spesielle filtrerte linser som beskyttet øynene mot mulig skade.

Analogien

På samme måte som den svært lille månen kan blokkere den praktfulle solen og slukke dens lys og varme, kan en *åndelig* formørkelse finne sted når vi lar små og plagsomme hindringer – de vi opplever i hverdagen – komme så tett innpå oss at de reduserer intensiteten, lysstyrken og varmen av lyset fra Jesus Kristus og hans evangelium.

Eldste Neal A. Maxwell tok denne analogien enda lenger da han sa: "Selv noe så lite som en manns tommel,

når den holdes veldig nær øyet, kan forblinde ham for den svært store solen. Men solen er der fremdeles. Blindheten har mannen påført seg selv. Når vi holder andre ting for nært, eller setter dem først, sperrer vi for vår utsikt til himmelen."⁶

Det er naturligvis ingen av oss som bevisst ønsker å sperre utsikten til himmelen eller la en åndelig formørkelse finne sted i sitt liv. La meg dele noen tanker som kan hjelpe oss å unngå at åndelige formørkelser forårsaker varig åndelig skade.

Evangeliebriller: Ha et evangelieperspektiv

Husker dere min beskrivelse av spesielle briller som brukes til å beskytte dem som ser på en solformørkelse, mot øyeskade eller til og med formørkelsesblindhet? Å se på en åndelig solformørkelse gjennom Åndens beskyttende og dempende linse gir et evangelieperspektiv som beskytter oss mot åndelig blindhet.

La oss se på noen eksempler. Med profetenes ord i vårt hjerte og Den helige ånd som vår rådgiver, kan vi se på delvis blokkert himmelsk lys gjennom "evangeliebriller", og unngå skader ved en åndelig formørkelse.

Hvordan tar vi så på disse evangeliebrillene? Her er noen eksempler: Våre evangeliebriller informerer oss om at Herren ønsker at vi tar del i nålverden hver uke, og at han ønsker at vi studerer Skriftene og daglig holder

bønn. De informerer oss også om at Satan vil friste oss til ikke å gjøre det. Vi vet at hans agenda er å ta fra oss vår handlingsfrihet ved hjelp av distraksjoner og verdslige fristelser. Selv på Jobs tid var det kanskje noen som opplevde en åndelig formørkelse, som beskrives slik: "Om dagen støter de på mørke, om middagen famler de som om natten."⁷

Brødre og søstre, når jeg snakker om å se gjennom evangeliebriller, skal dere vite at jeg ikke mener at vi ikke skal erkjenne eller snakke om utfordringene vi møter, eller at vi skal vandre rundt lykksalig uvitende om de feller og onder som fienden har satt foran oss. Jeg mener ikke at vi skal gå med skylapper – men det stikk motsatte. Jeg mener at vi skal se utfordringer gjennom evangeliets linse. Eldste Dallin H. Oaks har sagt at "perspektiv er evnen til å se all relevant informasjon i en meningsfylt sammenheng".⁸ Et evangelieperspektiv utvider vårt synsfelt til et evig perspektiv.

Når du tar på evangeliebriller, får du større perspektiv, bedre fokus og et klarere syn på dine prioriteringer, dine problemer, dine fristelser og til og med dine feiltrinn. Du vil se skarpere lys som du ikke kunne se uten dem.

Ironisk nok er det ikke bare det negative som kan forårsake åndelig formørkelse i vårt liv. Ofte kan beundringsverdige eller positive aktiviteter vi vier oss til, komme så tett på at de fortrenger evangeliets lys og gir mørke. Disse farene eller distraksjonene kan være utdannelse og velstand, makt og innflytelse, ambisjoner og til og med talenter og gaver.

President Dieter F. Uchtdorf har sagt at "enhver dyd, når den overdrives, kan bli en last... Det kan gå så langt at milestener blir kvernstener, og ambisjoner blir hindringer om vår hals."⁹

Jeg skal gi dere mer detaljerte eksempler som kan bli katalysatorer

for å unngå våre egne åndelige formørkelser.

Sosiale medier

For noen måneder siden talte jeg på kvinnekongressen ved BYU.¹⁰ Jeg forklarte hvordan teknologi som sosiale medier gjør det lettere å spre "kunnskapen om en Frelser... blant alle nasjoner, slekter, tungemål og folk".¹¹ Denne teknologien omfatter Kirkens nettsteder som LDS.org og Mormon.org, mobilapper som Gospel Library, Mormon Channel, LDS Tools og Family Tree samt sosiale medieplattformer som Facebook, Instagram, Twitter og Pinterest. Disse metodene har generert flere hundre millioner liker-klikk, delinger, visninger, retvitinger og Pinterest-innlegg, og har blitt svært effektive måter å dele evangeliet med familie, venner og omgangsfeller på.

Men på tross av alle de positive sidene og gode måtene å bruke disse teknologiene på, er det likevel risiko forbundet med dem som, når de kommer for tett på, kan sette oss i en åndelig formørkelse og potensielt stenge ute evangeliets lys og varme.

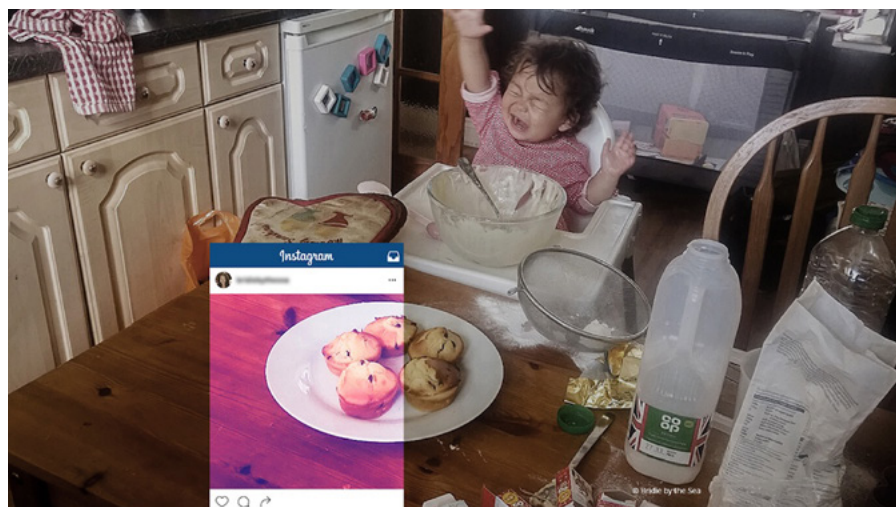
Bruk av sosiale medier, mobilapper og spill kan være umåtelig tidkrevende og gå på bekostning av omgang ansikt til ansikt. Dette tapet av personlig samtale kan påvirke ekteskap, erstatte verdifulle åndelige vaner og kvele utviklingen av sosiale ferdigheter, særlig blant ungdom.

To andre farer knyttet til sosiale medier er idealisert virkelighet og ødeleggende sammenligninger.

Mange (om ikke de fleste) av bildene som legges ut på sosiale medier, har en tendens til å fremstille livet på sitt aller beste – ofte urealistisk. Vi har alle sett vakre bilder av hjeminnredning, fantastiske feriesteder, smilende selfier, forseggjort matlaging og tilsynelatende uopnåelige kroppsbilder.

Her er for eksempel et bilde som man kan se på en eller annens konto på sosiale medier. Men det fanger ikke *hele* bildet av det som *egentlig* foregår i det virkelige liv.

Når vi sammenligner vår egen tilsynelatende gjennomsnittlige tilværelse med andres godt redigerte, fullkomment tilpassede liv som fremstilles på sosiale medier, sitter vi igjen med følelser som motløshet, misunnelse og til og med nederlag.

Bildet som ble lagt ut på sosiale medier, fanget ikke opp hele bildet av hva som faktisk foregår i det virkelige liv.

En person som selv hadde delt mange innlegg, sa, kanskje bare litt spøkefullt: "Hva er poenget med å være lykkelig hvis du ikke skal legge det ut?"¹²

Slik søster Bonnie L. Oscarson minnet oss om i formiddag, kommer ikke fremgang i livet an på hvor mange liker-klikk vi får eller hvor mange venner eller følgere vi har på sosiale medier. Det har imidlertid noe å gjøre med meningsfylte forbindelser med andre, og at vi gjør livet deres litt lysere.

Forhåpentligvis kan vi lære å være mer ekte, finne mer humor og oppleve mindre motløshet når vi ser bilder som kanskje fremstiller en idealisert virkelighet og som altfor ofte fører til ødeleggende sammenligninger.

Sammenligning er tilsynelatende ikke bare noe som hører vår tid til. Det fantes også i tidligere tider. Apostelen Paulus advarte folket på sin tid og sa at "når de bruker seg selv som målestokk og sammenligner seg med seg selv, mangler de forstand".¹³

Med så mange passende og inspirerte bruksområder for teknologi, la oss bruke den til å undervise, inspirere

og løfte oss selv og oppmuntre andre til å bli sitt beste – istedenfor til å fremstille vårt idealiserte, virtuelle selv. La oss også undervise og vise den oppvoksende generasjon riktig bruk av teknologi, og advare mot farene forbundet med den destruktive bruken av den. Når vi ser sosiale medier gjennom evangeliets linse, kan vi unngå at det blir en åndelig formørkelse i vårt liv.

Stolthet

La oss nå snakke om den eldgamle snublesteinen stolthet. Stolthet er det motsatte av ydmykhet, som er "villighet til å underkaste seg Herrens vilje".¹⁴ Når vi er stolte, har vi en tendens til å ta æren selv istedenfor å gi den til andre, deriblant Herren. Stolthet vil ofte konkurrere. Det er en tendens til å prøve å oppnå mer og anta at vi er bedre enn andre. Stolthet fører ofte til følelser som sinne og hat. Den får oss til å bære nag eller nekte å tilgi. Stolthet kan imidlertid bli oppslukt i den Kristus-lignende egenskapen ydmykhet.

Forhold, også til nære familiemedlemmer og andre som står oss nær, eller særlig til nære familiemedlemmer og andre som står oss nær – også mellom mann og hustru – utvikles ved ydmykhet og hemmes ved stolthet.

For mange år siden ringte en sjef for en stor forhandler meg for å snakke om selskapet sitt, som ble kjøpt opp av en av konkurrentene. Han og mange andre ansatte ved hovedkontoret var svært engstelige for at de kunne miste jobben. Han visste at jeg kjente ledelsen i selskapet som kjøpte dem opp, og spurte om jeg ville være villig til både å presentere ham og gi ham en god referanse, og til og med avtale et møte for ham. Han avsluttet så med følgende uttalelse: "Du vet vel hva de sier? 'De saktmodige skal forgå!'"

Jeg skjønnte at kommentaren hans sannsynligvis var ment som humor. Jeg

forsto spøken. Men det var et viktig prinsipp som jeg følte kunne komme ham til nytte. Jeg svarte: "Det er ikke egentlig det de sier. Faktisk er det stikk motsatt. 'De saktmodige skal arve jorden'¹⁵, er det de sier."

I min erfaring i Kirken, så vel som gjennom hele min yrkeskarriere, har noen av de beste, mest effektive personene jeg har kjent, vært blant de mest saktmodige og ydmyke.

Ydmykhet og saktmodighet passer som hånd i hanske. La oss huske at "ingen er antagelig for Gud unntatt den som er saktmodig og ydmyk av hjertet".¹⁶

Jeg ber om at vi må prøve å unngå den åndelige formørkelsen stolthet ved å tilegne oss egenskapen ydmykhet.

Konklusjon

For å konkludere er en solformørkelse virkelig et bemerkelsesverdig naturfenomen. Da kan solens skjønnhet, varme og lys bli fullstendig dekket av noe forholdsvis uanselig, og dette medfører mørke og kulde.

Et lignende fenomen kan forekomme i åndelig forstand, når ellers små og ubetydelige ting trekkes for tett på og dermed blokkerer skjønnheten, varmen og det himmelske lyset fra Jesu Kristi evangelium, og erstatter det med kaldt mørke.

Briller som er laget for å beskytte synet til dem som er i et område med fullstendig solformørkelse, kan hindre varig skade og til og med blindhet.¹⁷ Evangeliebriller består av kunnskap og vitnesbyrd om evangeliets prinsipper og ordinanser, og gir et evangelieperspektiv som på samme måte kan gi større åndelig beskyttelse og klarhet for en som er utsatt for farene ved en åndelig formørkelse.

Hvis du finner noe som synes å blokkere lyset og gleden av evangeliet

i ditt liv, oppfordrer jeg deg til å sette det i et evangelieperspektiv. Se gjennom evangeliets linse, og vær på vakt så ikke meningsløse og ubetydelige ting i livet får fordunkle ditt evige perspektiv på lykkens store plan. Kort sagt: La ikke livets distraksjoner formørke himmelens lys.

Vitnesbyrd

Jeg bærer vitnesbyrd om at uansett hindringer som måtte sperre utsikten mot evangeliets lys, er lyset fortsatt der. Denne kilden til varme, sannhet og klarhet er Jesu Kristi evangelium. Jeg bærer vitnesbyrd om en kjærlig himmelsk Fader, om hans Sønn Jesus Kristus, og om Sønnens rolle som vår Frelser og Forløser. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, i Sarah Jane Weaver, "What Gift Does President Monson Want for His 90th Birthday?" *Deseret News*, 17. aug. 2017, deseretnews.com.
2. Se Christina Zdanowicz og Judson Jones, "An Eclipse Will Cross the US for the First Time in 99 Years", 24. juli 2017, cnn.com.
3. See "Eclipse: Who? What? Where? When? and How?" eclipse2017.nasa.gov.
4. Se EarthSky in Space, "Coincidence That Sun and Moon Seem Same Size?" earthsky.org.
5. Se Brian Lada, "5 Surprising Effects the Total Solar Eclipse Will Have besides Darkness", accuweather.com.
6. Neal A. Maxwell, *Of One Heart: The Glory of the City of Enoch* (1975), 19.
7. Job 5:14.
8. Dallin H. Oaks' tale på en temakveld for Salt Lake Bonneville stav for unge enslige voksne, Salt Lake City, Utah, 8. feb. 2015.
9. Dieter F. Uchtdorf, "Det som betyr mest", *Liahona*, nov. 2010, 20.
10. Se Gary E. Stevenson, "The Knowledge of a Savior" (kvinnekonferansen ved Brigham Young University, 5. mai 2017).
11. Mosiah 3:20.
12. Jade, "The Obsession of Creating a Picture-Perfect Life on Social Media."
13. 2 Korinterbrev 10:12.
14. Se *Forkynn mitt evangelium: En veiledning i misjonærarbeidet* (2004), 120-21.
15. Matteus 5:5; 3 Nephi 12:5.
16. Moroni 7:44.
17. Se "Solar Eclipse and Your Eyes", preventblindness.org.

Av **Stephen W. Owen**
Unge menns generalpresident

Omvendelse er alltid positivt

I samme øyeblikk som vi setter foten på veien til omvendelse, innbyr vi Frelserens forløsende kraft i vårt liv.

For mange år siden var president Gordon B. Hinckley tilstede på en fotballkamp på universitetsnivå. Han var der for å bekjentgjøre at stadionet skulle oppkalles etter lagets avholdte trener gjennom mange år, som nå skulle pensjonere seg. Laget ønsket desperat å vinne kampen for å hedre sin trener. President Hinckley ble invitert til garderoben for å si noen oppmuntrende ord. Laget ble inspirert av ordene hans, og vant kampen den dagen og avsluttet sesongen med en seiersrekke.

I dag vil jeg tale til dem som kanskje er redde for at de ikke vinner i livet. Sannheten er naturligvis at vi "alle har syndet og står uten ære for Gud".¹ Selv om man kan ha ubeseirede sesonger i sportsverdenen, er det noe annet i livet. Jeg vitner imidlertid om at Frelseren Jesus Kristus utarbeidet en fullkommen forsoning og ga oss omvendelsens gave – vår vei tilbake til et fullkomment, klart håp og et seierrikt liv.

Omvendelse gir lykke

Altfor ofte ser vi på omvendelse som noe trist og nedslående. Men Guds plan er planen for lykke, ikke planen

for elendighet! Omvendelse er oppbyggende og foredlende. Det er synd som fører til elendighet.² Omvendelse er vår fluktrute! Eldste D. Todd Christofferson forklarte: "Uten omvendelse blir det ingen virkelig utvikling eller forbedring i livet... Det er bare ved omvendelse vi får tilgang til Jesu Kristi forsonende nåde og frelse. Omvendelse... leder

oss til frihet, frimodighet og fred."³ Mitt budskap til alle – spesielt til ungdom – er at omvendelse alltid er positivt.

Når vi snakker om omvendelse, snakker vi ikke bare om en innsats for selvutvikling. Sann omvendelse er mer enn som så – det er inspirert av tro på Herren Jesus Kristus og hans evne til å tilgi våre synder. Eldste Dale G. Renlund har sagt: "Uten Forløseren... [blir omvendelse] ganske enkelt en elendig modifisering av oppførsel."⁴ Vi kan prøve å forandre vår oppførsel på egenhånd, men bare Frelseren kan fjerne vår skamplett og bære våre byrder, slik at vi kan følge lydighetens vei med frimodighet og styrke. Gleden ved omvendelse er noe mer enn gleden ved å leve et anstendig liv. Det er gleden ved tilgivelse, av å bli ren igjen og av å komme nærmere Gud. Når man har opplevd denne gleden, vil ingen mindre erstatning være tilfredsstillende.

Sann omvendelse inspirerer oss til å gjøre vår lydighet til en forpliktelse – en pakt som begynner med dåpen og

fornyes hver uke ved Herrens nadverd. Der får vi et løfte om at “hans Ånd alltid kan være hos [oss]”⁵ med all den glede og fred som kommer av hans konstante veiledning. Dette er omvendelsens frukt, og det er den som gjør omvendelsen gledelig!

Omvendelse krever utholdenhet

Jeg elsker lignelsen om den fortapte sønn.⁶ Det er noe gripende ved det avgjørende øyeblikket da den fortapte sønn “kom til seg selv”. Der han satt i en svinesti og ønsket å “fylle sin buk med de skolmer som svinene åt”, gikk det til slutt opp for ham at han hadde sløst bort ikke bare sin fars arv, men også sitt eget liv. Med tro på at hans far ville ta imot ham – om ikke som en sønn, så i hvert fall som en tjener – bestemte han seg for å legge sin opprørske fortid bak seg og dra hjem.

Jeg har ofte tenkt på sønnens lange vandring hjem. Var det stunder da han nølte og tenkte: “Hvordan kommer far til å ta imot meg?” Kanskje han til og med tok noen få skritt tilbake i retning grisene igjen. Tenk hvor annerledes historien ville vært hvis han hadde gitt opp. Men tro holdt ham gående, og tro fikk faren til å våke og vente tålmodig, til endelig:

“Da han ennå var langt borte, så hans far ham, og han fikk inderlig medynk med ham. Han løp ham i møte, falt ham om halsen og kysset ham.

Da sa sønnen til ham: Far, jeg har syndet mot himmelen og for deg. Jeg er ikke lenger verdig til å kalles din sønn.

Men faren sa til sine tjenere: Skynd dere! Ta fram den beste kledningen og ha den på ham. Gi ham en ring på hånden hans, og sko på føttene...

For denne min sønn var død og er blitt levende, han var tapt og er blitt funnet.”

Omvendelse er for alle

Brødre og søstre, vi er alle som den fortapte sønnen. Vi må alle “komme til oss selv” – ofte mer enn én gang – og velge veien som fører hjem. Det er et valg vi tar hver dag gjennom hele livet.

Vi forbinder ofte omvendelse med alvorlige synder som krever “en mektig forandring”.⁷ Men omvendelse er for alle – dem som vandrer på “forbudte stier og [blir] borte”⁸, så vel som dem som “[har] kommet inn på [den] snevre og smale sti”, og nå trenger å “streve fremover”.⁹ Omvendelse bringer oss både inn på rett vei og holder oss på rett vei. Den er for dem som så vidt har begynt å tro, dem som har trodd hele tiden, og dem som trenger å begynne å tro på nytt. Eldste David A. Bednar har sagt: “De fleste av oss forstår klart at forsoningen er for syndere. Men jeg er ikke sikker på at vi vet og forstår at forsoningen også er for hellige – for gode menn og kvinner som er lydige, verdige og samvittighetsfulle, og ... gjør sitt beste for å bli bedre.”¹⁰

Jeg besøkte nylig et opplærings-senter for misjonærer da en gruppe

nye misjonærer kom dit. Jeg ble dypt rørt da jeg så dem og så lyset i øynene deres. De virket så oppvakte, lykkelige og entusiastiske. Så slo det meg: “De har opplevd tro til omvendelse. Dette er grunnen til at de er fylt med glede og håp.”

Jeg tror ikke det betyr at alle hadde alvorlige overtredelser i fortiden, men jeg tror de visste hvordan de kunne omvende seg. De hadde lært at omvendelse er noe positivt, og de var klare for og ivrige etter å dele dette gledelige budskapet med verden.

Det er dette som skjer når vi føler gleden ved omvendelse. Tenk på Enos’ eksempel. Han hadde sitt eget “komme til seg selv”-øyeblikk, og etter at hans “skyld [ble] tatt bort”, begynte han straks å føle et ønske om andres velferd. Resten av sitt liv oppfordret Enos alle mennesker til å omvende seg og “gledet [seg] mer over det enn over det som hører verden til”.¹¹ Omvendelse gjør det. Den vender vårt hjerte til våre medmennesker, fordi vi vet at gleden vi føler er ment for alle.

Omvendelse er en livslang prosess

Jeg har en venn som vokste opp i en mindre aktiv siste-dagers-hellig familie. Da han var en ung voksen, kom han også "til seg selv" og bestemte seg for å forberede seg til misjon.

Han ble en utmerket misjonær. Den siste dagen før han skulle reise hjem, intervjuet misjonspresidenten ham og ba ham om å bære sitt vitnesbyrd. Det gjorde han, og etter en tårevåt omfavelse sa presidenten: "Eldste, du kan glemme eller fornekte alt du nettopp har vitnet om i løpet av noen måneder hvis du ikke fortsetter å gjøre de tingene som utviklet vitnesbyrdet ditt i første omgang."

Min venn fortalte meg senere at han har bedt og lest i Skriftene hver dag siden han kom hjem fra sin misjon. Å stadig bli "næret ved Guds gode ord" har holdt ham "på den rette vei".¹²

Dere som forbereder dere til hel-tidsmisjon, og dere som er på vei hjem, merk mine ord! Det er ikke nok bare å få et vitnesbyrd. Dere må bevare det og styrke det. Som alle misjonærer vet, hvis du slutter å trække på en sykkel, vil den falle, og hvis du slutter å gi næring til vitnesbyrdet ditt, vil det svekkes. Det samme prinsippet gjelder for omvendelse – det er en livslang prosess, ikke en engangshendelse.

Til alle som søker tilgivelse – ungdom, unge enslige voksne, foreldre, besteforeldre og ja, til og med oldeforeldre – jeg oppfordrer dere til å komme hjem. Det er nå dere må begynne. Utsett ikke deres omvendelsesdag.¹³

Når dere har tatt denne beslutningen, må dere fortsette å følge veien. Vår Fader venter og lengter etter å ta imot dere. Hans armer er utstrakt "hele dagen lang" for dere.¹⁴ Belønningen er verdt innsatsen.

Husk disse ordene fra Nephi: "Derfor må dere streve fremover med

standhaftighet i Kristus og ha et full-komment, klart håp og kjærlighet til Gud og alle mennesker. Hvis dere derfor strever fremover, nyter Kristi ord og holder ut til enden, se, så sier Faderen: Dere skal få evig liv."¹⁵

Noen ganger vil reisen virke lang – det er jo tross alt reisen til evig liv. Men det kan være en frydefull reise hvis vi gjennomfører den med tro på Jesus Kristus og håp om hans forsoning. Jeg vitner om at i samme øyeblikk som vi setter foten på veien til omvendelse, innbyr vi Frelserens forløsende kraft i vårt liv. Denne kraften vil stabilisere våre føtter, gi oss større perspektiv og styrke vår beslutning om å fortsette å gå fremover, skritt for skritt inntil den strålende dagen da vi til slutt vender tilbake

til vårt himmelske hjem og hører vår himmelske Fader si til oss: "Vel gjort."¹⁶ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Romerne 3:23.
2. Se Alma 41:10.
3. D. Todd Christofferson, "Den guddommelige gave omvendelse", *Liahona*, nov. 2011, 38.
4. Dale G. Renlund, "Omvendelse: Et gledelig valg", *Liahona*, nov. 2016, 122.
5. Lære og pakter 20:77.
6. Se Lukas 15:11-32.
7. Alma 5:12.
8. 1 Nephi 8:28.
9. 2 Nephi 31:19, 20.
10. David A. Bednar, "Forsoningen og reisen gjennom jordelivet", *Liahona*, april 2012, 14.
11. Se Enos 1.
12. Moroni 6:4.
13. Se Alma 13:27.
14. Jakobs bok 6:4.
15. 2 Nephi 31:20.
16. Matteus 25:21.

Av eldste Quentin L. Cook
i De tolv apostlers quorum

Hver dag på jord

Ydmykhet med hensyn til hvem vi er og Guds hensikt for oss, er avgjørende.

Siden min tjeneste i den britiske misjon som ung mann, har jeg likt britisk humor. Den bærer noen ganger preg av en selvvironisk, beskjeden og ydmyk innstilling til livet. Et eksempel på dette er hvordan sommeren fremstilles. Britiske somre er relativt korte og uforutsigbare. Slik én forfatter lavmælt uttrykte det: "Jeg elsker den britiske sommeren, det er den beste *dagen* i året."¹ En britisk tegneseriefigur jeg liker godt, ble avbildet i sengen sin idet hun våknet sent på formiddagen og erklærte til hundene sine: "Å, du store! Jeg tror vi har forsovet oss og gått glipp av sommeren."²

Det finnes en analogi i denne humoren for vårt liv på denne vakre jorden. Skriftene gjør det klart at vår dyrebare jordiske tilværelse er en svært kort periode. Det kan sies at fra et evig perspektiv er vår tid på jorden like flyktig som en britisk sommer.³

Noen ganger blir menneskets hensikt og eksistens også beskrevet på en svært ydmyk måte. Profeten Moses vokste opp med det noen i dag vil kalle en privilegert bakgrunn. Slik det står i Den kostelige perle, gir Herren, for å forberede Moses til hans profetiske oppdrag, ham et overblikk over hele verden og alle menneskenes barn som er og var skapt.⁴ Moses' noe

overraskende reaksjon var: "Nå... vet jeg at mennesket er intet, noe jeg aldri hadde forestilt meg."⁵

Deretter erklærte Gud, som en gjendrivelse av enhver følelse av ubetydelighet som Moses kan ha hatt, sin sanne hensikt: "For se, dette er min gjerning og min herlighet – å tilveiebringe mennesket udødelighet og evig liv."⁶

Vi er alle like for Gud. Hans lære er tydelig. I Mormons bok leser vi: "Alle er like for Gud", det være seg "sort eller hvit, trell eller fri, mann eller kvinne".⁷ Følgelig er alle invitert til å komme til Herren.⁸

Enhver som hevder overlegenhet under Faderens plan på grunn av kjennetegn som rase, kjønn, nasjonalitet, språk eller økonomiske forhold, tar moralsk sett feil, og forstår ikke Herrens sanne hensikt for alle vår Faders barn.⁹

Dessverre ser vi i vår tid i nesten alle samfunnslag, at innbilskhet og arroganse blir fremhevet, mens ydmykhet og ansvarlighet overfor Gud blir nedvurdert. Store deler av samfunnet har mistet sin forankring og forstår ikke hvorfor vi er her på jorden. Sann ydmykhet, som er nødvendig for å oppnå Herrens hensikt for oss, kommer sjelden til uttrykk.¹⁰

Det er viktig å forstå omfanget av Kristi ydmykhet, rettferdighet, karakter og intelligens, som vi ser eksempler på i Skriftene. Det er uforstandig å undervurdere behovet for kontinuerlig å strebe etter disse Kristus-lignende egenskapene og trekkene hver eneste dag, og særlig ydmykhet.¹¹

Skriftene sier tydelig at selv om dette livet er relativt kort, er det uhyre viktig. Amulek, som var misjonærledsager til

Alma i Mormons bok, sa: “Dette liv er den tid menneskene har til å forberede seg til å møte Gud. Ja, se, denne livsdag er dagen menneskene har til å utføre sitt arbeide.”¹² Vi ønsker ikke å sove gjennom dette livet, slik min tegneseriefigur gjorde.

Frelserens eksempel på ydmykhet og offer for hele menneskeheten er historiens største begivenhet. Selv om Frelseren er medlem av Guddommen, var han villig til å komme til jorden som et uanselig spedbarn og ta fatt på en tilværelse som omfattet å undervise og helbrede sine brødre og søstre, og til syvende og sist lide ubeskrivelige smerter i Getsemane og på korset for å fullkommengjøre sin forsoning. Denne kjærlige og ydmyke handlingen som Kristus utførte, er kjent som hans nedlatenhet.¹³ Han gjorde dette for hver mann og kvinne som Gud har skapt eller kommer til å skape.

Vår himmelske Fader ønsker ikke at hans barn skal bli motløse eller slutte å strekke seg etter celestial herlighet. Når vi virkelig tenker på Gud Faderen og Kristus, Sønnen, hvem de er og hva de har gjort på våre vegne, blir vi fylt med ærbødighet, ærefrykt, takknemlighet og ydmykhet.

Ydmykhet er nødvendig for å hjelpe Herren å grunnfeste sin kirke

Alma stilte et spørsmål på sin tid som er aktuelt i dag: “Hvis dere har erfart en forandring i hjertet, og hvis dere har følt en trang til å synge den forløsende kjærlighets sang, vil jeg spørre dere: Har dere denne følelsen nå?”¹⁴ Alma fortsatte: “Kunne dere – hvis døden tok dere bort nå – si... at dere har vært tilstrekkelig ydmyke?”¹⁵

Hver gang jeg leser om at Alma den yngre gir avkall på sin rolle som stats-overhode for å forkynne Guds ord¹⁶, blir jeg imponert. Alma hadde helt tydelig et dypt vitnesbyrd om Gud Faderen og Jesus Kristus og følte seg ansvarlig overfor dem, fullstendig og uten forbehold. Han hadde de riktige prioriteringene og ydmykhet til å gi avkall på status og stilling, fordi han skjønnte at det var enda viktigere å tjene Herren.

Å ha tilstrekkelig ydmykhet i vårt liv til å bidra til å grunnfeste Kirken, er spesielt verdifullt. Et eksempel i Kirkens historie er avslørende. I juni 1837 ble profeten Joseph inspirert, mens han var i Kirtland tempel, til å kalle apostelen Heber C. Kimball til å bringe Jesu Kristi evangelium til “England... og åpne frelsens dør for den nasjonen”.¹⁷ Apostelen

Orson Hyde og noen få andre fikk i oppdrag å ledsage ham. Eldste Kimballs reaksjon var bemerkelsesverdig. “Tanken på at jeg var blitt kalt til en så viktig misjon var nesten mer enn jeg kunne tåle... [Jeg] var nær ved å synke sammen under byrden som ble lagt på meg.”¹⁸ Ikke desto mindre reiste han på misjon med absolutt tro, engasjement og ydmykhet.

Noen ganger betyr ydmykhet å ta imot kall når vi ikke føler at vi strekker til. Noen ganger er ydmykhet å tjene trofast når vi føler oss skikket til en mer fremtredende oppgave. Ydmyke ledere har både muntlig og ved eksempel fastslått at det er ikke hvor vi virker, men hvordan vi trofast virker som betyr noe.¹⁹ Noen ganger er ydmykhet å overvinne sårede følelser når vi føler at ledere eller andre har behandlet oss dårlig.

Den 23. juli 1837 møttes profeten Joseph og eldste Thomas B. Marsh, presidenten for De tolv apostlers quorum. Eldste Marsh var visstnok frustrert over at profeten hadde kalt to medlemmer av hans quorum til å reise til England uten å rådføre seg med ham. Da Joseph snakket med eldste Marsh, ble alle såre følelser lagt til side, og profeten mottok en bemerkelsesverdig åpenbaring. Den er nå kapittel 112 i Lære og pakter.²⁰ Den gir fantastisk veiledning fra himmelen med hensyn til ydmykhet og misjonærarbeid. Vers 10 lyder: “Vær du *ydmyk*; og Herren din Gud skal lede deg ved hånden og gi deg svar på dine bønner.”²¹

Denne åpenbaringen kom på nøyaktig samme dag som eldstene Kimball, Hyde og John Goodson, fylt av ydmykhet, forkynte om gjen-givelsen av Jesu Kristi evangelium i Vauxhall kapell i Preston i England.²² Dette var første gang misjonærene hadde forkynt det gjengitte evangelium

utenfor Nord-Amerika i denne evangelieutdeling. Deres misjonærinnsats førte nesten umiddelbart til konvertitt-dåp og gjennom det adskillige trofaste medlemmer.²³

Etterfølgende deler av åpenbaringen veileder misjonærarbeidet i vår tid. Det står blant annet: "Hvem som helst dere sender i mitt navn... skal ha kraft til å åpne mitt rikets dør for enhver nasjon... i den grad de *ydmyster* seg for meg og forblir i mitt ord og lytter til min Ånds røst."²⁴

Den ydmykhet som lå til grunn for denne fantastiske misjonærinnsatsen, gjorde det mulig for Herren å grunnfeste sin kirke på en bemerkelsesverdig måte.

Heldigvis ser vi stadig dette i Kirken i dag. Medlemmer, heriblant den oppvoksende generasjon, gir av sin tid og utsetter utdannelse og arbeid for å reise på misjon. Mange eldre medlemmer slutter i sitt arbeid og gjør andre ofre for å tjene Gud i en hvilken som helst stilling de blir kalt til. Vi lar ikke personlige problemer distrahere eller avlede oss fra å utføre hans hensikter.²⁵ Tjeneste i Kirken krever ydmykhet. Vi tjener ydmykt slik vi er kalt, av all vår makt, sinn og styrke. På alle nivåer i Kirken er det viktig å forstå den Kristus-lignende egenskapen ydmykhet.

Ydmykhet i hverdagen er avgjørende når det gjelder å forberede personer til å møte Gud

Målet om å hedre Herren og underkaste oss hans vilje²⁶ er ikke like verdsatt i dagens samfunn på samme måte som tidligere. Noen kristne ledere fra andre trossamfunn tror vi lever i en etterkristen verden.²⁷

I generasjoner har den religionsbaserte egenskapen ydmykhet og samfunnsidealene beskjedenhet og underdrivelse vært den rådende normen.

I dagens samfunn legges det stadig større vekt på stolthet, selvforherligelse og såkalt "ekthet", som noen ganger fører til mangel på sann ydmykhet. Noen mener at moralnormene for lykke i dag omfatter "å være ekte, å være sterk, å være produktiv – og ikke minst å ikke være avhengig av andre... for skjebnen ligger... i dine egne hender".²⁸

Skriftene anbefaler en annen tilnærming. De foreslår at vi bør være sanne disipler av Jesus Kristus. Dette innebærer å etablere en sterk følelse av ansvarlighet overfor Gud og en ydmyk tilnærming til livet. Kong Benjamin sa at det naturlige mennesket er en fiende av Gud, og anbefalte oss å føye oss "etter Den Hellige Ånds tilskyndelser". Han forklarte blant annet at dette forutsetter å bli "lydig, saktmodig, ydmyk, tålmodig [og] full av kjærlighet".²⁹

Noen misbruker *ekthet* som en hyllest til det naturlige menneske og egenskaper som er motsatt av ydmykhet, vennlighet, barmhjertighet, tilgivelse og høflighet. Vi kan glede oss over vår personlige særegenhet som Guds barn uten å bruke ekthet som en unnskyldning for ikke-Kristus-lignende adferd.

I vår søken etter ydmykhet skaper vår tids Internett utfordringer for å unngå stolthet. To eksempler er den nytelsessyke "se på meg"-tilnærmingen eller å angripe andre ved å være brautende på sosiale medier. Et annet eksempel er "snikskryt". Det defineres

som "en tilsynelatende beskjeden eller selvironisk uttalelse [eller et bilde] i den hensikt å rette oppmerksomhet mot noe man er stolt av".³⁰ Profetene har alltid advart mot stolthet og å legge vekt på verdens verdiløse ting.³¹

Den utbredte forverringen av sivilisert debatt er også bekymringsverdig. Handlefrihetens evige prinsipp krever at vi respekterer mange valg som vi ikke er enig i. Splid og strid bryter nå ofte "grensene for vanlig folkeskikk".³² Vi trenger mer beskjedenhet og ydmykhet.

Alma advarer mot å være "oppblåste i deres hjerters stolthet", mot å "tro at én av dere er bedre enn en annen", og å forfølge de ydmyke som "vandrere etter Guds hellige orden".³³

Jeg har funnet oppriktig godhet blant medlemmer av alle trossamfunn som er ydmyke og føler seg ansvarlige overfor Gud. Mange av dem slutter seg til den gammeltestamentlige profeten Mika, som erklærte: "Hva krever Herren av deg uten at du skal gjøre rett og gjerne vise kjærlighet og vandre ydmykt med din Gud?"³⁴

Når vi er virkelig ydmyke, ber vi om tilgivelse og tilgir andre. Slik vi leser i Mosiah, forkynte Alma at så ofte som vi omvender oss, vil Herren tilgi våre synder.³⁵ På den annen side, som angitt i Herrens bønn,³⁶ når vi ikke tilgir andres overtredelser, kommer vi under fordømmelse.³⁷ På grunn av Jesu

Kristi forsoning blir våre synder tilgitt når vi omvender oss. Når vi ikke tilgir dem som synder mot oss, forkaster vi i praksis Frelserens forsoning. Å bære nag og nekte å tilgi og nekte å ydmykt nærme oss våre forhold på en Kristus-lignende måte, bringer oss virkelig under fordømmelse. Å bære nag er giftig for vår sjel.³⁸

La meg også advare mot enhver form for arroganse. Gjennom profeten Moroni viser Herren den grelle kontrasten mellom den arrogante og den ydmyke: "Dårer spotter, men de skal sørge, og min nåde er tilstrekkelig for de saktmodige." Herren har også erklært: "Jeg gir menneskene svakhet så de kan være ydmyke, og min nåde er tilstrekkelig for alle mennesker som ydmyker seg for meg, for hvis de ydmyker seg for meg og har tro på meg, da vil jeg la det svake bli til styrke for dem."³⁹

Ydmykhet innebærer også å være takknemlig for våre mange velsignelser og guddommelig hjelp. Ydmykhet er ikke en eller annen stor og identifiserbar prestasjon, eller engang å overvinne en stor utfordring. Det er et tegn på åndelig styrke. Det er å ha den stillferdige vissheten om at vi, dag for dag og time for time, kan stole på Herren, tjene ham og oppnå hans hensikter. Det er min bønn at vi, i denne trettekjære verden, stadig må strebe etter sann ydmykhet hver dag. Et favorittidikt sier det slik:

*Man viser at man er virkelig stor ved hvordan man takler hver dag på jord.*⁴⁰

Jeg bærer et sikkert vitnesbyrd om Frelseren og hans forsoning, og den overveldende viktigheten av å tjene ham ydmykt hver dag. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Kathy Lette, i "Town and Country Notebook", red. Victoria Marston, *Country Life*, 7. juni 2017, 32; uthevelse tilføyd.
2. Annie Tempest, "Tottering-by-Gently", *Country Life*, 3. okt. 2012, 128.
3. Se Salmene 90:4. Om den er kort eller lang i år på jorden, er vår levetid svært kort i et evig perspektiv. "Alt er som én dag for Gud, og tiden er bare tilmålt for menneskene" (Alma 40:8). Apostelen Peter erklærte: "Men én ting må dere ikke være blinde for, mine elskede: For Herren er én dag som tusen år og tusen år som én dag" (2 Peter 3:8).
4. Se Moses 1:6-9. Dette er Kristus som taler ved guddommelig delegering av myndighet (se *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Fielding Smith* [2013], 47, fotnote 11).
5. Moses 1:10.
6. Moses 1:39.
7. 2 Nephi 26:33; se også Lære og pakter 1:34-35; 38:16; Offisiell erklæring 2.
8. Lære og pakter 20:37 begynner: "Alle de som ydmyker seg for Gud." Den fremsetter så kravene til dåp. Se også Matteus 11:28.
9. Se Lære og pakter 20:37.
10. Vi vet at hvis vi ikke omvender oss, mottar ordinansene og følger paktens vei som forbereder oss for evigheten, "kommer nattens mørke, da intet arbeide kan utføres" (Alma 34:33).
11. Se 3 Nephi 27:27.
12. Alma 34:32.
13. Se 1 Nephi 11:26-33; 2 Nephi 9:53; Jakobs bok 4:7; Lære og pakter 122:8.
14. Alma 5:26.
15. Alma 5:27.
16. Se Alma 4:19.
17. Joseph Smith, i Heber C. Kimball, "History of Heber Chase Kimball by His Own Dictation", ca. 1842-1856, Heber C. Kimball Papers, 54, Church History Library; se også Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball, an Apostle; the Father and Founder of the British Mission* (1888), 116.
18. Heber C. Kimball, "History of Heber Chase Kimball by His Own Dictation", 54; se også Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, 116.
19. President J. Reuben Clark jr. sa: "I Herrens tjeneste er det ikke hvor du tjener, men hvordan, som teller. I Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige tar man den stillingen som man behørig blir kalt til, en stilling man hverken søker eller avslår" (i Conference Report, apr. 1951, 154).
20. Se *The Joseph Smith Papers, Documents, Volume 5: October 1835–January 1838*, red. Brent M. Rogers og andre (2017), 412-17. Vilate Kimball skrev i et brev til sin mann Heber C. Kimball at hun hadde kopiert åpenbaringen fra "eldste Marshs bok slik han skrev den fra Josephs munn" (Vilate Murray Kimball til Heber C. Kimball, 6. sep 1837, i *The Joseph Smith Papers, Documents, Volume 5: October 1835–January 1838*, 412).
21. Lære og pakter 112:10; uthevelse tilføyd.
22. Se Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, 136-37.
23. Se Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, 149.
24. Lære og pakter 112:21-22; uthevelse tilføyd.
25. "Selv om vi ikke ber om å bli avløst fra et kall, er det helt på sin plass, hvis forholdene endrer seg, å drøfte saken med dem som ga kallet, og så overlate avgjørelsen til dem" (Boyd K. Packer, "Kalt til å tjene", *Lys over Norge*, jan. 1998, 8).
26. Se "Ydmykhet" i kapittel 6 i *Forkynn mitt evangelium: En veiledning i misjonærarbeidet* (2004), 120.
27. Se Charles J. Chaput, *Strangers in a Strange Land* (2017), 14-15; se også Rod Dreher, *The Benedict Option* (2017).
28. Carl Cederstrom, "The Dangers of Happiness", *New York Times*, 19. juli 2015, SR8.
29. Mosiah 3:19.
30. *English Oxford Living Dictionaries*, "humblebrag", oxforddictionaries.com.
31. På noen måter gjenspeiler dette Almas boks beskrivelse av dem som hadde oppnådd "alle slags kostelige ting som de hadde skaffet seg ved sin flid... [Men de ble] stolte og store i egne øyne" (Alma 4:6). Det er verdt å merke seg at "snikskryt" fortsatt er skryt.
32. David Brooks, "Finding a Way to Roll Back Fanaticism", *New York Times*, 15. aug. 2017, A23.
33. Alma 5:53, 54.
34. Mika 6:8.
35. Se Mosiah 26:30.
36. Se Matteus 6:12, 15.
37. Se Mosiah 26:31.
38. Nelson Mandela sa: "Bitterhet er som å drikke gift og håpe at den vil drepe fienden" (i Jessica Durando, "15 of Nelson Mandela's Best Quotes", *USA Today*, 5. des. 2013, usatoday.com).
39. Ether 12:26, 27; uthevelse tilføyd.
40. Edmund Vance Cooke, "The Eternal Everyday", *Impertinent Poems* (1907), 21.

Av eldste Ronald A. Rasband
i De tolv apostlers quorum

Etter guddommelig forordning

Herrens hånd veileder deg. Etter "guddommelig forordning" er han i de små detaljene i ditt liv så vel som de viktige milepælene.

Brødre og søstre, når jeg står her på denne inspirerende verdensomspennende generalkonferansen og føler deres styrke og deres ånd, kan jeg ikke unngå å tenke på apostelen Peters ord: "[Herre], det er godt at vi er her."¹

Det var ikke akkurat det Alma sa etter å ha forkynt for folket i Ammonihah. Alma forlot byen på grunn av folkets ugudelighet. Snart viste en engel seg for Alma og kalte ham til å "vende tilbake til byen Ammonihah og tale til byens befolkning igjen".²

Alma gjorde det "i all hast", og gikk inn "i byen en annen vei".³

"Da han gikk inn i byen, var han sulten og sa til en mann: Vil du gi en ydmyk Guds tjener noe å spise?"

Og mannen sa til ham: Jeg er en nephitt, og jeg vet at du er en hellig Guds profet, for du er den mannen om hvem en engel sa i et syn: Du skal ta imot ham."⁴

Mannen var Amulek.

Var det bare tilfeldig at Alma møtte Amulek? Nei, det var ingen tilfeldighet at han gikk inn i byen den veien som ville føre ham til denne trofaste mannen som skulle bli hans misjonærledsager.

Eldste Neal A. Maxwell forklarte en gang: "Ingen av oss benytter noensinne fullt ut de muligheter som er gitt oss i våre vennskapskretser. Du og jeg kan kanskje kalle disse krysningspunktene "tilfeldige". Dette ordet er forståelig for dødelige å bruke, men *tilfeldighet* er ikke et passende ord for å beskrive en allvitende Guds arbeid. Han gjør ikke ting 'tilfeldig', men etter 'guddommelig forordning'.⁵

Livet er som et sjakkbrett, og Herren flytter oss fra ett sted til et annet – hvis

vi er mottakelige for Åndens tilskyndelser. Nå vi tenker tilbake, kan vi se hans hånd i vårt liv.

Vi kan se en slik himmelsk inn-
gripen når Nephi vender tilbake for å hente platene hos Laban. Han "ble ledet av Ånden, for [han] visste ikke på forhånd hva [han] skulle gjøre".⁶ Snart sto han foran en beruset Laban, og Nephi drepte ham, hentet platene og flyktet tilbake til sine brødre. Var han så heldig at han tilfeldigvis fant Laban? Eller var det etter "guddommelig forordning"?

Viktige hendelser utspiller seg i evangeliet og i Kirken som fremmer Guds rike på jorden. Det er ikke tilfeldigheter, men Guds plan. Han som dannet denne verden, kan roe havene med sitt ord og kan styre både Alma og Amulek og Nephi og Laban til riktig sted på nøyaktig riktig tidspunkt.

På samme måte utspiller det seg hendelser og forbindelser i vårt liv som fremmer Guds verk på jorden.

Vår kjære eldste Joseph B. Wirthlin fortalte om en gang da president Thomas S. Monson sa til ham: "Det er en ledende hånd i alt. Ofte når noe skjer, er det ikke tilfeldig. Når vi en dag

ser tilbake på tilsynelatende tilfeldigheter i livet, vil vi innse at de kanskje ikke var så tilfeldige likevel.”⁷

Som oftest er våre gode gjerninger bare kjent for noen få. De er imidlertid nedtegnet i himmelen. Én dag vil vi stå som et vitne om vårt helhjertede engasjement for gode gjerninger. Ingen prøvelse eller ulykke kan avspore Guds plan for lykke. Ja, “om morgenen er det frydesang” etter “guddommelig forordning”.⁸ “Jeg kom til verden for å gjøre min Faders vilje”⁹, forkynte Jesus. Kjære brødre og søstre, det gjorde også vi.

På grunn av min egen livserfaring vet jeg at Herren vil flytte oss på dette tenkte sjakkbrettet for å utføre hans verk. Det som kan synes å være tilfeldigheter, er i virkeligheten overvåket av en kjærlig Fader i himmelen som kan telle hårene på alles hode.¹⁰ Ikke engang en spurv faller til jorden uten at Faderen legger merke til det.¹¹ Herren engasjerer seg i de små detaljene i vårt liv, og disse hendelsene og mulighetene forbereder oss til å løfte vår familie og andre når vi bygger opp Guds rike på jorden. Husk at Herren sa til Abraham: “Jeg kjenner enden fra begynnelsen, derfor skal min hånd være over deg.”¹²

Herren satte meg i et hjem med kjærlige foreldre. Sett med verdens øyne var de svært vanlige mennesker.

Min hengivne far var lastebilsjåfør. Min engleaktige mor var hjemmевærende husmor. Herren hjalp meg å finne min kjære hustru Melanie. Han tilskyndet en forretningsmann som ble en god venn, til å gi meg en jobbmulighet. Herren kalte meg til å reise på misjon, både som ung mann og som misjonspresident. Han kalte meg til De syttis quorum, og nå har han kalt meg som apostel. Når jeg tenker tilbake, innser jeg at jeg ikke planla noen av disse trekkene. Det gjorde Herren, akkurat som han planlegger viktige trekk for dere og deres nærmeste.

Hva bør dere se etter i deres eget liv? Hva er Guds mirakler som minner dere om at han er nær og sier: “Jeg er her”? Tenk på de gangene, av og til daglig, da Herren har handlet i deres liv – og så handlet igjen. Verdsett dem som øyeblikk der Herren har vist tillit til dere og til deres valg. La ham imidlertid gjøre mer av dere enn dere kan gjøre av dere selv. Verdsett hans engasjement. Noen ganger betrakter vi endringer i våre planer som feiltrinn på vår reise. Se heller på dem som et første trinn til å være i “Herrens ærend”.¹³

For noen måneder siden ble datterdatteren vår med i en ungdomsgruppe som skulle reise rundt til flere av Kirkens historiske steder. Den endelige reiseruten viste at hun kom til å reise

gjennom området der hennes misjonærbror, vår dattersønn, virket. Datterdatteren vår hadde ikke tenkt å møte broren mens han var på misjon. Men da bussen kjørte inn i byen der broren virket, fikk hun øye på to misjonærer som gikk langs gaten. En av misjonærene var hennes bror.

Forventningen steg i bussen da ungdommene ba bussjåføren stanse så hun kunne hilse på broren sin. Etter mindre enn et minutt, etter tårer og gode ord, var broren hennes igjen på vei for å utføre sine plikter som misjonær. Vi fant senere ut at broren hadde vært i den gaten i mindre enn fem minutter, fordi han gikk fra en avtale til bilen sin.

Vår himmelske Fader kan sette oss i situasjoner med bestemte hensikter i sinne. Det har han gjort i mitt liv, og han gjør det i ditt, slik han gjorde i våre kjære barnebarns liv.

Hver enkelt av oss er verdifull og elsket av Herren, som bryr seg, som hvisker og som våker over oss på måter som er unike for hver og en av oss. Han er uendelig mye klokere og mektigere enn jordiske menn og kvinner. Han kjenner våre utfordringer og triumfer og våre hjerters rettferdige ønsker.

For over et år siden gikk jeg gjennom Temple Square, da en av søstermisjonærene kom bort til meg og spurte: “Husker du meg? Jeg er fra Florida.” Hun sa navnet sitt, søster Aida Chilan. Ja, jeg husket at jeg hadde møtt henne og familien hennes. Stavs-presidenten hennes hadde foreslått at vi skulle besøke familien hennes. Det ble klart at vi var der for datteren deres, Aida, som ikke var døpt. Etter vårt besøk og mer enn et år med undervisning og fellesskapsfremmende arbeid ble Aida døpt.

Etter samtalen vår på Temple Square skrev hun et brev til meg. Hun sa: “Jeg vet av hele mitt hjerte at vår himmelske Fader kjenner hver enkelt av oss og at

han fortsetter å plassere oss på hverandres sti i en hensikt. Takk for at du var en av mine misjonærer, for at du søkte kontakt og fant meg for fem år siden.”¹⁴ Aida sendte meg også sin omvendelsesberetning, hvor hun fortalte om de “guddommelige tilfeldighetene” som har skjedd i hennes liv, og som har ført til at hun ble døpt og bekreftet, utførte en misjon på Temple Square og nylig har giftet seg i templet.¹⁵

Var det bare en tilfeldighet at stavs-presidenten hadde styrt oss til familien Chilans hjem, eller at hun og jeg senere skulle møtes på Temple Square? Aidas vitnesbyrd vitner om at dette var en del av Guds “guddommelige forordning”.

Herren elsker å være med oss. Det er ingen tilfeldighet når dere føler hans Ånd og følger de første tilskyndelser, at dere kan føle ham slik han lovet: “Jeg vil gå foran dere. Jeg vil være ved deres høyre og ved deres venstre hånd, og min Ånd skal være i deres hjerter og mine engler rundt om dere og støtte dere.”¹⁶

Vi har alle opplevd lignende ting. Vi kan møte en som virker kjent, fornøy et bekjentskap eller finne en felles plattform med en fremmed. Når slike ting skjer, minner kanskje Herren oss på at vi alle virkelig er brødre og søstre. Vi er virkelig engasjert i samme sak – i det Joseph Smith kalte “Kristi sak”.¹⁷

Hvor passer så handlefriheten inn i en “guddommelig forordning”? Vi har et valg om å følge eller ikke følge vår Frelser og hans utvalgte ledere. Mønsteret er tydelig i Mormons bok, da nephittene hadde vendt seg bort fra Herren. Mormon sørget og sa:

“Og de forsto at... Herrens Ånd ikke lenger beskyttet dem, ja, den hadde trukket seg tilbake fra dem fordi Herrens Ånd ikke bor i vanhellige templer.

Derfor sluttet Herren å beskytte dem ved sin mirakuløse og makeløse kraft,

for de hadde sunket ned i en tilstand av vantro og fryktelig ugudelighet.”¹⁸

Ikke alt Herren ber oss om er et resultat av hvor sterke vi er, hvor trofaste vi er eller hva vi vet. Tenk på Saulus, som Herren stoppet på veien til Damaskus. Han gikk i feil retning i livet, og det hadde ingenting å gjøre med nord eller syd. Saulus ble guddommelig omdirigert. Da han senere ble kjent som Paulus, gjenspeilte hans apostoliske tjenestegjerning det Herren allerede visste at han var i stand til å gjøre og bli, ikke det han hadde bestemt seg for å gjøre som Saulus. På samme måte vet Herren hva hver enkelt av oss er i stand til å gjøre og bli. Hva underviste apostelen Paulus? “For vi vet at alle ting samvirker til gode for dem som elsker Gud, dem som etter hans råd er kalt.”¹⁹

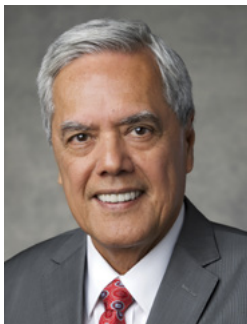
Når vi er rettskafne, villige og skikket, når vi prøver å være verdige og kvalifiserte, går vi fremover til steder vi aldri hadde trodd, og blir en del av vår himmelske Faders “guddommelige forordning”. Hver av oss har guddommelighet i oss. Når vi ser at Gud arbeider gjennom oss og sammen med oss, kan vi bli oppmuntret av og takknemlige for denne veiledningen. Da vår himmelske Fader sa: “Dette er min gjerning og min herlighet – å tilveiebringe mennesket udødelighet og

evig liv”²⁰, mente han alle sine barn – og deg særskilt.

Herrens hånd veileder deg. Etter “guddommelig forordning” er han i de små detaljene i ditt liv så vel som de viktige milepælene. Slik det står i Salomos ordspråk: “Sett din lit til Herren av hele ditt hjerte... så skal han gjøre dine stier rette.”²¹ Jeg vitner om at han vil velsigne deg, støtte deg og gi deg fred. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Lukas 9:33.
2. Alma 8:16.
3. Alma 8:18.
4. Alma 8:19-20.
5. Neal A. Maxwell, “Brim with Joy” (andakt ved Brigham Young University, 23. jan. 1996), 2, speeches.byu.edu.
6. 1 Nephi 4:6.
7. Joseph B. Wirthlin, “Hva vi lærer på livets reise”, *Liahona*, mai 2001, 38; hentet fra en tale eldste Wirthlin holdt under en Kirkens skoleverks temakveld ved Brigham Young University 7. nov. 1999.
8. Salmene 30:6.
9. 3 Nephi 27:13.
10. Se Lukas 12:7.
11. Se Matteus 10:29.
12. Abraham 2:8.
13. Lære og pakter 64:29.
14. Brev fra Aida Chilan, 20. april 2017.
15. Brev fra Aida Chilan, 30. mai 2017.
16. Lære og pakter 84:88.
17. Se *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 345-352.
18. Helaman 4:24-25.
19. Romerne 8:28.
20. Moses 1:39.
21. Ordspråkene 3:5-6.

Av eldste O. Vincent Haleck
i De sytti

Enkens hjerte

La oss gjøre det som trengs for å ha enkens hjerte og virkelig glede oss over velsignelsene som vil dekke behovet som dermed oppstår.

Det meste av mitt voksne liv har jeg hatt den store velsignelsen å få virke blant de hellige i Stillehavsområdet. Disse trofaste helliges tro, kjærlighet og fantastiske ofre fyller meg med inspirasjon, takknemlighet og glede. Historiene deres ligner på deres egne.

Det har slått meg at disse medlemmene har mye til felles med enken som Frelseren fikk se da han “satte seg... og så på hvordan folket la penger i kisten. Og mange rike gav mye.

Da kom det en fattig enke og la to skjerver...

Og han kalte til seg sine disipler og sa til dem. Sannelig sier jeg dere: Denne fattige enken har gitt mer enn alle de andre som la i tempelkisten.

For de gav... av sin overflod, men hun gav av sin fattigdom alt det hun eide, alt det hun hadde å leve av.”¹

Selv om hennes to skjerver var et lite bidrag, var gaven hennes av største verdi for Frelseren, fordi hun ga alt. I det øyeblikket kjente Frelseren enken fullstendig, for hennes gave viste ham hennes hjerte. Kvaliteten og dybden av hennes kjærlighet og tro var slik at hun ga med visshet om at hennes “fattigdom” ville bli dekket.

Jeg har sett denne samme innstillingen blant de hellige i Stillehavsområdet.

I en liten landsby på en av disse øyene fulgte en eldre mann og hans hustru oppfordringen fra misjonærene om oppriktig å spørre Herren om det de ble undervist, var sant. I denne prosessen overveiet de også konsekvensene av forpliktelsene de ville måtte inngå hvis svaret de mottok førte til at de tok imot det gjengitte evangelium. De fastet og ba om å få vite om Kirken er sann, og om Mormons bok er sann. Svaret på deres bønner kom i form av en behagelig, men rungende bekreftelse: “Ja! Det er sant!”

Etter å ha mottatt dette vitnesbyrdet, valgte de å bli døpt. Dette var ikke et valg uten personlige omkostninger. Deres beslutning og dåp fikk en høy pris. De mistet jobben, de ofret sin sosiale anseelse, viktige vennskap gikk i oppløsning, og familiens støtte, kjærlighet og respekt ble trukket tilbake. De gikk nå til kirken hver søndag, og utvekslet pinlige blikk med venner og naboer som gikk i motsatt retning.

I disse vanskelige omstendighetene ble denne gode mannen spurt hva han syntes om deres beslutning om å slutte seg til Kirken. Hans enkle og urokelige svar var: “Det er jo sant, er det ikke? Vårt valg var innlysende.”

Disse to nyomvendte hellige hadde virkelig enkens hjerte. I likhet med enken ga de alt de kunne gi, og med vitende og vilje ga de av sin “fattigdom”. Som følge av deres troende hjerter og en vedvarende tro i denne vanskelige tiden, ble deres byrder lettet. De ble hjulpet og omgitt av oppmuntrende og hjelpsomme medlemmer av Kirken, og de ble personlig styrket av sin tjeneste i kall i Kirken.

Etter å ha gitt “alt” de hadde, kom den største dagen for dem da de ble beseglet i templet som en evig familie. Slik han gjorde med konvertittene under Almas ledelse “[styrket] Herren... dem så de kunne bære sine byrder med letthet, og de underkastet seg hele Herrens vilje med glede og tålmodighet”.² Slik tilkjennevis enkens hjerte i dette fantastiske ekteparet.

La meg fortelle dere om en annen opplevelse der enkens hjerte var lett å se. På Samoa arbeider vi med landsbyråd for at misjonærene skal få tilgang til å forkynne evangeliet. For noen år siden hadde jeg en samtale med en høvding fra en landsby hvor misjonærene hadde vært forbudt i mange år. Samtalen min fant sted ikke lenge etter at den øverste høvdingen hadde åpnet landsbyen for Kirken, slik at misjonærene kunne under vise dem som var interessert i å lære om evangeliet og dets læresetninger.

Da denne mirakuløse vendingen fant sted etter så mange år, var jeg nysgjerrig på hva som hadde fått den øverste høvdingen til å gjøre dette. Jeg spurte om dette, og høvdingen jeg snakket med, svarte: “En mann kan leve i mørke i en periode, men det vil komme en tid da han vil lengte etter å komme inn i lyset.”

Da den øverste høvdingen åpnet landsbyen, viste han enkens hjerte – et hjerte som bløtgjøres når sannhetens varme og lys blir åpenbart. Denne lederen var villig til å gi avkall på årelange tradisjoner, møte mye motstand og stå urokkelig for at andre kunne bli velsignet. Dette var en leder hvis hjerte fokuserte på sitt folks velferd og lykke, istedenfor hensynet til tradisjoner, kultur og personlig makt. Han la bort disse hensynene til fordel for det president Thomas S. Monson har lært oss: “Når vi følger Frelserens eksempel, vil vi få anledning til å være et lys for andre.”³

La meg til slutt dele med dere nok en opplevelse blant de hellige i Stillehavsområdet som fremdeles er sterkt og åndelig rotfestet i min sjel. For noen år siden var jeg en ung rådgiver til en biskop i en ny menighet på amerikansk Samoa. Vi hadde 99 medlemmer, for det meste fattige bønder, hermetikkfabrikk-arbeidere, statsansatte og deres familier. Da Det første presidentskap i 1977 bekjentgjorde at et tempel skulle bygges på Samoa, uttrykte alle glede og takknemlighet. Å dra til templet fra amerikansk Samoa på den tiden betydde å reise enten til Hawaii eller New Zealand. Dette var en kostbar reise som var mer enn hva mange trofaste medlemmer av Kirken kunne klare.

I denne perioden ble medlemmene oppfordret til å bidra til et byggefond for å hjelpe til med bygging av templer. Derfor ba biskopsrådet menighetens medlemmer om ydmykt å overveie hva de kunne gi. En dato ble fastsatt da familiene skulle samles for å gi sine bidrag. Senere, da disse bidragene ble åpnet i enerom, følte biskopsrådet ydmykhet og ble rørt over våre fantastiske medlemmers tro og giverglede.

Siden jeg kjente hver familie og deres omstendigheter, følte jeg dyp og varig ærefrykt, respekt og ydmykhet. Dette var på alle måter enkens skjerv i vår tid, gitt fritt av deres “fattigdom”, med glede over den lovede byggingen av et hellig tempel på Samoa. Disse familiene hadde viet alt de kunne til Herren, med tro på at de ikke ville mangle noe. Deres gave viste at de hadde enkens hjerte. Alle som ga, gjorde det villig og med glede fordi enkens hjerte i dem kunne se med troens øyne de store velsignelsene som ventet deres familier og alle innbyggere på Samoa og amerikansk Samoa i generasjoner fremover. Jeg vet at deres hellige offergaver, deres enkens skjerv, ble lagt merke til og godtatt av Herren.

Hjertet til enken som ga sine to skjerver, er et hjerte som vil gi alt ved å ofre, ved å holde ut motgang, forfølgelse og avvisning, og ved å bære byrder av mange slag. Enkens hjerte er et hjerte som sanser, føler og er kjent med sannhetens lys og vil gi alt for å ta imot denne sannheten. Det hjelper også andre å se det samme lyset og oppnå samme mål av evig lykke og glede. Sist, men ikke minst, enkens hjerte er

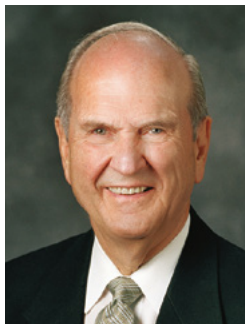
definert av villighet til å gi alt for å bygge opp Guds rike på jorden.

La oss stå sammen som hellige over hele verden og gjøre det som trengs for å ha enkens hjerte og virkelig glede oss over velsignelsene som vil dekke behovet som dermed oppstår. Min bønn for hver enkelt av oss er at vi må ha hjertet til å bære våre byrder, foreta nødvendige ofre og være villige til å gjøre og gi. Jeg lover at Herren ikke vil la dere mangle noe. Enkens hjerte er fylt med takknemlighet for at Frelseren var “en smertens mann, vel kjent med sykdom”⁴, slik at vi ikke skulle behøve å smake den “bitre kalk”.⁵ Til tross for våre svakheter og feil, og på grunn av dem, fortsetter han å rekke oss sine hender, som ble gjennomført for vår skyld. Han vil løfte oss opp hvis vi er villige til å komme inn i lyset av hans evangelium, ta imot ham og la ham dekke våre behov.

Jeg bærer mitt vitnesbyrd om den store kjærligheten vi kan dele som disipler og etterfølgere av vår Herre Jesus Kristus. Jeg elsker og oppholder president Thomas S. Monson som Guds profet på jorden. Mormons bok er et annet vitne om Jesus Kristus til verden, og jeg oppfordrer alle til å lese den og oppdage dens budskap. Alle som tar imot Herrens innbydelse til å komme til ham, vil finne fred, kjærlighet og lys. Jesus Kristus er vårt store forbilde og Forløser. Det er bare på grunn av Jesus Kristus og miraklet som hans altomfattende forsoning er, at vi kan motta evig liv. Om dette bærer jeg vitnesbyrd, i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Markus 12:41-44.
2. Mosiah 24:15.
3. Thomas S. Monson, “Vær et forbilde og et lys”, *Liahona*, nov. 2015, 88.
4. Jesaja 53:3.
5. 3 Nephi 11:11.

Av president Russell M. Nelson

President for De tolv apostlers quorum

Mormons bok: Hvordan ville livet ditt ha vært uten den?

På en ytterst mirakuløs og enestående måte lærer Mormons bok oss om Jesus Kristus og hans evangelium.

I 1986 ble jeg invitert til å holde en spesiell forelesning ved et universitet i Accra i Ghana. Der traff jeg en rekke prominente personer, blant annet en afrikansk stammekonge. Da vi snakket sammen før forelesningen, snakket kongen til meg gjennom lingvisten sin, som så oversatte for meg. Jeg svarte lingvisten, og lingvisten oversatte så svarene mine for kongen.

Etter forelesningen kom kongen rett bort til meg, men denne gangen uten lingvisten sin. Til min overraskelse snakket han perfekt engelsk – dronningens engelsk, til og med!

Kongen virket forvirret. “Nøyaktig hvem er du?” spurte han.

Jeg svarte: “Jeg er en ordinert Jesu Kristi apostel.”

Kongen spurte: “Hva kan du lære meg om Jesus Kristus?”

Jeg svarte med et spørsmål: “Får jeg spørre hva du allerede vet om ham?”

Kongens svar viste at han oppriktig studerte Bibelen og elsket Herren.

Deretter spurte jeg om han visste om Jesu Kristi tjenestegjering blant

folket i oldtidens Amerika.

Som forventet gjorde han ikke det.

Jeg forklarte at etter Frelserens korsfestelse og oppstandelse kom han til folket i oldtidens Amerika, hvor han forkynte sitt evangelium. Han organiserte sin kirke og ba sine disipler om å føre en opptegnelse over hans virke blant dem.

“Denne opptegnelsen”, fortsatte jeg, “er det vi kjenner som Mormons bok. Den er et annet testamente om Jesus Kristus. Det er en bok med hellig skrift som ledsager Bibelen.”

På dette stadiet ble kongen *svært* interessert. Jeg vendte meg til misjons-presidenten som var sammen med meg, og spurte om han hadde en ekstra Mormons bok med seg. Han tok frem en fra vesken sin.

Jeg slo opp i 3. Nephi kapittel 11, og kongen og jeg leste sammen Frelserens preken til nephittene. Så ga jeg ham dette eksemplaret av Mormons bok. Svaret hans gjorde varig inntrykk på meg: “Du kunne ha gitt meg diamanter eller rubiner, men ingenting

er mer dyrebart for meg enn denne ytterligere kunnskapen om Herren Jesus Kristus.”

Etter å ha opplevd kraften av Frelserens ord i 3. Nephi, erklærte kongen: “Hvis jeg blir omvendt og slutter meg til Kirken, vil jeg ta hele stammen med meg.”

“Å, konge”, sa jeg, “det er nok ikke slik det fungerer. Omvendelse er en individuell sak. Frelseren betjente nephittene én etter én. Hver enkelt får et vitnesbyrd om Jesu Kristi evangelium.”¹

Mine brødre og søstre, hvor dyrebart er Mormons bok for dere? Hvis dere ble tilbudt diamanter eller rubiner eller Mormons bok, hva ville dere velge? Hva er faktisk av størst verdi for dere?

På møtet søndag formiddag under generalkonferansen i april 2017 tryglet president Thomas S. Monson “enhver av oss [om] innstendig med bønn å studere og grunne på Mormons bok hver dag”.² Mange har fulgt vår profets oppfordring.

La meg si at hverken jeg eller åtte år gamle Riley visste at noen tok bilde av oss. Legg merke til at Riley leser Mormons bok ved hjelp av et “Jeg er Guds kjære barn”-bokmerke.

Riley leser Mormons bok ved hjelp av et “Jeg er Guds kjære barn”-bokmerke.

President Nelson følger president Thomas S. Monsons råd fra generalkonferansen i april 2017 om å studere og overveie Mormons bok hver dag.

Noe mektig finner sted når et Guds barn ønsker å vite mer om ham og hans elskede Sønn. Ikke noe sted undervises disse sannhetene tydeligere og mer kraftfullt enn i Mormons bok.

Siden president Monsons utfordring for seks måneder siden, har jeg forsøkt å følge hans råd. Jeg har blant annet laget lister over hva Mormons bok er, hva den bekrefter, hva den tilbakeviser, hva den oppfyller, hva den klargjør og hva den åpenbarer. Å se på Mormons bok gjennom disse linsene har vært en lærerik og inspirerende øvelse! Jeg anbefaler den for hver av dere.

I løpet av disse seks månedene har jeg oppfordret forskjellige grupper – blant annet mine brødre i De tolv quorum, misjonærer i Chile og misjonspresidenter og deres hustruer som var samlet i Argentina – til å overveie tre relaterte spørsmål som jeg oppfordrer dere til å tenke på i dag:

For det første: Hvordan ville livet ditt vært *uten* Mormons bok? For det annet: Hva ville du *ikke visst*? Og for det tredje: Hva ville du *ikke hatt*?

Entusiastiske svar fra disse gruppene kom rett fra hjertet. Her er noen av kommentarene deres:

“Uten Mormons bok ville jeg vært forvirret med hensyn til motstridende læresetninger og meninger om så *mange* ting. Jeg ville vært akkurat som jeg var før jeg fant Kirken, da jeg søkte kunnskap, tro og håp.”

En annen sa: “Jeg ville ikke visst hvilken rolle Den hellige ånd kan spille i mitt liv.”

En annen: “Jeg ville ikke forstått min hensikt her på jorden!”

En annen av de spurte sa: “Jeg ville ikke visst at det er fortsatt utvikling etter dette liv. På grunn av Mormons bok vet jeg at det virkelig er et liv etter døden. Det er det endelige målet vi arbeider mot.”

misjonær-barnebarn, søster Olivia Nelson, lovet en undersøker at hvis han ville lese Mormons bok hver dag, ville resultatene på universitetseksamenene hans bli bedre. Det gjorde han, og det ble de.

Mine kjære brødre og søstre, jeg vitner om at Mormons bok virkelig er Guds ord. Den inneholder svarene på livets mest fengslende spørsmål. Den underviser Kristi lære.⁵ Den går nærmere inn på og klargjør mange av de “klare og meget verdifulle”⁶ sannheter som gikk tapt gjennom århundrer og mange oversettelser av Bibelen.

Mormons bok inneholder den mest fullstendige og autoritative forståelsen av Jesu Kristi forsoning som finnes noe sted. Den lærer oss hva det egentlig vil si å bli født på ny. Mormons bok lærer oss om innsamlingen av det adspredte Israel. Vi vet hvorfor vi er her på jorden. Disse og andre sannheter blir mer kraftfullt og overbevisende undervist i Mormons bok enn i noen annen bok. Den fulle kraften av Jesu Kristi evangelium finnes i Mormons bok. Punktum.

Mormons bok både belyser Mesterens læresetninger og avslører djvelens metoder.⁷ Mormons bok underviser sann lære for å fortrenge falske religiøse tradisjoner – slike som den feilaktige skikken med å utføre barne-dåp.⁸ Mormons bok gir livet mening ved å oppfordre oss til å tenke over muligheten for evig liv og “en lykkelig tilstand som aldri tar slutt”.⁹ Mormons bok knuser falske oppfatninger om at vi kan finne lykke i ugudelighet¹⁰ og at personlig godhet er alt som kreves for å vende tilbake til Guds nærhet.¹¹ Den avskaffer for alltid de falske forestillingene at åpenbaring tok slutt med Bibelen og at himmelen er lukket i dag.

Når jeg tenker på Mormons bok, tenker jeg på ordet *kraft*. Sannhetene i Mormons bok har *kraft* til å helbrede,

Denne siste kommentaren fikk meg til å reflektere over mitt liv som ung turnuskirurg for mange år siden. En av de tankevekkende ansvarsopp-gavene en kirurg noen ganger har, er å informere familien når en av deres nærmeste går bort. På et sykehus der jeg arbeidet, var et spesielt rom bygget med polstrede vegger der familiemedlemmene kunne motta slike nyheter. Der var det noen som viste sin sorg ved å slå hodet i disse polstrede veggene. Jeg lengtet så inderlig etter å lære dem at selv om den er vanskelig for de etterlatte, er døden en nødvendig del av vår u dødelige eksistens. Døden lar oss gå videre til neste verden.³

En annen av de spurte sa: “Jeg hadde ikke noe liv før jeg leste Mormons bok. Selv om jeg hadde bedt og gått i min kirke hele livet, hjalp Mormons bok meg til virkelig å kommunisere med vår himmelske Fader for første gang.”

En annen sa: “Uten Mormons bok ville jeg ikke forstå at Frelseren ikke bare led for mine synder, men at han kan helbrede mine smerter og sorger.”⁴

Og enda en: “Jeg ville ikke visst at vi har profeter til å lede oss.”

Regelmessig fordypelse i sannhetene i Mormons bok kan være en livsendrende opplevelse. Et av våre

President Nelsons barnebarn Olivia.

trøste, restituere, hjelpe, styrke og oppmuntre vår sjel.

Mine kjære brødre og søstre, jeg lover at når dere med bønn studerer Mormons bok *hver dag*, vil dere ta bedre avgjørelser – *hver dag*. Jeg lover at når dere grunner på det dere studerer, vil himmelens sluser åpnes, og dere vil motta svar på deres egne spørsmål og veiledning for deres eget liv. Jeg lover at når dere daglig fordyper dere i Mormons bok, kan dere bli immune mot vår tids onder, også den gjennomgripende pesten pornografi og annen sløvende avhengighet for sinnet.

Når jeg hører noen, også meg selv, si: “Jeg vet at Mormons bok er sann”, ønsker jeg å utbryte: “Det er bra, men det er ikke nok!” Vi må føle i “dypet” av vårt hjerte¹² at Mormons bok uten tvil er Guds ord. Vi må føle det så sterkt at vi aldri ville ønske å leve en eneste dag uten den. La meg omskrive president Brigham Young, som sa: “Jeg skulle ønske jeg hadde en røst som av syv tordener til å vekke folket”¹³ for Mormons boks sannhet og kraft.

Vi må være som denne unge misjonæren i Europa, som følte så sterkt for Mormons boks sannhet at han bokstavelig talt løp med et eksemplar av denne hellige opptegnelsen til mannen

En ung misjonær løper for å dele Mormons bok med en mann i en park.

som han og hans ledsager nettopp hadde funnet i en park.

Jeg vitner om at Joseph Smith var og er *denne siste evangelieutdelings profet*. Det var han som, ved Guds gave og kraft, oversatte denne hellige boken. Dette er *boken* som vil bidra til å forbedre verden for Herrens annet komme.

Jeg vitner om at Jesus Kristus i bokstavelig forstand er den levende Sønn av vår levende Gud. Han er vår Frelser, vår Forløser, vårt store forbilde og vår talsmann hos Faderen. Han var den lovede Messias, den jordiske Messias og vil være tusenårsrikets Messias. Jeg vitner av hele min sjel om at Mormons bok på en ytterst mirakuløs og enestående måte lærer oss om Jesus Kristus og hans evangelium.

Jeg vet at president Thomas S. Monson er Guds profet på jorden i dag. Jeg elsker ham, og oppholder ham av hele mitt hjerte. Dette vitner jeg om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

President Nelsons Mormons bok-liste

Mormons bok er:

- Et annet testamente om Jesus Kristus. Dens viktigste forfattere – Nephi, Jakob, Mormon og Moroni – og dens oversetter, Joseph Smith, var *alle* øyenvitner om Herren.
- En opptegnelse over hans tjenestegjerning blant innbyggerne i oldtidens Amerika.
- Sann, slik Herren selv bekreftet.

Mormons bok bekrefter:

- Vår himmelske Faders og hans elskede Sønn Jesu Kristi personlige identitet.
- Nødvendigheten av Adams fall og Evas visdom, for at menneskene kunne ha glede.

Mormons bok tilbakeviser forestillinger som at:

- Åpenbaring tok slutt med Bibelen.
- Spedbarn trenger å bli døpt.
- Lykke kan finnes i ugudelighet.
- Individuell godhet er tilstrekkelig for opphøyelse (ordinanser og pakter er nødvendig).
- Adams fall plettet menneskeheten med “arvesynd”.

Mormons bok oppfyller Bibelske profetier om at:

- “Andre får” skal høre hans røst.
- Gud vil utføre “et underlig og forunderlig

verk” og tale “fra støvet”.

- “Juda stav” og “Josefs stav” vil bli ett.
- Det adspredte Israel vil bli samlet “i de siste dager”, og hvordan det vil bli gjort.
- Arvelandet for Josefs slektslinje er den vestlige halvkule.

Mormons bok klargjør vår forståelse om:

- Vår førjordiske tilværelse.
- Døden. Den er en nødvendig del av Guds store plan for lykke.
- Det etterjordiske liv, som begynner i paradiset.
- At det oppstandne legemet, gjenforent med sin ånd, blir en udødelig sjel.
- At Herren vil dømme oss i henhold til våre gjerninger og vårt hjertes ønsker.
- Hvordan ordinanser skal utføres: for eksempel dåp, nadverden og overdragelse av Den hellige ånd.
- Jesu Kristi forsoning.
- Oppstandelsen.
- Englers viktige rolle.
- Prestedømmets evige natur.
- At menneskers adferd påvirkes mer av ordets makt enn av sverdets makt.

Mormons bok åpenbarer tidligere ukjent informasjon:

- Dåp ble utført før Jesus Kristus ble født.
- Templer ble bygget og brukt av innbyggerne i oldtidens Amerika.
- Josef, Israels 11. sønn, forutså Joseph Smiths profetiske rolle.
- Nephi (600-592 f.Kr.) forutså oppdagelsen og koloniseringen av Amerika.
- Klare og verdifulle deler av Bibelen har gått tapt.
- Kristi lys er gitt hver enkelt.
- Viktigheten av personlig handlefrihet og behovet for en motsetning i alle ting.
- Advarsler mot “himmelige forbund”.

NOTER

1. Se 3 Nephi 17:9-12.
2. Thomas S. Monson, “Kraften i Mormons bok”, *Liahona*, mai 2017, 87.
3. Se Alma 42:8.
4. Se Alma 7:11-12.
5. Se for eksempel 2 Nephi 31:2-21.
6. Se 1 Nephi 13:29-33.
7. Se 2 Nephi 26-33.
8. Se Moroni 8:11-15.
9. Mosiah 2:41; se også Alma 28:12.
10. Se Alma 41:10-11.
11. Det kreves også spesielle, hellige ordinanser og pakter.
12. Se Alma 13:27.
13. Se *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Brigham Young* (1997), 299. Han snakket om viktigheten av tempelarbeid og slektshistorie.

Av eldste Dale G. Renlund
i De tolv apostlers quorum

Prestedømmet og Frelserens forsonende kraft

For at vår himmelske Faders hensikter skal oppnås, må Jesu Kristi forsonende kraft gjøres tilgjengelig for Guds barn. Prestedømmet leverer disse mulighetene.

Se for dere sammen med meg en rakettkraft som blir manøvrert til en oppskytingsrampe så den kan bli klargjort til oppskyting. Se nå for dere antennelsen. Ved kontrollert forbrenning omdannes drivstoff til varm gass som velter ut og gir nødvendig skyvekraft til å drive raketten ut i verdensrommet. Se til slutt for dere nyttelasten som er øverst på raketten. Nyttelasten oppnår først sin fulle verdi når den kommer dit den skal og fungerer slik den er tiltenkt. Man trenger ikke være rakettforsker for å forstå at en kostbar kommunikasjonssatellitt har liten nytte så lenge den står på et lager. Rakettenes oppgave er ganske enkelt å levere en nyttelast.

I kveld vil jeg sammenligne *prestedømmet vi bærer*, med en rakettkraft og *muligheten til å dra nytte av Frelserens forsonende kraft*, med nyttelasten som raketten leverer.

På grunn av sitt sonoffer har Jesus Kristus kraft og myndighet til å forløse alle mennesker. For å gjøre sin

forsonende kraft tilgjengelig har han delegert en del av sin kraft og myndighet til mennesker på jorden. Denne delegerte kraften og myndigheten kalles *prestedømmet*. Den gjør det mulig for prestedømsbærere å hjelpe vår himmelske Fader og Jesus Kristus

i deres arbeid – å tilveiebringe frelse og opphøyelse for Guds barn. Den gjør det fordi den gir hans barn mulighet til å motta velsignelsene ved Frelserens forsonende kraft.

Jesu Kristi forsonende kraft er avgjørende, fordi ingen av oss kan vende tilbake til vårt himmelske hjem uten hjelp. I jordelivet gjør vi uten unntak feil og bryter Guds lover. Vi blir tilsmusset av synd og kan ikke tillates å leve i Guds nærhet. Vi trenger Frelserens forsonende kraft for å kunne bli forsonet med vår himmelske Fader. Jesus Kristus brøt den fysiske døds bånd slik at alle kunne oppstå. Han gir syndenes forlatelse på betingelse av lydighet mot lovene og ordinansene i hans evangelium. Gjennom ham tilbys opphøyelse. Muligheten til å dra nytte av Frelserens forsonende kraft er skaperverkets viktigste nyttelast.

Men for at vår himmelske Faders hensikter skal oppnås, må Jesu Kristi forsonende kraft gjøres tilgjengelig for Guds barn.¹ Prestedømmet leverer disse mulighetene. Det er raketten. Prestedømmet er avgjørende fordi

nødvendige ordinanser og pakter på jorden bare forrettes ved dets myndighet. Hvis ikke prestedømmet klarer å levere muligheten til å dra nytte av Frelserens forsonende kraft, hva skulle ellers dets hensikt være? Ville det bare være et komplisert og iøynefallende fyrverkeri? Gud vil at prestedømmet skal brukes til mer enn bare en leksjon på søndag eller som en anledning til tjeneste. Han vil at det skal levere nyttelasten.

Småfeil i raketter kan føre til at oppdraget mislykkes. Skjøre forseglinger og materialtretthet kan føre til funksjonsfeil i en raket. For å beskytte prestedømmet mot billedlige skjøre forseglinger og materialtretthet beskytter, Gud både dets overdragelse og dets bruk.² Overdragelse av prestedømmet er beskyttet av prestedømmets nøkler, som er den rett til å presidere som er gitt mennesket.³ Bruk av prestedømmet er på samme måte beskyttet av prestedømmets nøkler, men også av pakter som prestedømsbæreren inngår. Bruken av prestedømmet styres følgelig av både prestedømsnøkler og pakter. En manns prestedømsfullmakt gis individuelt og eksisterer ikke uavhengig av

ham.⁴ Prestedømmet er ikke en formløs kilde til selvstendig kraft.

Både Det aronske og Det melkisedekske prestedømme mottas ved pakt.⁵ Gud setter betingelsene, og mannen tar imot. For å si det enkelt inngår prestedømsbæreren pakt om å hjelpe Gud i hans verk. Tidlig i denne evangelieutdelingen forklarte Jesus Kristus at prestedømmets pakt "er bekreftet på dere for deres skyld, og ikke bare for deres skyld, men for hele verdens skyld... fordi de ikke kommer til meg".⁶

Dette lærer oss at hensikten med prestedømmet er å innby andre til å komme til Kristus ved å hjelpe dem å motta det gjengitte evangelium. Vi har prestedømmet slik at vi kan hjelpe vår himmelske Faders barn å bli løst fra syndens byrde og bli ham lik. Ved hjelp av prestedømmet blir guddommelighetens kraft tilkjennegitt for alle som inngår og holder evangeliets pakter og mottar de tilhørende ordinanser.⁷ Slik kommer hver enkelt av oss til Kristus og blir renset og forsonet med Gud. Kristi forsoningskraft blir gjort tilgjengelig gjennom prestedømmet, som leverer nyttelasten.

Pakter med Gud er alvorlige og høytidelige. En mann skulle forberede

seg til, lære om og inngå slike pakter i den hensikt å overholde dem. En pakt blir et løfte om å gi av seg selv. For å omskrive den engelske dramatiker Robert Bolt slutter en mann først en pakt når han i usedvanlig grad ønsker å forplikte seg til et løfte. Han skaper seg en identitet mellom løftets sannhet og sin egen dyd. Når en mann slutter en pakt, holder han seg selv, som vann, i sine skålformede hender. Og hvis han åpner fingrene, behøver han ikke håpe å finne seg selv igjen. En paktsbryter har ikke lenger noe selv å innvie eller noen garanti å gi.⁸

En bærer av Det aronske prestedømme slutter pakt om å unngå ondskap, hjelpe andre å bli forsonet med Gud og forberede seg til å motta Det melkisedekske prestedømme.⁹ Disse hellige ansvarsoppgavene oppfylles når han underviser og styrker Kirkens medlemmer og oppfordrer andre til å ta imot evangeliet. Dette er "rakettfunksjonene" hans. Til gjengjeld lover Gud håp, tilgivelse, englers betjening og nøklene til omvendelsens og dåpens evangelium.¹⁰

En bærer av Det melkisedekske prestedømme slutter pakt om å ivareta

ansvaret som er forbundet med Det aronske prestedømme og å foredle sitt kall i Det melkisedekske prestedømme.¹¹ Han gjør dette ved å holde budene som er forbundet med pakten. Disse budene omfatter å gi "flittig akt på det evige livs ord" ved å leve ved "hvert ord om går ut av Guds munn"¹², bære vitnesbyrd om Jesus og hans verk i de siste dager,¹³ ikke skryte av seg selv¹⁴ og å bli Frelserens venn og stole på ham slik en venn ville.¹⁵

Til gjengjeld lover Gud oss at en bærer av Det melkisedekske prestedømme vil motta nøklene til å forstå Guds mysterier. Han vil bli fullkommen slik at han kan stå i Guds nærhet. Han vil være i stand til å gjøre sin del av arbeidet med å frelse sjeler. Jesus Kristus vil berede veien for prestedømsbærerens hjerte, og engler vil bære ham. Kroppen hans vil bli styrket og fornyet. Han vil bli arving til Abrahams velsignelser og, sammen med sin hustru, medarving med Jesus Kristus til vår himmelsk Faders rike.¹⁶ Dette er "de største og mest dyrebare løfter".¹⁷ Vi kan ikke forestille oss større løfter enn dette.

Til enhver mann som mottar Det melkisedekske prestedømme, bekrefter Gud sine paktsløfter med en ed.¹⁸ Denne eden gjelder kun for Det melkisedekske prestedømme,¹⁹ og det er Gud som avlegger eden, ikke

prestedsømsbærerens.²⁰ Fordi denne unike situasjonen omfatter hans guddommelige kraft og myndighet, bruker Gud en ed og det mest kraftfulle språket han kan for å forsikre oss om at hans løfter er bindende og uomstøtelige.

Alvorlige konsekvenser følger av å bryte prestedsømmets pakter og vende seg helt bort fra dem.²¹ Å være halvhjertet eller apatisk i et kall i prestedsømmet er som å skape materialtretthet i en rakettkomponent. Dette truer prestedsømmets pakt fordi det kan føre til at oppdraget mislykkes. Ulydighet mot Guds bud bryter pakten. For en som stadig bryter paktene og ikke omvender seg, trekkes de lovede velsignelsene tilbake.

Jeg lærte å forstå mer av forholdet mellom "prestedsømsraketten" og nyttelasten "muligheten til å dra nytte av Kristi forsonende kraft" for noen år siden. En helg hadde jeg to oppgaver. Den ene var å opprette den første staven i et land, og den andre var å intervju en ung mann og, hvis alt var i orden, gjengi hans prestedsømme og tempelvelsignelser. Denne 30 år gamle mannen hadde sluttet seg til Kirken i slutten av tenårene. Han utførte en hederlig misjon. Men da han kom hjem, kom han på avveier og mistet sitt medlemskap i Kirken. Etter noen år "kom han til seg selv"²², og med hjelp av kjærlige prestedsømsledere og vennlige medlemmer, omvendte han seg og ble gjeninntatt i Kirken ved dåp.

Senere søkte han om å få sitt prestedsømme og sine tempelvelsignelser gjengitt. Vi avtalte å møtes i møtehuset lørdag kl. 10:00. Da jeg kom til de tidlige intervjuene, var han allerede der. Han var så ivrig etter å få prestedsømmet igjen at han ganske enkelt ikke kunne vente.

Under intervjuet viste jeg ham brevet som forklarte at president Thomas S. Monson personlig hadde gjennomgått søknaden og godkjent intervjuet. Denne ellers beherskede unge mannen gråt. Deretter fortalte jeg ham at datoen for intervjuet ikke ville ha noen offisiell betydning i livet hans. Han virket forvirret. Jeg fortalte ham at når jeg hadde gjengitt velsignelsene hans, ville medlemsopptegnelsen hans kun vise de opprinnelige datoene for dåp, bekreftelse, ordinasjon til prestedsømmet og begavelse. Igjen gråt han.

Jeg ba ham om å lese fra Lære og pakter:

"Se, den som har omvendt seg fra sine synder, er tilgitt, for jeg Herren, kommer dem ikke mer i hu.

Ved dette kan dere vite om et menneske omvender seg fra sine synder – se, han vil bekjenne dem og avstå fra dem."²³

Han fikk tårer i øynene for tredje gang. Deretter la jeg hendene på hodet hans, og i Jesu Kristi navn, i kraft av Det melkisedekske prestedsømme og med tillatelse fra Kirkens president gjenga jeg hans prestedsømme og tempelvelsignelser.

Gleden som strømmet over oss, var intens. Han visste at han igjen var bemyndiget til å inneha og utøve Guds prestedsømme. Han visste at hans tempelvelsignelser igjen var fullstendig virksomme. Han hadde spenst i gangen og et strålende lys om seg. Jeg var så stolt av ham og følte også hvor stolt vår himmelske Fader var av ham.

Deretter ble staven organisert. Det var mange entusiastiske og trofaste helige tilstede, og et fantastisk stavspreidentskap ble oppholdt. For meg ble imidlertid den historiske begivenheten som det å organisere denne første staven i et land var, overskygget av gleden jeg følte over å gjengi velsignelsene til denne unge mannen.

Jeg har innsett at hensikten med å organisere en stav eller å bruke Guds prestedømme på noen måte, er å hjelpe vår himmelske Fader og Jesus Kristus med deres verk – som er å gi alle Guds barn muligheten til forløsning og opphøyelse. I likhet med raketten hvis hensikt er å levere en nytelast, leverer prestedømmet Jesu Kristi evangelium slik at alle kan inngå pakter og motta de tilhørende ordinansene. “Kristi sonende blod”²⁴ kan derved anvendes i vårt liv når vi opplever Den hellige ånds helliggjørende innflytelse og mottar velsignelsene Gud lover.

I tillegg til å adlyde evangeliets lover og ordinanser selv, oppfordrer jeg dere

til å inngå og holde prestedømmets pakter. Motta Guds ed og hans løfte. Foredle deres ansvarsoppgaver i prestedømmet for å hjelpe vår himmelske Fader og Jesus Kristus. Bruk prestedømmet til å gi en annen muligheten til å dra nytte av Frelserens forsoningskraft! Når dere gjør det, vil dere selv og deres familie motta store velsignelser. Jeg vitner om at Forløseren lever og leder dette verk, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se 1 Nephi 11:31; 2 Nephi 2:8.
2. Se Lære og pakter 121:36.
3. Lære og pakter 42:11; se også Dallin H. Oaks, “Prestedømmets nøkler og myndighet”, *Liahona*, mai 2014, 49-52.
4. Se Lære og pakter 124:95, 130, 132. Prestedømmet en mann mottar, er ikke mer uavhengig av ham enn Kristi forsoningskraft er uavhengig av Kristus.
5. Henvisninger til en pakt med tilknytning til det lavere prestedømme finnes i 4 Mosebok 25:10-13; Nehemja 13:29 og Malaki 2:2-8. Henvisninger til en pakt med tilknytning til Det melkisedekske prestedømme finnes i Joseph Smiths oversettelse, 1 Mosebok 14:26-37 (i Veiledning til Skriftene); Salmene

- 110:1, 4 og Lære og pakter 84:39-42. Se også Bruce R. McConkie, “The Doctrine of the Priesthood”, *Ensign*, mai 1982, 32-34.
6. Lære og pakter 84:48, 50.
7. Se Lære og pakter 84:19-21.
8. Se Robert Bolt, *A Man for All Seasons: A Play in Two Acts* (1990), xiii-xiv, 140.
9. Se 4 Mosebok 25:12-13; Nehemja 13:29; Esekiel 34:2-6; Malaki 2:2-9; Lære og pakter 13:1; 20:46-59; 84:33-40.
10. Se Hebreerne 7:19; Lære og pakter 84:26-27.
11. Se Lære og pakter 84:33.
12. Se Lære og pakter 84:43-44.
13. Se Lære og pakter 84:61-62.
14. Se Lære og pakter 84:73.
15. Se Lære og pakter 84:77-88.
16. Se Joseph Smiths oversettelse, 1 Mosebok 14:26-37 (i Veiledning til Skriftene); Hebreerne 7:11; Lære og pakter 84:19, 33-34, 38, 42, 77-88.
17. 2 Peter 1:4.
18. Se Joseph Smiths oversettelse, 1 Mosebok 14:27-31 (i Veiledning til Skriftene); Salmene 110:1, 4; Joseph Smiths oversettelse, Hebreerne 7:19-21 (i Bible appendix); Lære og pakter 84:33-40, 48.
19. Se *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 223; Joseph Fielding Smith, i Conference Report, april 1970, 59; *Profeten Joseph Smiths læresetninger*, red. Joseph Fielding Smith (1976), 244.
20. Det finnes ingen henvisning til eller beretning i Skriftene om at mottakeren avlegger en ed når han inngår Det melkisedekske prestedømmets pakt. I Joseph Smiths oversettelse, 1 Mosebok 14:27-31 (i Veiledning til Skriftene); Salmene 110:1, 4; Hebreerne 7:21 og Lære og pakter 84:40 er det i stedet Gud som avlegger en ed når han inngår pakten med mottakeren. Eldste Bruce R. McConkie sa: “Herren sverger med en ed i sitt eget navn... at alle som holder pakten som inngås i forbindelse med Det melkisedekske prestedømmet, skal arve, motta og besitte alt i hans evige rike... Gud sverget med en ed at Kristus ville bli opphøyet, og han sverger på nytt når hver enkelt av oss mottar Det melkisedekske prestedømme, at vi vil motta en lignende opphøyelse hvis vi er sanne og trofaste i alle ting” (“The Doctrine of the Priesthood”, 33).
21. Se Lære og pakter 84:41-42. Omvendelse er alltid mulig for dem som er villige til å forandre seg. Se for eksempel Dale G. Renlund, “Omvendelse: Et gledelig valg”, *Liahona*, nov. 2016, 121-24.
22. Lukas 15:17.
23. Lære og pakter 58:42-43.
24. Mosiah 4:2.

Av eldste David F. Evans
i De sytti

Sannheten i alle ting

Hver enkelt av oss har et personlig ansvar for å gjøre det som er nødvendig for å få og beholde et sterkt vitnesbyrd.

Vi kommer hit i kveld med håp og tro på at vi på en eller annen måte vil dra herfra styrket og velsignet av Den hellige ånd, som lærer oss sannhet.¹ Det er vår individuelle søken etter sannhet jeg ønsker å tale om.

Som ung mann hadde jeg mange spørsmål om Kirken. Noen av spørsmålene mine var oppriktige. Andre var ikke det, og gjenspeilte andres tvil.

Jeg snakket ofte med mor om spørsmålene mine. Jeg er sikker på at hun kunne føle at mange av mine spørsmål var oppriktige og kom fra hjertet. Jeg tror hun ble litt skuffet over de spørsmålene som var mindre oppriktige og mer argumenterende. Hun kritiserte meg imidlertid aldri fordi jeg hadde spørsmål. Hun lyttet og prøvde å svare. Når hun følte at hun hadde sagt alt hun kunne, og jeg fremdeles hadde spørsmål, sa hun noe sånt som: "David, det er et godt spørsmål. Mens *du* søker og leser og ber om svar, hva med om *du* gjør det du vet du bør gjøre og ikke det du vet at du ikke bør gjøre?" Dette ble mønsteret for min søken etter sannhet. Ved studium, bønn og å holde Guds bud oppdaget jeg at det finnes svar på alle mine viktige spørsmål. Jeg oppdaget også at for noen spørsmål kreves det vedvarende tro, tålmodighet og åpenbaring.²

Mor la ansvaret for å utvikle tro og finne svar på meg. Hun visste at de viktige svarene ville komme ved at jeg søkte sannheten på den måten som vår himmelske Fader har fastsatt. Hun visste at jeg måtte finne sannheten. Hun visste at jeg måtte være oppriktig i mine spørsmål og være villig til å handle ifølge det jeg allerede visste var sant. Hun visste at jeg trengte å studere og be, og at jeg måtte utvikle

større tålmodighet mens jeg søkte svar fra Herren. Villighet til å være tålmodig er en del av vår søken etter sannhet og en del av Herrens mønster for å åpenbare sannhet.³

Etter hvert skjønnte jeg at mor lærte meg vår himmelske Faders mønster for å søke sannheten. Troen vokste, svarene begynte å komme, og jeg tok imot et misjonskall.

Det kom en tid, tidlig i min misjon, da jeg visste at jeg måtte vite om Kirken er sann og om Joseph Smith var en Guds profet. Jeg følte det president Thomas S. Monson uttrykte så tydelig på vår forrige generalkonferanse: "Hvis du ikke har et vitnesbyrd om disse tingene, så gjør det som er nødvendig for å få det. Det er helt avgjørende at du har ditt eget vitnesbyrd i disse vanskelige tider, for andres vitnesbyrd holder bare et stykke på veien."⁴ Jeg visste hva som var nødvendig. Jeg trengte å lese Mormons bok med et oppriktig hjerte, med ærlig hensikt og spørre Gud om den er sann.

Hør på vår himmelske Faders bemerkelsesverdige løfte som ble gitt gjennom profeten Moroni: “Og når dere mottar dette, vil jeg be dere innstendig om å spørre Gud den evige Fader, i Kristi navn om ikke disse ting er sanne. Og hvis dere spør av et oppriktig hjerte, med ærlig hensikt og har tro på Kristus, vil han åpenbare sannheten av det for dere ved Den Hellige Ånds kraft.”⁵

For å motta det som var i Mormons bok, måtte jeg lese den. Jeg begynte på begynnelsen av boken og leste hver dag. Noen får et vitnesbyrd svært raskt. For andre vil det kreve mer tid og mer bønn, og det kan innebære å lese boken flere ganger. Jeg måtte lese hele boken før jeg fikk det lovede vitnesbyrdet. Men Gud åpenbarte virkelig sannheten av den for meg ved Den hellige ånds kraft.

I misjonærdagboken min beskrev jeg min glede over å kjenne sannheten, så vel som mitt personlige uttrykk for forpliktelse og ærlig hensikt om å handle ifølge sannheten jeg hadde mottatt. Jeg skrev: “Jeg har lovet min himmelske Fader og meg selv å gjøre mitt aller beste, å gi det 100 prosent resten av livet. Hva jeg enn blir bedt om, skal jeg gjøre det, men akkurat nå har jeg resten av misjonen min, og jeg skal gjøre det til en fantastisk misjon, en jeg ikke behøver å føle dårlig ved. Ikke for meg, men for Herren. Jeg elsker Herren, og jeg elsker arbeidet, og jeg ber om at denne følelsen aldri må forlate meg.”

Jeg lærte at konstant næring og kontinuerlig innsats for å omvende seg og holde budene trengs for at denne følelsen aldri skal forsvinne. President Monson sa: “Når du har fått et vitnesbyrd, må det imidlertid holdes levende og sterkt ved fortsatt lydighet mot Guds bud og ved daglig bønn og skriftstudium.”⁶

I årenes løp har jeg spurt misjonærer og unge mennesker over hele verden hvordan de innledet sin personlige innsats for å søke sannheten og få et vitnesbyrd. Nesten uten unntak svarer de at deres egen innsats for å få et personlig vitnesbyrd begynte med en personlig beslutning om å lese Mormons bok fra perm til perm og spørre Gud om den er sann. Ved å gjøre dette valgte de å “virke” istedenfor å bli “påvirket”⁷ av andres tvil.

For å få vite sannheten må vi etterleve evangeliet⁸ og “prøve”⁹ ordet. Vi blir advart mot å motsette oss Herrens ånd.¹⁰ Omvendelse, kombinert med en beslutning om å holde budene, er en viktig del av den enkeltes søken etter sannhet.¹¹ Vi må være villige til å “forsake alle [våre] synder” for å kjenne sannheten.¹²

Vi er befalt å “[søke] lærdom ved studium og også ved tro” og å søke “visdoms ord fra de beste bøker”.¹³ Vår søken etter sannhet skulle fokusere på “de beste bøker” og de beste kilder. Blant de aller beste finner vi Skriftene og levende profeters ord.

President Monson har bedt hver enkelt av oss om å “gjøre [det] som er nødvendig” for å få og beholde et sterkt vitnesbyrd.¹⁴ Hva er nødvendig for å

utdype og styrke ditt vitnesbyrd? Hver enkelt av oss har et personlig ansvar for å gjøre det som er nødvendig for å få og beholde et sterkt vitnesbyrd.

Å tålmodig holde våre pakter mens vi gjør “[det] som er nødvendig” for å motta svar fra Herren, er en del av Guds mønster for å lære sannheten. Særlig når vi har det vanskelig, må vi “[underkaste oss] hele Herrens vilje med glede og tålmodighet”.¹⁵ Tålmodig overholdelse av pakter øker vår ydmykhet, styrker vårt ønske om å få vite sannheten og lar Den hellige ånd “veilede [oss] på visdommens stier, så [vi] kan bli velsignet, ha fremgang og bli bevart”.¹⁶

Min hustru Mary og jeg elsker så inderlig en, som store deler av livet har strevd med noen sider ved Kirken. Hun elsker evangeliet, og hun elsker Kirken, men likevel har hun spørsmål. Hun er beseglet i templet, er aktiv i Kirken, utfører sine kall og er en god mor og hustru. I alle år har hun prøvd å gjøre det hun visste var rett og avstå fra å gjøre de tingene hun visste var galt. Hun har holdt sine pakter og fortsatt å søke. Til tider har hun vært takknemlig for å kunne holde fast ved andres tro.

For ikke lenge siden ba hennes biskop om å få snakke med henne og

hennes mann. Han ba dem om å påta seg et tempeloppdrag for å være stedfortredere for dem som trengte tempelordinanser. Dette kallet overrasket dem, men de tok imot det og begynte sin tjeneste i Herrens hus. Deres tenårings-sønn hadde nylig gjort slektsforskning og funnet et familienavn som det ikke var utført tempelordinanser for. Etter hvert virket de som stedfortredere og utførte tempelordinanser for vedkommende og hans familie. Da de knelte ved alteret og beseglingsordinansen ble utført, fikk denne fantastiske, tålmodige kvinnen som har søkt så lenge, en personlig åndelig opplevelse som ga henne visshet om at templet og ordinansene som utføres der, er sanne og reelle. Hun ringte sin mor og fortalte henne om sin opplevelse, og sa at selv om hun fortsatt har noen spørsmål, vet hun at templet er sant, at tempelordinansene er sanne og at Kirken er sann. Moren gråt av takknemlighet for en kjærlig og tålmodig himmelsk Fader og for en datter som tålmodig fortsetter å søke.

Tålmodig paktoverholdelse bringer himmelens velsignelser inn i vårt liv.¹⁷

Jeg har funnet stor trøst i Herrens løfte om at “ved Den Hellige Ånds kraft kan dere vite sannheten i alle ting”.¹⁸ Uten å vite alt, kan vi vite

sannheten. Vi kan vite at Mormons bok er sann. Slik president Russell M. Nelson underviste i ettermiddag, kan vi virkelig “føle fra ‘dypet av [vårt] hjerte’ [se Alma 13:27] at Mormons bok uten tvil er Guds ord”. Og vi kan “føle det så sterkt at vi aldri ville ønske å leve en eneste dag uten den”.¹⁹

Vi kan vite at Gud er vår Fader, som elsker oss, og at hans Sønn Jesus Kristus er vår Frelser og Forløser. Vi kan vite at medlemskap i hans kirke er noe å verdsette, og at ukentlig deltagelse i nadverden vil hjelpe oss og vår familie å være trygge. Vi kan vite at ved hjelp av templets ordinanser kan virkelig familier være sammen for evig. Vi kan vite at Jesu Kristi forsoning og velsignelsene ved omvendelse og tilgivelse er sanne og reelle. Vi kan vite at vår kjære profet, president Thomas S. Monson, er Herrens profet og at hans rådgivere og medlemmene av De tolv apostlers quorum er apostler, profeter, seere og åpenbarere.

Alt dette vet jeg er sant, og jeg bærer mitt vitnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Moroni 10:5.
2. Ett slikt spørsmål gjaldt prestedømmets tilgjengelighet for alle verdige menn. Dette

spørsmålet ble besvart ved en åpenbaring mottatt av president Spencer W. Kimball, hans rådgivere og medlemmene av De tolv 1. juni 1978. Denne åpenbaringen er Offisiell erklæring 2 i Lære og pakter.

3. Se for eksempel Lukas 21:15; Romerne 8:5; Alma 32:41-43; Ether 12:19; Lære og pakter 21:5; 101:38; 107:30-31.
4. Thomas S. Monson, “Mormons boks kraft”, *Liahona*, mai 2017, 87.
5. Moroni 10:4.
6. Thomas S. Monson, “Mormons boks kraft”, 87.
7. 2 Nephi 2:14; se også David A. Bednar, “Søk lærdom ved tro”, *Liahona*, sep. 2007, 19-21.
8. Se for eksempel Johannes 7:17, der Herren lovet: “Om noen vil gjøre hans vilje, da skal han kjenne om læren er av Gud, eller om jeg taler av meg selv.” Se også Alma 32.
9. Se Alma 32:27.
10. Se Alma 32:28.
11. Se Alma 22:18; Lære og pakter 93:27-28.
12. Alma 22:18.
13. Lære og pakter 88:118.
14. Thomas S. Monson, “Mormons boks kraft”, 87.
15. Mosiah 24:15; se også Mosiah 24:13-14; David A. Bednar, “Så de kunne bære sine byrder med letthet”, *Liahona*, mai 2014, 87-90.
16. Mosiah 2:36.
17. Se Jeffrey R. Holland, “En yppersteprest for de goder som skulle komme”, *Liahona*, jan. 2000, 45. I denne talen sa eldste Holland: “Noen velsignelser kommer snart, noen kommer sent, noen kommer ikke før i himmelen – men *de kommer*.”
18. Moroni 10:5.
19. Russell M. Nelson, “Mormons bok: Hvordan ville livet ditt vært uten den?” *Liahona*, nov. 2017, 63.

Generalautoriteter og ledende funksjonærer i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige

DET FØRSTE PRESIDENTSKAP

Henry B. Eyring
Førsterådgiver

Thomas S. Monson
President

Dieter F. Uchtdorf
Annenrådgiver

DE TOLV APOSTLERS QORUM

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

Gary E. Stevenson

Dale G. Renlund

DE SYTTIS PRESIDENTSKAP

L. Whitney Clayton

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

Lynn G. Robbins

Gerrit W. Gong

Juan A. Ureola

Patrick Kenyon

GENERALAUTORITET-SYTTIER

(i alfabetisk rekkefølge)

Marcos A. Alubalcis

José L. Alonso

Wilford W. Andersen

Ian S. Aderin

Mervyn B. Arnold

W. Mark Bassett

David S. Baxter

Randall K. Bennett

Shayne M. Bowen

Mark A. Bragg

Craig A. Cardon

Yoon Hwan Choi

Kim B. Clark

Weatherford T. Clayton

Carl B. Cook

Lawrence E. Conbráge

Valeri V. Corodin

J. Devin Cornish

Claudio R. M. Costa

Joaquin E. Costa

Leonardo R. Curtis Jr.

Massimo De Ieo

Benjamin De Hoyos

Edward Dube

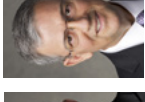
Kevin R. Durcan

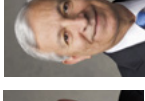
Timothy J. Dyckes

Larry J. Echo Hawk

David F. Evans

Enrique R. Fabella

Bradley D. Foster

Randy D. Funk

Eduardo Gavarré

Robert C. Gay

Carlos A. Gobby

Taylor G. Gobby

Christoffel Golden

Walter F. Gonzalez

C. Scott Grow

O. Vincent Hebeck

Donald L. Halstrom

Kevin S. Hamilton

Allen D. Haynie

Paul V. Johnson

Larry S. Kacher

Von G. Keetch

Jörg Klebingat

Joni L. Koch

Erich W. Kopschke

Hugo E. Martínez

James B. Martino

Richard J. Maynes

Peter F. Meaus

Hugo Montoya

Marcus B. Nash

K. Brett Naitress

S. Gifford Nielsen

Brent H. Nielson

Adrián Ochoa

Allan F. Packer

S. Mark Palmer

Adilson de Paula Pereira

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

John C. Pिंगree Jr.

Rafael E. Pino

Michael T. Ringwood

Gary B. Sabín

Eran A. Schmutz

Gregory A. Schwitzer

Joseph W. Slati

Steven E. Snow

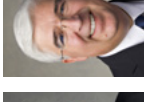
Vern P. Stamill

Brian K. Taylor

Michael John U. Teh

José A. Teveira

Arnulfo Valenzuela

Terence M. Vinson

Janiela B. Valoto

Scott D. Whiting

Claudio D. Zúñig

Jorge F. Zaballos

Chi Hong (Sam) Wong

Larry Y. Wilson

W. Christopher Waddell
Ammerådgiver

Gerald Causé
Presiderende biskop

Dean M. Davies
Førsterådgiver

DET PRESIDRENDE BISKOPSRÅD

LEDENDE FUNKSJONÆRER

SØNDAGSSKOLEN

Devin G. Durant
Førsterådgiver

Tad R. Callister
President

Brian K. Ashton
Ammerådgiver

UNGE KVINNER

Carol F. McConkie
Førsterådgiver

Bonnie L. Osarson
President

Neill F. Marriott
Ammerådgiver

HJELPEFORENINGEN

Sharon Eubank
Førsterådgiver

Jean B. Bingham
President

Reyna L. Aburto
Ammerådgiver

PRIMÆR

Bonnie H. Condon
Førsterådgiver

Joy D. Jones
President

Cristina B. Franco
Ammerådgiver

UNGE MENN

Douglas D. Holmes
Førsterådgiver

Stephen W. Owen
President

M. Joseph Brough
Ammerådgiver

Av eldste Richard J. Maynes
i De sytti

Vinn Herrens og familiens tillit

Menn som har "hjertets oppriktighet" eller integritet, er menn til å stole på – for tillit bygger på integritet.

Brødre, det finnes kanskje ikke noen større kompliment vi kan få av Herren enn å vite at han stoler på at vi er verdige prestedømsbærere og gode ektemenn og fedre.

En ting er sikkert: Å vinne Herrens tillit er en velsignelse som kommer ved stor innsats fra vår side. Tillit er en velsignelse som bygger på lydighet mot Guds lover. Å vinne Herrens tillit kommer som følge av å være trofast mot paktene vi har inngått i dåpens vann og i det hellige tempel. Når vi holder våre løfter til Herren, vokser hans tillit til oss.

Jeg elsker både oldtidens og nyere tids hellig skrift som bruker ordene "hjertets oppriktighet", eller integritet, for å beskrive en rettferdig persons karakter.¹ Integritet eller mangel på integritet er en grunnleggende del av vår karakter. Menn som har "hjertets oppriktighet" eller integritet, er menn til å stole på – for tillit bygger på integritet.

Å være en mann med integritet betyr ganske enkelt at dine hensikter og dine handlinger er rene og rettferdige i alle deler av ditt liv, både offentlig og privat. For hver avgjørelse vi tar gjør vi oss enten berettiget til mer av Guds

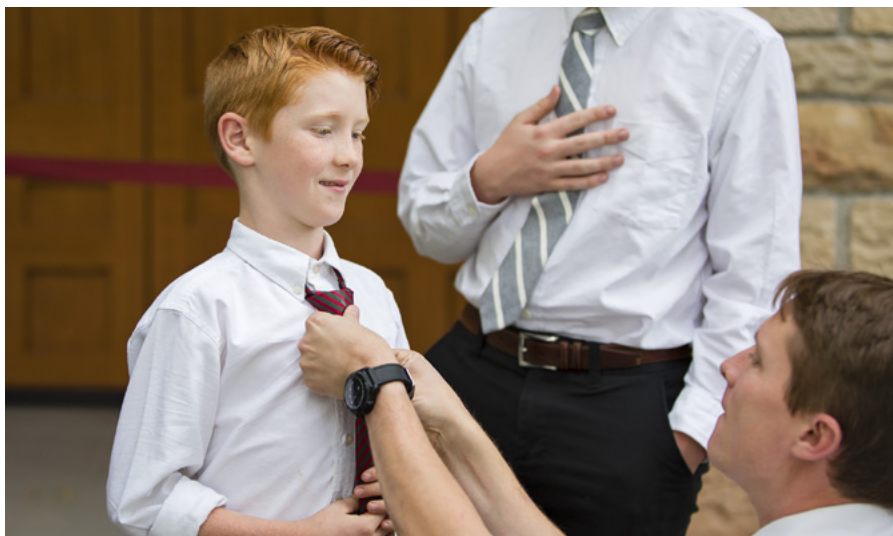
tillit, eller så svekker vi hans tillit. Dette prinsippet tilkjennegis kanskje aller tydeligst i våre guddommelig forordnede ansvarsoppgaver som ektemenn og fedre.

Som ektemenn og fedre har vi mottatt en guddommelig befaling fra vår tids profeter, seere og åpenbarere i dokumentet "Familien – en erklæring til verden". Dette dokumentet lærer oss (1) at "[fedre skal] presidere over sin familie i kjærlighet og rettferdighet",

(2) at fedre "er ansvarlige for å sørge for livets nødvendigheter" og (3) at fedre er ansvarlige for å beskytte sin familie.²

For at vi skal vinne Guds tillit må vi utføre disse tre guddommelig forordnede ansvarsoppgavene overfor familien på Herrens måte. Slik det også står i familieerklæringen, er Herrens måte å utføre disse ansvarsoppgavene sammen med vår hustru "som likeverdige partnere".³ For meg betyr dette at vi ikke går videre med noen betydelig avgjørelse angående disse tre ansvarsoppgavene uten at vi er fullstendig samstemt med vår hustru.

Det første trinnet i vår streben etter å oppnå Herrens tillit er å sette vår lit til ham. Profeten Nephi viste den slags plikttroskap da han ba: "O Herre, jeg har satt min lit til deg, og jeg vil stole på deg for evig. Jeg vil ikke sette min lit til kjøds arm."⁴ Nephi var fast bestemt på å gjøre Herrens vilje. I tillegg til å si at han ville "gjøre det som Herren har befalt", var Nephi urokkelig i sin beslutning om å *utføre* sine oppgaver, noe som illustreres ved denne uttalelsen: "Så sant Herren lever, og så sant

skal skape et Kristus-sentrert hjem.

Jeg fikk også gleden av den samme Kristus-sentrerte kulturen da jeg vokste opp i et hjem hvor min far hedret sitt prestedømme og vant hele familiens tillit på grunn av sin integritet og sitt "hjertes oppriktighet".⁷ La meg fortelle om en opplevelse fra min ungdom som illustrerer den varige, positive innflytelsen som en far som forstår og etterlever prinsippet tillit bygget på integritet, kan ha på sin familie.

Da jeg var svært ung, startet far et selskap som spesialiserte seg på fabrikkautomasjon. Dette selskapet konstruerte, produserte og installerte automatiske produksjonslinjer over hele verden.

Da jeg gikk på ungdomsskolen, ville far at jeg skulle lære å arbeide. Han ville også at jeg skulle lære foretaket fra grunnen av. Min første jobb gikk ut på å vedlikeholde tomten og male områder av anlegget som ikke var synlige for allmennheten.

Da jeg begynte på videregående skole, ble jeg forfremmet til å arbeide i fabrikkhallen. Jeg begynte å lære

vi lever, vil vi ikke gå tilbake til vår far i villmarken før vi har utført det som Herren har befalt oss."⁵

Fordi Nephi først stolte på Gud, hadde Gud stor tillit til Nephi. Herren velsignet ham med stor utgytelse av Ånden, noe som var til velsignelse for ham, hans familie og hans folk. Fordi Nephi presiderte i kjærlighet og rettferdighet og sørget for og beskyttet sin familie og sitt folk, skriver han: "Vi levde på en måte som bragte lykke."⁶

For å få en kvinnes perspektiv på dette emnet, ba jeg mine to gifte døtre om hjelp. Jeg spurte om de ville gi meg en setning eller to om hvordan de så på hvor viktig tillit er for deres ekteskap og familieliv. Her er noen tanker fra Lara Harris og Christina Hansen.

Først Lara: "Noe av det viktigste for meg er å vite at min mann tar valg i hverdagen som viser respekt og kjærlighet til meg. Når vi kan stole på hverandre på denne måten, skaper det fred i hjemmet, og vi kan glede oss over å oppdra barna sammen."

Så Christinas tanker: "Å ha tillit til noen kan sammenlignes med å ha tro på noen. Uten denne tilliten og troen oppstår frykt og tvil. For meg er en av de største velsignelsene som kommer av å kunne stole helt og holdent på

min mann, fred – fred i sinnet fordi jeg vet at han virkelig gjør det han sier han skal gjøre. Tillit gir fred, kjærlighet og et miljø hvor denne kjærligheten kan vokse."

Lara og Christina så ikke det den andre hadde skrevet. Det er så interessant for meg at begge, uavhengig av hverandre, regnet velsignelsen fred i hjemmet som en direkte følge av å ha en mann de kunne stole på. Som vist ved mine døtres eksempel, spiller prinsippet tillit en svært viktig rolle når man

å lese plantegninger og styre tunge maskiner for stålproduksjon. Etter å ha fullført videregående skole gikk jeg på universitetet, og deretter reiste jeg på misjon. Da jeg kom hjem fra misjon, gikk jeg rett tilbake til å arbeide. Jeg trengte å tjene penger til det neste årets skoleutgifter.

En dag kort tid etter min misjon arbeidet jeg på fabrikken da far kalte meg inn på kontoret og spurte om jeg hadde lyst til å bli med ham på en forretningsreise til Los Angeles. Dette var første gang far inviterte meg med på en forretningsreise. Han lot meg faktisk dra ut i verden for å være med og representere selskapet.

Før vi reiste, forberedte han meg med noen få detaljer om denne mulige nye kunden. For det første var det snakk om et multinasjonalt selskap. For det annet skulle de oppgradere produksjonslinjen sin over hele verden med det siste innen automatiseringsteknologi. For det tredje hadde aldri selskapet vårt tidligere forsynt dem med ingeniørtjenester eller teknologi. Og sist, men ikke minst, hadde den øverste lederen med ansvar for innkjøp innkalt til dette møtet for å se på vårt tilbud for et nytt prosjekt. Dette møtet gjaldt en ny og potensielt viktig mulighet for selskapet vårt.

Da vi kom til Los Angeles, dro far og jeg til lederens hotell for å delta på møtet. Første punkt på dagsordenen var å drøfte og analysere prosjektets tekniske designspesifikasjoner. Neste samtalepunkt gjaldt operative detaljer, blant annet datoer for logistikk og leveranser. Siste punkt på sakslisten fokuserte på priser, vilkår og betingelser. Det var der det begynte å bli interessant.

Lederen forklarte at vårt prisforslag var det laveste av dem som hadde gitt tilbud på prosjektet. Merkelig nok

fortalte han oss så prisen på det nest laveste tilbudet. Han spurte så om vi var villige til å ta tilbudet vårt tilbake og sende det inn på nytt. Han sa at vår nye pris skulle ligge rett i underkant av det høyere tilbudet. Deretter forklarte han at vi skulle dele de nylig tilføyde dollarene 50-50 med ham. Han rettferdiggjorde dette med å si at alle ville vinne på det. Vårt selskap ville vinne på det fordi vi ville tjene adskillig mer penger enn vårt opprinnelige tilbud ville ha gitt. Hans selskap ville vinne på det fordi de likevel ville gjøre forretninger med den laveste budgiveren. Og selvfølgelig ville han vinne på det ved å ta sin andel fordi han hadde ordnet denne gode avtalen.

Så ga han oss et postboksnummer hvor vi kunne sende pengene han anmodet om. Etter alt dette så han på far og spurte: "Så, har vi en avtale?" Til min overraskelse reiste far seg, tok ham i hånden og sa at vi skulle gi ham beskjed.

Etter at vi forlot møtet, satte vi oss i leiebilen, og far snudde seg mot meg og spurte: "Nå, hva syns du vi skal gjøre?"

Jeg svarte at jeg ikke syntes vi skulle ta imot dette tilbudet.

Far spurte så: "Syns du ikke vi har et ansvar overfor alle våre ansatte for å sørge for god tilgang på arbeid?"

Mens jeg tenkte på spørsmålet hans, og før jeg fikk svart, besvarte han sitt eget spørsmål. Han sa: "Nå skal du høre, Rick. Når du tar imot en bestikkelse eller går på akkord med din integritet, er det svært vanskelig å få den tilbake. Du må aldri gjøre det, ikke en eneste gang."

At jeg deler denne erfaringen betyr at jeg aldri har glemt det far lærte meg på denne første forretningsreisen sammen med ham. Jeg deler denne opplevelsen for å illustrere den varige

innflytelsen vi har som fedre. Dere kan forestille dere tilliten jeg hadde til far på grunn av hans integritet eller hjertes oppriktighet. Han fulgte de samme prinsippene i sitt privatliv med mor, sine barn og alle han møtte.

Brødre, det er min bønn i kveld at vi alle først må sette vår lit til Herren, slik Nephi var et eksempel på, og deretter ved vår integritet eller vårt eget hjertes oppriktighet vinne Herrens tillit, så vel som vår hustru og barns tillit. Når vi forstår og anvender dette hellige prinsippet om tillit bygget på integritet, vil vi være trofaste mot våre hellige pakter. Vi vil også lykkes med å presidere i vår familie med kjærlighet og rettferdighet, sørge for livets nødvendigheter og beskytte familien mot verdens onder. Jeg bærer ydmykt vitnesbyrd om disse sannhetene i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se for eksempel 1 Kongebok 9:4; Lære og pakter 124:15.
2. "Familien – en erklæring til verden", *Liahona*, nov. 2010, 129.
3. "Familien – en erklæring til verden", 129.
4. 2 Nephi 4:34.
5. 1 Nephi 3:7, 15.
6. 2 Nephi 5:27.
7. Lære og pakter 124:15.

Av president Dieter F. Uchtdorf
Annenrådgiver i Det første presidentskap

Bærere av himmelsk lys

Som bærer av Guds prestedømme og som en disippel av Jesus Kristus er du en bærer av lys.

En eldre mann sto i kø på postkontoret for å kjøpe frimerker i skranken. En ung kvinne la merke til at han hadde vanskelig for å gå, og tilbød seg å vise ham hvordan han kunne kjøpe frimerker fra en automat for å spare tid. Den eldre mannen sa: "Takk, men jeg foretrekker å vente. Automaten vil ikke spørre meg om leddgikten min."

Noen ganger hjelper det å snakke med noen som bryr seg om våre vanskeligheter.

Smerte, sorg og sykdom er erfaringer vi alle deler – øyeblikk med uhell, elendighet og motgang kan utgjøre en betydelig datamengde på vår sjels egen interne harddisk.

Når det gjelder vårt fysiske velvære, godtar vi aldring og sykdom som en del av vår jordiske reise. Vi søker råd fra fagfolk som forstår den fysiske kroppen. Når vi opplever følelsesmessig nød eller psykiske lidelser, søker vi hjelp fra eksperter som kan behandle slike plager.

Akkurat slik vi opplever fysiske og følelsesmessige prøvelser i dette jordelivet, opplever vi også åndelige utfordringer. De fleste av oss har opplevd perioder i livet da vårt vitnesbyrd brenner sterkt. Vi kan også ha opplevd perioder da vår himmelske Fader virker

langt borte. Noen ganger verdsetter vi det som hører Ånden til, av hele vårt hjerte. Det kan også forekomme perioder da det virker mindre verdifullt eller ikke fullt så viktig.

I dag ønsker jeg å tale om åndelig velvære – hvordan vi kan finne helbredelse fra stagnasjon og gå videre med god åndelig helse.

Åndelig sykdom

Noen ganger er åndelig sykdom et resultat av synd eller følelsesmessige

sår. Noen ganger kommer åndelige sammenbrudd så gradvis at vi knapt skjønner hva som skjer. I likhet med lag av sedimentære bergarter kan åndelig smerte og sorg bygge seg opp over tid og tyngde vår ånd til det nesten blir for tungt å bære. Dette kan for eksempel skje når våre ansvarsoppgaver på jobb, hjemme og i kirken blir så overveldende at vi mister av syne gleden over evangeliet. Vi kan til og med føle at vi ikke har mer å gi eller at det å etterleve Guds bud er mer enn vi har styrke til.

Men bare fordi åndelige prøvelser er reelle, betyr det ikke at de er uhelbredelige.

Vi kan leges åndelig.

Selv de dypeste åndelige sår – ja, til og med dem som ser ut til å være uhelbredelige – kan helbredes.

Mine kjære venner, Jesu Kristi helbredende kraft er ikke fraværende i vår tid.

Freiserens helbredende berøring kan forandre liv i vår tid, akkurat som den gjorde på hans tid. Hvis vi bare vil ha tro, kan han ta våre hender, fylle vår sjel med himmelsk lys og helbredelse og si disse velsignede ord til oss: "Stå opp, ta din seng og gå!"¹

Mørke og lys

Uansett hva som forårsaker våre åndelige plager, har de alle én ting felles: fravær av guddommelig lys.

Mørke reduserer vår evne til å se klart. Det svekker vårt perspektiv på det som en gang var klart og tydelig. Når vi er i mørke, har vi lettere for å ta dårlige valg, fordi vi ikke kan se farer på veien. Når vi er i mørke, har vi lettere for å miste håpet, fordi vi ikke kan se den fred og glede som venter oss om vi bare fortsetter å streve fremover.

Lys, derimot, hjelper oss å se ting slik de virkelig er. Det hjelper oss å skjelne mellom sannhet og villfarelse,

mellom det viktige og det trivielle. Når vi er i lyset, kan vi gjøre riktige valg basert på sanne prinsipper. Når vi er i lyset, har vi "et fullkomment, klart håp",² fordi vi kan se våre jordiske prøvelser i et evig perspektiv.

Vi vil finne åndelig helbredelse når vi kommer bort fra verdens skygge og inn i Kristi evige lys.

Jo mer vi forstår og anvender det doktrinære begrepet lys, desto bedre kan vi beskytte oss mot åndelige sykdommer som kan hjemsoke eller plage oss på alle kanter, og desto bedre kan vi virke som energiske, tapre, omsorgsfulle og ydmyke bærere av Det hellige prestedømme – sanne tjenere og disipler av vår elskede og evige Konge.

Verdens lys

Jesus Kristus sa: "Jeg er verdens lys! Den som følger meg, skal ikke vandre i mørket, men ha livets lys!"³

Hva betyr det?

Ganske enkelt at den som ydmykt følger Jesus Kristus, vil oppleve og få del i hans lys. Og dette lyset vil vokse til det til slutt fordriver selv det dypeste mørke.

Det vil si at det finnes en kraft og en sterk innflytelse som utgår fra Frelseren. Den utgår "fra Guds nærhet for å fylle det uendelige rom".⁴ Fordi denne kraften opplyser, oppbygger og lyser opp vårt liv, kaller Skriftene den ofte for lys, men den kalles også ånd og sannhet.

I Lære og pakter leser vi: "Herrens ord er sannhet, og det som er sannhet er lys, og det som er lys er Ånd, ja, Jesu Kristi Ånd."⁵

Denne dype innsikten – at lyset er ånd som er sannhet, og at dette lyset skinner på hver sjel som kommer inn i verden – er like viktig som at den gir håp. Kristi lys opplyser og gjennomsyrrer sjelen til alle som lytter til Åndens røst.⁶

Kristi lys fyller universet.

Det fyller jorden.

Og det kan fylle ethvert hjerte.

"Gud [gjør ikke] forskjell på folk."⁷

Hans lys er tilgjengelig for alle – store og små, rike og fattige, de privilegerte og de vanskeligstilte.

Hvis dere åpner deres sinn og hjerte for å motta Kristi lys og ydmykt følger Frelseren, vil dere motta mer lys. Linje på linje, litt nå og litt da, vil dere samle mer lys og sannhet i deres sjel, til mørket har blitt forvist fra deres liv.⁸

Gud vil åpne deres øyne.

Gud vil gi dere et nytt hjerte.

Guds kjærlighet, lys og sannhet vil få det som sover til å våkne til liv, og dere vil bli gjenfødt til et nytt liv i Kristus Jesus.⁹

Herren har lovet: "Og hvis deres øye ene og alene er vendt mot min ære, skal hele deres legeme fylles med lys, og det skal ikke være noe mørke i dere, og det legeme som er fylt med lys, fatter alle ting."¹⁰

Dette er den beste behandling for åndelig sykdom. Mørke forsvinner der det er lys.

En metafor for åndelig mørke

Gud vil imidlertid ikke tvinge oss til å ta imot hans lys.

Hvis vi blir komfortable med mørke, er det lite sannsynlig at vårt hjerte vil forandre seg.

For at en forandring skal finne sted, må vi aktivt slippe inn lyset.

På mine flyvninger over hele verden som flykaptein var jeg alltid fascinert av hvor praktfullt og fullkomment Guds skaperverk er. Jeg syntes forholdet mellom jorden og solen var ekstra spennende. Jeg anser det som en dyptgripende konkretisering av hvordan mørke og lys er til.

Som vi alle vet, blir natt til dag og dag til natt hver 24-timersperiode.

Hva er så natten?

Natten er ikke noe annet enn en skygge.

Selv på de mørkeste netter slutter ikke solen å sende ut sitt lys. Den fortsetter å skinne like sterkt som alltid. Men halvparten av jorden er i mørke.

Fravær av lys fører til mørke.

Når nattens mørke faller på, blir vi ikke fortvilet og redde for at solen er slukket. Vi påstår ikke at solen ikke er der eller at den er død. Vi forstår at vi er i en skygge, at jorden vil fortsette å rotere, og at solens stråler til slutt vil nå oss igjen.

Mørke er ikke en indikasjon på at det ikke finnes lys. Som oftest betyr det ganske enkelt at vi ikke er på rett sted til å motta lyset. Under den siste solformørkelsen gjorde mange store anstrengelser for å komme inn i det smale båndet av skygge som månen skapte, midt på en strålende solskinnsdag.

På lignende vis skinner åndelig lys kontinuerlig over hele Guds skaperverk. Satan vil gjøre enhver anstrengelse for å skape en skygge eller få oss inn i en skygge som vi selv har skapt. Han ønsker å tvinge oss til å skape vår egen formørkelse. Han ønsker å dytte oss inn i sin mørke hule.

Åndelig mørke kan trekke et glemselens slør til og med over dem som en gang vandret i lyset og gledet seg i Herren. Men selv i våre mørkeste stunder hører Gud våre ydmyke bønner, når vi ber: "Herre, jeg tror! Hjelp min vantro!"¹¹

På Almas tid var det mange som strevde med å godta åndelige ting, og "på grunn av [deres] vantro" kunne ikke Guds lys trenge inn i deres sjel, "og deres hjerter var forherdet".¹²

Vi er bærere av lys

Brødre, det er opp til oss å være på rett sted til å se Jesu Kristi evangeliums guddommelige lys og sannhet. Selv når natten har falt på, og verden synes mørk, kan vi velge å vandre i Kristi lys, holde hans bud og tappert vitne om at han lever og om hans storhet.

Som bærer av Guds prestedømme og som en disippel av Jesus Kristus er du en bærer av lys. Fortsett å gjøre det som vil gi næring til hans guddommelige lys. "Løft deres lys opp"¹³ og "la [det] skinne for menneskene" – ikke så de skal se og beundre dere, men "så de kan se de gode gjerninger dere gjør og prise deres Far i himmelen".¹⁴

Mine kjære brødre, dere er redskaper i Herrens hender med det formål å bringe lys og helbredelse til vår himmelske Faders barns sjeler. Dere føler dere kanskje ikke kvalifisert til å helbrede de åndelig syke – så absolutt ikke mer enn en ansatt på postkontoret er kvalifisert til å hjelpe med leddgikt. Kanskje opplever dere selv åndelige

utfordringer. Likevel har Herren kalt dere. Han har gitt dere myndighet og ansvar for å strekke dere ut til de trengende. Han har begavet dere med sin hellige prestedømskraft for å bringe lys til mørket og bygge opp og velsigne Guds barn. Gud har gjenopprettet sin kirke og sitt dyrebare evangelium, "som leger den sårede sjel."¹⁵ Han har beredt veien til åndelig velvære, til å finne helbredelse fra stagnasjon og gå i retning av god åndelig helse.

Hver gang dere vender deres hjerte til Gud i ydmyk bønn, vil dere oppleve hans lys. Hver gang dere søker hans ord og vilje i Skriftene, blir lyset sterkere. Hver gang dere legger merke til noen i nød og ofrer deres egen komfort for å strekke dere ut i kjærlighet, vil lyset vokse og svulme. Hver gang dere avviser fristelse og velger renhet, hver gang dere søker eller gir tilgivelse, hver gang dere tappert vitner om sannheten, jager lyset bort mørket og tiltrekker seg andre som også søker lys og sannhet.

Tenk på deres egne personlige erfaringer, øyeblikk med å tjene Gud og medmennesker da guddommelig lys

har strålt i deres liv – i det hellige tempel, ved nadverdsbordet, i et fredelig øyeblikk med stille bønn og ettertanke, på deres familiesammenkomster eller når dere har utført prestedømsstjeneste. Del disse øyeblikkene med familie, venner og ikke minst med våre ungdommer som søker lys. De trenger å høre fra dere at med dette lyset følger håp og helbredelse, selv i en verden full av mørke.

Kristi lys gir håp, lykke og helbredelse for enhver åndelig skade eller sykdom.¹⁶ De som opplever denne foredlende innflytelsen, blir redskaper i hendene til Verdens lys for å gi lys til andre.¹⁷ De vil føle det kong Lamoni følte: "Dette lys hadde fylt hans sjel med så stor glede at mørkets sky var blitt drevet bort og det evige livs lys var tent i hans sjel."¹⁸

Mine kjære brødre, mine kjære venner, det er vårt mål å søke Herren helt til hans evige livs lys skinner klart i oss og vårt vitnesbyrd blir sikkert og sterkt selv om vi er omgitt av mørke.

Det er min bønn og velsignelse at dere skal lykkes med å oppfylle

deres mål som den allmektige Guds prestedømsbærere og alltid være glade bærere av hans himmelske lys. I Jesu Kristi, vår Mesters hellige navn. Amen. ■

Av president Henry B. Eyring
Førsteråd giver i Det første presidentskap

NOTER

1. Johannes 5:8.
2. 2 Nephi 31:20.
3. Johannes 8:12.
4. Lære og pakter 88:12; se også Lære og pakter 88:6-7.
5. Lære og pakter 84:45.
6. Se Lære og pakter 84:46.
7. Apostlenes gjerninger 10:34.
8. Lære og pakter 88:40 forklarer at "lys klynger seg til lys". Med andre ord, jo mer lys, sannhet, visdom og dyd vi mottar, desto mer vil vi tiltrekke oss. "Den som mottar lys og blir i Gud, mottar mer lys, og dette lys blir klarere og klarere inntil som ved høylys dag" (Lære og pakter 50:24).
9. Dette er et av løftene i dåpen – at når vi begraver vårt jordiske, kjødelige liv, kommer vi opp av dåpens vann levende i Kristus. Vi trer frem som nye skapninger som vandrer i et nytt liv (se Romerne 6:4; 2 Korinterbrev 5:17).
10. Lære og pakter 88:67; se også Matteus 6:22.
11. Markus 9:24.
12. Mosiah 26:3.
13. 3 Nephi 18:24.
14. Matteus 5:16.
15. Jakobs bok 2:8.
16. Se 1 Johannes 1:7; Alma 7:11-13.
17. Se Matteus 5:14.
18. Alma 19:6.

Herren leder sin kirke

Herrens ledelse i hans kirke krever stor og standhaftig tro fra alle som tjener ham på jorden.

Mine kjære brødre som bærer Guds prestedømme, i kveld ønsker jeg å tale om den fantastiske måten som Herren leder sitt rike på jorden. Dere vet allerede det grunnleggende. Jeg ber om at Den hellige ånd må bekrefte det for dere.

For det første: Jesus Kristus er Kirkens overhode på hele jorden.

For det annet: Han leder sin kirke i dag ved å tale til de menn som blir kalt som profeter, og han gjør det ved åpenbaring.

For det tredje ga han åpenbaringer til sine profeter for lenge siden, gjør det fortsatt og vil fortsette å gjøre det.

For det fjerde gir han bekreftende åpenbaring til dem som virker under ledelse av hans profeter.

Ut fra disse grunnprinsippene forstår vi at Herrens ledelse i hans kirke krever stor og standhaftig tro fra alle som tjener ham på jorden.

Det skal for eksempel tro til for å stole på at den oppstandne Herre våker over de daglige detaljene i sitt rike. Det krever tro å stole på at han kaller ufullkomne mennesker til tillitsstillinger. Det krever tro å stole på at han kjenner de han kaller fullkomment, både deres evner og deres muligheter, og derfor ikke gjør noen feil med hvem han kaller.

Dette kan sikkert få noen i forsamlingen til å smile eller riste på hodet – både de som tror at deres eget kall kan ha vært en feil, og de som ser for seg en de kjenner som synes dårlig egnet til sin plass i Herrens rike. Mitt råd til begge gruppene er å utsette slike vurderinger til dere bedre kan se det Herren ser. Vurderingen dere trenger å gjøre, er i stedet om *dere* har evnen til å motta åpenbaring og følge den uten frykt.

Det krever tro å gjøre det. Det krever enda større tro å stole på at Herren har kalt ufullkomne menneskelige tjenere til å lede dere. Min hensikt i kveld er å bygge opp deres tro på at Gud veileder dere i deres tjeneste for ham. Og ikke minst håper jeg å bygge opp deres tro på at Herren inspirerer de ufullkomne personene han har kalt som deres ledere.

Dere tror kanskje til å begynne med at en slik tro ikke er viktig for å lykkes i Herrens kirke og rike. Men dere vil

kunne oppdage – uansett hvor dere er i kjeden av prestedømtjeneste, fra Herrens profet til en ny bærer av Det aronske prestedømme – at tro er avgjørende.

La oss begynne med hva tro betyr for en lærernes eller en diakonenes quorumpresident. Det er viktig for ham å ha tro på at Herren kalte ham personlig, vel vitende om denne lærerens svake og sterke sider. Han må ha tro på at mannen som kalte ham, mottok åpenbaring ved Guds ånd. Hans rådgivere og medlemmene av quoromet trenger den samme troen for å følge ham med uredd tillit.

Jeg så den slags tillit da en gutt satt ved siden av diakonenes quorumpresidentenskap en søndag morgen. Han var deres nykalte sekretær. Dette unge presidentskapet rådførte seg med hverandre. De snakket om hvordan de kunne utføre biskopens anmodning om å bringe en mindre aktiv gutt tilbake til

Kirken. Etter bønn og drøfting utpekte de sekretæren til å gå hjem til en gutt som aldri hadde kommet til et møte, og invitere ham.

Sekretæren kjente ikke gutten, men han visste at en av guttens foreldre var mindre aktiv og at den andre ikke var medlem og ikke vennlig. Sekretæren følte uro, men ikke frykt. Han visste at Guds profet hadde bedt prestedømsbærere om å bringe tilbake de bortkomne sauene. Og han hadde hørt sitt presidentskaps bønn. Han hørte dem komme til enighet om navnet på gutten som skulle reddes, og om hans eget navn.

Jeg fulgte med da sekretæren gikk oppover gaten på vei mot den mindre aktive guttens hus. Han gikk langsomt, som om han nærmet seg stor fare. Men etter en halv time kom han tilbake nedover veien sammen med gutten, og smilte lykkelig. Jeg er ikke sikker på om han visste det da, men han hadde gått med tro på at han gikk i Herrens ærend. Denne troen har blitt hos ham mens har vokst gjennom sine år som misjonær, far, leder i Unge menn og biskop.

La oss snakke om hva en slik tro betyr for en biskop. En biskop blir noen ganger kalt til å tjene noen som kjenner ham godt. Menighetens medlemmer vet noe om hans menneskelige svakheter og hans åndelige styrke, og de vet at andre i menigheten kunne ha blitt kalt – andre som synes bedre utdannet, mer erfarne, hyggeligere eller kjekkere å se på.

Disse medlemmene trenger å vite at kallet til å tjene som biskop kom fra Herren, ved åpenbaring. Uten deres tro vil biskopen som ble kalt av Gud, finne det vanskeligere å få den åpenbaringen han trenger for å hjelpe dem. Han vil ikke lykkes uten medlemmenes tro til å oppholde ham.

Heldigvis er også det motsatte tilfelle. Tenk på Herrens tjener kong Benjamin, som ledet sitt folk til omvendelse. Folkets hjerter ble bløtgjort av deres tro på at han var kalt av Gud, til tross for hans menneskelige svakheter, og at hans ord kom fra Gud. Dere husker sikkert hva folket sa: "Ja, vi tror alle de ord som du har talt til oss, og vi vet også at de er pålitelige og sanne på grunn av Den Allmektige Herres Ånd som har bevirket en stor forandring i oss – eller i våre hjerter – så vi ikke har lyst til å gjøre ondt mer, men til stadig å gjøre godt" (Mosiah 5:2).

For at en leder skal lykkes i Herrens verk, må folkets tillit til at han er kalt av Gud overstyre deres syn på hans skrøpeligheter og jordiske svakheter. Dere husker sikkert hvordan kong Benjamin forklarte sin egen lederrolle:

"Jeg har ikke befalt dere å komme hit opp for at dere skulle frykte meg, eller for at dere skulle tro at jeg selv er noe mer enn et dødelig menneske.

Men jeg er, akkurat som dere, utsatt for alle slags skrøpeligheter på legeme og sinn. Likevel er jeg blitt valgt av dette folk og innviet av min far og ble ved Herrens hånd tillatt å være en regent og en konge over dette folk, og er blitt holdt oppe og bevart ved hans makeløse kraft for å tjene dere med all den makt, det sinn og den styrke som Herren har gitt meg" (Mosiah 2:10-11).

Deres leder i Herrens kirke kan virke svak og menneskelig eller sterk og inspirert. Faktum er at enhver leder er en blanding av disse egenskapene og mer. Det som hjelper Herrens tjenere som er kalt til å lede oss, er når vi kan se dem slik Herren gjorde da han kalte dem.

Herren ser sine tjenere fullkomment. Han ser deres muligheter og deres fremtid. Og han vet hvordan selve naturen deres kan bli forandret. Han

vet også hvordan de kan bli forandret ved sine erfaringer med menneskene de skal lede.

Dere har kanskje opplevd å bli sterkere på grunn av menneskene dere ble kalt til å tjene. En gang ble jeg kalt som biskop for unge enslige voksne. Jeg er ikke sikker på om Herrens hensikter var mer for de forandringene jeg kunne hjelpe ham å gjøre i dem, eller de forandringene han visste at de ville gjøre i meg.

I en grad jeg ikke forstår, oppførte de fleste av de unge menneskene i denne menigheten seg som om jeg var kalt av Gud, spesielt for dem. De så mine svakheter, men så forbi dem.

Jeg husker en ung mann som spurte om råd angående sine utdannelsesvalg. Han var førsteårsstudent på et svært godt universitet. En uke etter at jeg hadde gitt rådet, gjorde han en avtale med meg.

Da han kom inn på kontoret, overrasket han meg ved å spørre: "Biskop, kan vi be før vi snakker sammen? Og kan vi knele? Og kan jeg be?"

Anmodningene hans overrasket meg. Men bønnen hans overrasket meg enda mer. Den lød omtrent slik: "Himmelske Fader, du vet at biskop Eyring ga meg et råd i forrige uke som ikke fungerte. Vær så snill å inspirere ham til å vite hva jeg skal gjøre nå."

Dere smiler kanskje av dette, men det gjorde ikke jeg. Han visste allerede hva Herren ønsket at han skulle gjøre. Men han respekterte en biskops embede i Herrens kirke, og kanskje han ville at jeg skulle få anledning til å utvikle større evne til å motta åpenbaring i dette kallet.

Det virket. Så snart vi hadde reist oss og satt oss igjen, kom åpenbaringen til meg. Jeg fortalte ham hva jeg følte at Herren ville at han skulle gjøre. Han var bare 18 år gammel da, men han var moden i åndelige år.

Han visste allerede at han ikke trengte å gå til en biskop med et slikt problem. Men han hadde lært å oppholde Herrens tjener også i hans jordiske svakheter. Etter hvert ble han stavsprezident. Han tok med seg det

vi lærte sammen: Hvis man har tro på at Herren leder sin kirke gjennom åpenbaring til de ufullkomne tjenerne han kaller, vil Herren åpne himmelens sluser for dem, slik han vil gjøre for dere.

Denne erfaringen lærte meg at troen til dem vi tjener, noen ganger mer enn vår egen tro, gir oss åpenbaring i Herrens tjeneste.

Det var også en annen lærdom for meg. Hvis den gutten hadde dømt meg for min manglende evne til å gi ham gode råd første gang, ville han aldri ha kommet tilbake for å spørre igjen. Ved å velge å ikke dømme meg, mottok han bekreftelsen han ønsket.

Nok en lærdom fra denne opplevelsen har kommet godt med. Så vidt jeg vet, sa han aldri til noen i menigheten at jeg ikke hadde gitt gode råd første gang. Hadde han gjort det, kunne det ha svekket troen til andre i menigheten til å stole på biskopens inspirasjon.

Jeg prøver å ikke dømme Herrens tjenere, eller å snakke om deres tydelige svakheter. Og jeg prøver å lære mine barn dette ved eksempel. President James E. Faust delte en læresetning som jeg prøver å gjøre til min egen. Jeg anbefaler den til dere:

“Vi må... støtte og oppholde våre lokale ledere, for de er... ‘kalt og utvalgt’. Alle medlemmer av denne Kirken kan få råd fra en biskop eller en grenspresident, en stavs- eller

misjonspresident, samt Kirkens president og hans medarbeidere. Ingen av disse brødrene ba om å få disse kallene. Ingen er fullkommen. Likevel er de Herrens tjenere, kalt av ham gjennom dem som er berettiget til inspirasjon. De som er kalt, oppholdt og beskikket har krav på vår støtte og oppholdelse.

Manglende respekt for Kirkens ledere har ført til manges åndelige svekkelse og fall. Vi skulle se forbi antatte ufullkommenheter, feil eller svakheter hos de menn som er kalt til å presidere over oss, og støtte det embede de innehar” (“Kalt og utvalgt”, *Liahona*, nov. 2005, 54-55).

Dette rådet velsigner Guds tjenere under alle omstendigheter.

I Herrens kirkes tidlige tid begynte ledere som sto profeten Joseph Smith nær, å snakke om hans feil. Selv med alt de hadde sett og visste om hans stilling overfor Herren, spredte deres kritiske og misunnelige holdning seg som en pest. En av De tolv satte for oss alle normen for tro og lojalitet som vi må ha dersom vi skal tjene i Herrens rike.

Her er rapporten: “Flere eldster sammenkalte til et møte i templet for alle som regnet Joseph Smith for å være en fallen profet. De hadde til hensikt å utnevne David Whitmer til Kirkens nye leder... Etter å ha lyttet til argumentene mot profeten, reiste Brigham [Young] seg og vitnet: ‘Joseph var en profet, og jeg visste det, og at de kunne skjelle

ham ut og bakvaske ham så mye de ønsket. De kunne ikke tilintetgjøre utnevnelsen av Guds profet. De kunne bare tilintetgjøre sin egen myndighet, kutte tråden som bandt dem til profeten og til Gud og senke seg selv ned til helvete” (*Kirkens historie i tidenes fylde – elevhåndbok* [Kirkens skoleverks håndbok, 2003], 2. utg., 174; se også *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Brigham Young* [1997], 79).

Det er en tråd som knytter oss til Herren i vår tjeneste. Den går fra der vi er kalt til å tjene i riket, opp gjennom dem som er kalt til å presidere over oss i prestedømmet, og til profeten, som er knyttet til Herren. Det krever tro og ydmykhet å tjene der hvor vi er kalt, stole på at Herren har kalt oss og dem som presiderer over oss, og oppholde dem med stor tro.

Det vil være tider, slik det var i Kirtland-tiden, da vi vil trenge tro og integritet som en Brigham Young for å stå på stedet Herren har kalt oss til, lojale til hans profet og til Kirkens ledere som han har satt på plass.

Jeg bærer mitt høytidelige og likevel gledesfylte vitnesbyrd om at vår Herre Jesus Kristus står ved roret. Han leder sin kirke og sine tjenere. Jeg bærer vitnesbyrd om at Thomas S. Monson er det eneste mennesket som innehar og utøver alle Det hellige prestedømmes nøkler på jorden på dette tidspunkt. Og jeg ber om velsignelser over alle Frelserens ydmyke tjenere som virker så villig og godt i Jesu Kristi gjenopprettede Kirke, som han leder personlig. Jeg vitner om at Joseph Smith så Gud Faderen og Jesus Kristus. De talte til ham. Prestedømmets nøkler ble gjengitt til velsignelse for alle vår himmelske Faders barn. Det er vår misjon og vår forvaltning å virke på vårt sted i Herrens sak. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av Jean B. Bingham
Hjelpeforeningens generalpresident

Så din glede kan bli fullkommen

Jesus Kristus er kilden til all helbredelse, fred og evig fremgang.

Brødre og søstre, det er en glede å være sammen med dere. Og det er det jeg vil snakke med dere om i dag – å ha en fylde av glede.

En fersk nyhetsoverskrift lyder: “Katastrofer ryster landet [og] verden.”¹ Med orkaner og flom, hetebølger og tørke, skogbranner og jordskjelv, kriger og fryktelige sykdommer, virker det som om “hele jorden [er] i opprør”.²

Millioner av mennesker har blitt drevet på flukt, og utallige liv har blitt forstyrret av disse utfordringene. Strid i familier og lokalsamfunn, i tillegg til indre kamp med frykt, tvil og uoppfylte forventninger, gjør oss også opprørte. Det kan være vanskelig å føle den gleden Lehi sa er hensikten med livet.³ Vi har alle til tider spurt: “Hvor kan jeg finne fred? Hvem kan meg trøste...?”⁴ Vi undres: “Hvordan kan jeg finne glede til tross for jordelivets vanskeligheter?”

Svaret kan synes for enkelt, men det har vist seg å være sant helt siden Adams tid. Varig glede finnes ved å fokusere på Frelseren Jesus Kristus og etterleve evangeliet på den måten han viste og underviste. Jo mer vi *lærer om*, *har tro på* og *følger* Jesus Kristus, desto mer lærer vi å forstå at han er kilden til all helbredelse, fred og evig fremgang.

Han inviterer hver og en av oss til å komme til ham,⁵ en invitasjon som president Henry B. Eyring har karakterisert som “den viktigste innbydelse noen kan akseptere”.⁶

Lær om Jesus Kristus

Hvordan kommer vi til ham? I april oppfordret president Russell M. Nelson og eldste M. Russell Ballard oss til å

studere “Den levende Kristus”⁷ som et ledd i å lære om Frelseren. Mange har tatt imot utfordringen og blitt velsignet. For ikke lenge siden ga en god venninne hvert av sine voksne barn eksemplarer av dokumentet med evangelierelaterte bilder for å illustrere hvert utsagn. Hun oppfordret sine barn til å hjelpe hennes barnebarn å forstå og lære den utenat. En stund senere viste venninnen min en video av sitt seks år gamle barnebarn, Laynie, som fremsa sin utenatlærte versjon med entusiasme og trygghet. Jeg innså at hvis en seks-åring kunne klare det, kan jeg også!

Når jeg har studert Jesu Kristi liv og læresetninger med større fokus og lært “Den levende Kristus” utenat, har min takknemlighet og kjærlighet til Frelseren blitt større. Hver setning i dette inspirerte dokumentet inneholder en preken som har styrket min forståelse av hans guddommelige roller og jordiske misjon. Det jeg har lært og følt i denne perioden med studium og refleksjon, bekrefter at Jesus virkelig

“er verdens lys, liv og håp”.⁸ Oldtids-skrifter og ord fra profeter i de siste dager, skrevet eller uttalt som hyllest til ham, vitner om at “hans vei er den sti som fører til lykke i dette liv og evig liv i den kommende verden”.⁹

Ha tro på Jesus Kristus

Når dere studerer Kristi liv og læresetninger på en rekke måter, vil deres tro på ham øke. Dere vil få visshet om at han elsker dere personlig og forstår dere fullkomment. I sine 33 år i jordelivet opplevde han avvísning, forfølgelse, kroppslig sult, tørst og utmattelse,¹⁰ ensomhet, verbal og fysisk mishandling, og til slutt en pinefull død påført av syndige mennesker.¹¹ I Getsemane og på korset på Golgata følte han alle *våre* smerter, lidelser, fristelser, sykdommer og skrøpeligheter.¹²

Uansett hva vi har lidd, er han kilden til *helbredelse*. De som har opplevd noen form for overgrep, overveldende tap, kronisk sykdom eller invalidiserende lidelse, usanne beskyldninger, ondskapsfull forfølgelse eller åndelig skade på grunn av synd eller misforståelser, kan alle bli helbredet av verdens Forløser. Men han kommer ikke inn uten invitasjon. Vi må komme til ham og la ham utføre sine mirakler.

En vakker vårdag lot jeg døren stå åpen for å nyte den friske luften. En liten fugl fløy inn gjennom den åpne døren, for så å innse at det ikke var der den ville være. Den fløy desperat rundt i rommet og smalt gjentatte ganger inn i vinduet i et forsøk på å unnsnippe. Jeg prøvde forsiktig å lede den mot den åpne døren, men den var redd og smatt stadig unna. Til slutt landet den oppå gardinene i forvirret utmattelse. Jeg fant en kost og strakte langsomt den bus-tete enden opp dit fuglen balanserte nervøst. Mens jeg holdt kosten ved siden av føttene på den, klatret fuglen

nølende over på busten. Langsomt, svært langsomt, gikk jeg til den åpne døren mens jeg holdt kosten så stødig som mulig. Så snart vi kom til den åpne døren, fløy fuglen raskt til frihet.

I likhet med denne fuglen er vi noen ganger redde for å vise tillit, fordi vi ikke forstår Guds absolutt kjærlighet og ønske om å hjelpe oss. Men når vi studerer vår himmelske Faders plan og Jesu Kristi misjon, forstår vi at deres eneste mål er vår evige lykke og fremgang.¹³ De finner behag i å hjelpe oss når vi ber, søker og banker på.¹⁴ Når vi utøver tro og ydmykt åpner oss for deres svar, unnsnipper vi restriksjonene som våre misforståelser og antagelser har skapt, og vi kan bli vist veien videre.

Jesu Kristus er også kilden til *fred*. Han oppfordrer oss til å lene oss på hans sterke arm,¹⁵ og lover den “fred, som overgår all forstand”,¹⁶ en følelse som kommer når hans Ånd “[taler] fred til våre sjeler”,¹⁷ uansett hvilke utfordringer som omgir oss. Enten det er personlige problemer, vanskeligheter

i familien eller samfunnskriser, vil fred komme når vi stoler på at Guds enbårne Sønn har kraft til å lindre vår verkende sjel.

Snježana Podvinski, en av et lite antall hellige i Karlovac i Kroatia, lente seg på Frelseren da hennes mann og begge hennes foreldre døde i løpet av seks måneder i fjor. Sønderknust, men med et vitnesbyrd om at familier er evige, brukte hun alle sine sparepen-ger på å reise til templet, der hun ble beseglet til sin mann og sine foreldre. Hun fortalte at disse dagene i templet var et høydepunkt i hennes liv. På grunn av sitt urokkelige vitnesbyrd om Jesus Kristus og hans forsoning har hun følt fred og opplevd helbredelse, som også har vært til styrke for menneskene rundt henne.

Tro på Jesus Kristus gir oss enda flere gaver enn helbredelse og fred. President Henry B. Eyring har sagt: “[Jeg har] vært takknemlig for de mange måtene Herren har sett til meg med Trøsteren når jeg har trengt fred. Vår himmelske Fader er imidlertid ikke bare opptatt av å trøste oss, men enda mer av vår fremgang oppover.”¹⁸

På grunn av Jesu Kristi forsoning, som omfatter forløsningens og oppstandelsens gaver, er vi i stand til å omvende oss, forandre oss og *utvikle oss i all evighet*. På grunn av den kraft han gir oss når vi er lydige, er vi i stand til å bli mer enn vi noensinne kunne ha blitt på egenhånd. Vi forstår kanskje ikke helt hvordan, men alle som har følt troen på Kristus vokse, har også fått større forståelse av vår guddommelige identitet og hensikt, noe som får oss til å ta valg som er i samsvar med denne kunnskapen.

Til tross for en verden som prøver å nedvurdere oss til “kun dyr”¹⁹, vet vi at Gud er vår Fader, og derfor vet vi at vi har guddommelige muligheter og

kongelige utsikter. Til tross for en verden som forteller oss at dette livet er et blindspor, får vi håp om evig fremgang ved kunnskapen om at Guds enbårne Sønn har gjort det mulig for oss å bli forløst og oppstå fra de døde.

Følg Jesu Kristi eksempel

Når vi lærer mer om Jesus Kristus, utvikler vi større tro på ham, og vi ønsker naturlig å følge hans eksempel. Å holde hans bud blir vårt høyeste ønske. Vårt hjerte lengter etter å lindre andres lidelse slik han gjorde, og vi ønsker at de skal oppleve den fred og lykke vi har funnet.

Hvorfor er det så virkningsfullt å prøve å gjøre som han gjorde? Fordi når vi omsetter vår tro i handling, bærer Den hellige ånd vitnesbyrd om evige sannheter.²⁰ Jesus ber sine disipler om å holde hans bud, fordi han vet at når vi følger hans eksempel, vil vi begynne å oppleve glede, og når vi fortsetter på hans vei, vil vi oppnå en fylde av glede. Han forklarte: "Dette har jeg talt til dere for at min glede kan være i dere, og deres glede bli fullkommen."²¹

Er vårt vitnesbyrd bygget på den solide grunnvoll som Jesus Kristus og hans evangelium er? Når livets stormer kommer over oss, leter vi febrilsk etter

en instruksjonsbok eller et Internett-innlegg for å få hjelp? Å ta oss tid til å bygge opp og styrke vår kunnskap og vårt vitnesbyrd om Jesus Kristus vil gi rikt utbytte i tider med prøvelser og motgang. Daglig lesning av Skriftene og overveielse av levende profeters ord, meningsfylt personlig bønn, gjennomtenkt deltagelse i nadverden hver uke og å yte tjeneste slik Frelseren ville ha gjort – hver av disse enkle aktivitetene blir en byggekloss for et lykkelig liv.

Hva gir dere glede? Synet av deres nærmeste på slutten av en lang dag? Tilfredsstillende av en godt utført jobb? Lyset i andres øyne når dere deler deres byrde? Ordene i en salme som trenger dypt inn i deres hjerte? En nær venns håndtrykk? Finn dere et uforstyrret øyeblikk til å tenke nærmere over deres velsignelser, og finn deretter måter å dele dem med andre. Når dere strekker dere ut for å tjene og bygge opp deres brødre og søstre i nabolaget eller ute i en verden som opplever så mye uro, vil dere føle større fred, helse og fremgang.

Kom til Ham. Jeg vitner om at når dere lar Jesus Kristus stå sentralt i deres liv, vil dere finne glede i deres omstendigheter, uansett hva de måtte være. "Frelseren kjær"²² er virkelig svaret.

Sett av tid og ta dere tid til å bli kjent med Jesus Kristus ved å studere flittig, utvikle større tro på ham og strebe etter å bli stadig mer lik ham. Når vi gjør det, vil vi også få lyst til å si sammen med lille Laynie: "Gud være lovet for hans guddommelige Sønnns uforlignelige gave."²³ I Jesu Kristi velsignede og hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Tamara Lush og Jay Reeves, "Disasters Rock the Nation, World", *Deseret News*, 10. sep. 2017, A1.
2. Lære og pakter 45:26.
3. Se 2 Nephi 2:25.
4. "Hvor kan jeg finne fred?" *Salmer*, nr. 92.
5. Se 3 Nephi 9:14, 22.
6. Henry B. Eyring, "Kom til Kristus", *Liahona*, mars 2008, 49.
7. Se "Den levende Kristus: Apostlenes vitnesbyrd", *Liahona*, april 2000, 2–3.
8. "Den levende Kristus", 3.
9. "Den levende Kristus", 3.
10. Se Mosiah 3:7.
11. Se Lukas 24:7.
12. Se Alma 7:11-12.
13. Se Moses 1:39.
14. Se Matteus 7:7.
15. "Lean on My Ample Arm", *Hymns*, nr. 120.
16. Filippene 4:7.
17. Alma 58:11.
18. Henry B. Eyring, "Min fred gir jeg dere", *Liahona*, mai 2017, 17.
19. "Til alle har vår Herre gitt", *Salmer*, nr. 132.
20. Se Johannes 7:17.
21. Johannes 15:11.
22. "Hvor kan jeg finne fred?" *Salmer*, nr. 92.
23. "Den levende Kristus", 3.

Av eldste Donald L. Hallstrom
i De sytti

Har så miraklenes tid opphørt?

Vårt hovedfokus skulle være på de åndelige miraklene som er tilgjengelig for alle Guds barn.

På et oppdrag i California for et år siden, dro jeg sammen med en stavsprezident for å besøke Clark og Holly Fales og familien i deres hjem. Jeg ble fortalt at de nylig hadde opplevd et mirakel. Da vi kom, strevde Clark for å reise seg opp og ønske oss velkommen, fordi han hadde på seg støttekorsett for ryggen, nakkestøtte og skinner på armene.

Litt over to måneder tidligere hadde Clark, hans sønn Ty og ca 30 andre unge menn og ledere begitt seg ut på en spennende tur, arrangert av staven, til toppen av Mount Shasta (4 322 m.o.h.), en av de høyeste toppene i California. På den andre dagen av den strabasiose turen hadde de fleste klatrerne nådd toppen - en nervepirrende prestasjon muliggjort gjennom flere måneders forberedelse.

En av de første som nådde toppen den dagen var Clark. Etter en kort rast nær kanten av toppen, reiste han seg og begynte å gå. Idet han gjorde det, snublet han og falt baklengs over kanten av et stup. Det var et fritt fall på ca. 12 meter, hvorpå han uten kontroll rullet ned en isete skråning ytterligere vel 90 meter. Clark overlevde forbausende

nok, men han var alvorlig skadet og ute av stand til å bevege seg.

Miraklene Clark opplevde gjennom denne traumatiske hendelsen var bare begynnelsen. Noen av de første som nådde ham var "tilfeldigvis" en gruppe turgåere hvor noen også var redningsmannskaper og profesjonelle førstehjelpere. De behandlet Clark umiddelbart for sjokk og hadde utstyr for å holde

ham varm. Denne gruppen testet "tilfeldigvis" en ny kommunikasjonsenhet og sendte en nødmelding etter hjelp fra et område uten dekning for mobiltelefoner. Et lite helikopter ble øyeblikkelig sendt til Mount Shasta fra en times tid unna. Etter to farlige men mislykkede forsøk på å lande i en høyde som presset helikopterets grenser og med vanskelige vindforhold, gjorde piloten et tredje og siste forsøk. Mens helikopteret kom inn fra en annen vinkel snudde vinden "tilfeldigvis" og helikopteret landet akkurat lenge nok til at gruppen raskt og smertefullt kunne presse Clark inn i det lille rommet bak pilotens sete.

Da Clark ble undersøkt på akuttmottaket viste undersøkelsene at han hadde flere brudd i nakke, rygg, ribben og håndledd, en punktert lunge og utallige kutt og skrammer. En anerkjent akuttkirurg var "tilfeldigvis" på vakt den dagen, han er på dette sykehuset bare noen få ganger i året. Legen sa senere at han aldri hadde sett noen med så mange skader i ryggmargen og

halspulsåren som ennå var i live. Det ble ikke bare forventet at Clark skulle leve, men også vende tilbake til full aktivitet. Kirurgen som beskrev seg selv som agnostiker, sa at Clarks tilfelle gikk imot all vitenskapelig kunnskap han hadde om nevrologiske skader, og kunne bare beskrives som et mirakel.

Mens Clark og Holly avsluttet denne intense beretningen, fant jeg det vanskelig å snakke. Det var ikke bare på grunn av de åpenbare miraklene, men på grunn av et som var større. Jeg hadde et sterkt inntrykk – et åndelig vitnesbyrd – om at Holly og hvert av de fem vakre barna som satt i stuen rundt sine foreldre, hadde så stor tro at de kunne ha akseptert utfallet, uansett hva det ble og fremdeles vokst åndelig. Clark og Holly og de to eldste barna, Ty og Porter, er sammen med oss i dag i konferansesenteret.

Når jeg har grunnet på erfaringen til familien Fales, har jeg tenkt mye på omstendighetene til så mange andre. Hva med de utallige siste-dagers-hellige som trosfylt mottar prestedømsvelsignelser, oppsender bønner uten opphold, er paktslojale og fulle av håp, og som aldri opplever at mirakler kommer? I alle fall på den måten de forstår et mirakel. I alle fall på den måten andre ser ut til å oppleve mirakler.

Hva med dem som har av alvorlige lidelser – fysisk, mentalt, følelsesmessig – i årevis, eller tiår, eller hele sitt jordiske liv? Hva med dem som dør så veldig unge?

For bare to måneder siden lettet to tempelverdige ektepar, med til sammen tre barn som var heltidsmisjonærer og fem andre barn, i et lite fly for en kort flytur. Jeg er sikker på at de ba om en trygg reise før flyturen, og at de ba inderlig da flyet fikk alvorlige mekaniske problemer før det styrtet. Ingen overlevde. Hva med dem?

Har gode mennesker og deres kjære grunn til å stille spørsmålet som fremsagt av Mormon: “Har så miraklenes tid opphørt?”¹

Min begrensede kunnskap kan ikke forklare hvorfor det noen ganger skjer guddommelig inngripen og andre ganger ikke. Men kanskje vi mangler forståelse for hva et mirakel er.

Ofte beskriver vi et mirakel som det å bli helbredet uten full forklaring av legevitenskapen, eller som å unngå katastrofale farer ved å følge en klar tilskyndelse. Imidlertid gir definisjonen av et *mirakel* som “en fordelaktig hendelse som frembringes ved en guddommelig kraft som jordiske mennesker ikke forstår”,² et utvidet perspektiv inn i ting av mer evig karakter. Denne definisjonen gir oss også mulighet til å overveie den viktige rollen tro har når det gjelder å motta et mirakel.

Moroni underviste: “Og aldri har noen på noe tidspunkt utført mirakler uten først å ha tro.”³ Ammon erklærte: “Gud [har] tilveiebragt et middel hvorved mennesket ved tro kan utføre mektige mirakler.”⁴ Herren åpenbarte

for Joseph Smith: “For jeg er Gud,... og jeg vil vise mirakler... til alle som tror på mitt navn.”⁵

Kong Nebukadnesar krevde at Sadrak, Mesak og Abed-Nego skulle tilbe et gullbilde han hadde satt opp som gud, og truet: “Hvis dere ikke tilber det, så skal dere... kastes i den brennende ildovnen.” Så sa han med skadefryd: “Og hvem er den gud som kan frelse dere fra min hånd?”⁶

Disse tre trofaste disiplene sa: “Vår Gud, som vi tjener, han er mektig til å frelse oss [fra] den brennende ildovnen... Men hvis ikke, skal du vite, konge, at vi ikke vil dyrke dine guder.”⁷

De hadde full tillit til at Gud kunne redde dem, “men hvis ikke”, hadde de full tillit til Hans plan.

Til sammenligning spurte eldste David A. Bednar en gang en ung mann som hadde bedt om en prestedømsvelsignelse: “Hvis det er vår himmelske Faders vilje at du blir overført til ånderverdenen ved døden i din ungdom for å fortsette din tjeneste, har du tro til å underkaste deg hans vilje og ikke bli helbredet?”⁸ Har *vi* tro til “ikke [å] bli

helbredet” fra våre jordiske lidelser slik at vi kan bli evig helbredet?

Et viktig spørsmål å grunne på er: “Hvor plasserer vi vår tro?” Er vår tro ganske enkelt fokusert på å bli befridd fra smerte og lidelse, eller er den fast forankret i Gud Faderen og hans hellige plan og i Jesus Kristus og hans forsoning? Tro på Faderen og Sønnen hjelper oss å forstå og akseptere deres vilje mens vi forbereder oss til evigheten.

I dag bærer jeg vitnesbyrd om mirakler. Å være et Guds barn er et mirakel.⁹ Å motta et legeme i Hans bilde og lignelse er et mirakel.¹⁰ En Frelsers gave er et mirakel.¹¹ Jesu Kristi forsoning er et mirakel.¹² Muligheten til å få evig liv er et mirakel.¹³

Selv om det er bra å be om og arbeide for fysisk beskyttelse og helbredelse i vår jordiske eksistens, skulle vårt hovedfokus være på de åndelige miraklene som er tilgjengelige for alle Guds barn. Uansett etnisitet, uansett nasjonalitet, uansett hva vi har gjort hvis vi omvender oss, uansett hva som kan ha blitt gjort mot oss – alle har lik tilgang til disse miraklene. Vårt liv er et mirakel, og flere mirakler ligger foran oss. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Moroni 7:35.
2. *Encyclopedia of Mormonism* (1992), “Miracles”, 2:908.
3. Ether 12:18.
4. Mosiah 8:18.
5. Lære og pakter 35:8.
6. Daniel 3:15.
7. Daniel 3:17-18.
8. David A Bednar, “Å akseptere Herrens vilje og hans timeplan”, *Liahona*, aug 2016, 19-20.
9. Se Salmene 82:6; Apostlenes gjerninger 17:29.
10. Se Abraham 4:26.
11. Se Jesaja 9:6.
12. Se Matteus 20:28; Alma 7:11-13; Lære og pakter 76:69.
13. Se Johannes 10:28; Moroni 7:41; Lære og pakter 45:8.

Av eldste David A. Bednar
i De tolv apostlers quorum

De største og mest dyrebare løfter

Vår himmelske Faders store plan for lykke innbefatter læren, ordinansene, paktene og de største og mest dyrebare løfter, hvorved vi kan få del i guddommelig natur.

En av de store utfordringene vi står overfor hver dag, er å unngå at denne verdens bekymringer får dominere vår tid og energi i den grad at vi forsømmer det som er evig og som betyr mest.¹ Vi kan altfor lett bli avledet fra å huske og fokusere på viktige åndelige prioriteringer på grunn av våre mange ansvarsoppgaver og vår travle timeplan. Noen ganger prøver

vi å løpe så fort at vi kanskje glemmer hvor vi skal og hvorfor vi løper.

Apostelen Peter minner oss om at for Jesu Kristi disipler har “hans guddommelige makt... gitt oss alt som tjener til *liv og gudsfrykt*, ved kunnskapen om ham som har kalt oss ved sin egen herlighet og kraft,

og gjennom dette har gitt oss *de største og mest dyrebare løfter*, for at

dere ved dem skulle *få del i guddommelig natur*, etter at dere har flyktet bort fra fordervelsen i verden som kommer av lysten.”²

Mitt budskap understreker betydningen av de største og mest dyrebare løftene som Peter beskriver som sanne påminnelser om hvor vi er på vei på vår jordiske reise, og hvorfor. Jeg vil også snakke om de respektive funksjonene sabbatsdagen, det hellige tempel og vårt hjem har for å hjelpe oss å huske disse viktige åndelige løftene.

Jeg ber oppriktig om at Den hellige ånd må undervise hver enkelt av oss når vi sammen overveier disse viktige sannhetene.

Vår guddommelige identitet

Vår himmelske Faders store plan for lykke innbefatter læren, ordinansene, paktene og de største og mest dyrebare løfter, hvorved vi kan få del i guddommelig natur. Hans plan definerer vår evige identitet og den vei vi må følge for å lære, forandre oss, vokse og til slutt bo hos ham for evig.

“Familien – En erklæring til verden” forklarer:

“Alle mennesker – menn og kvinner – er skapt i Guds bilde. Hver især er en elsket ånd, sønn eller datter av himmelske foreldre, og har som sådan en guddommelig natur og et guddommelig potensial...”

I den førjordiske tilværelse kjente og tilba Guds åndelige sønner og døtre ham som sin evige Fader og aksepterte hans plan hvorved hans barn kunne få et fysisk legeme og høste jordisk erfaring for å utvikle seg mot fullkommenhet og til sist virkeliggjøre sitt guddommelige potensial som arvinger til evig liv.”³

Gud lover sine barn at hvis de følger hans plan og hans elskede Sønns eksempel, holder budene og holder

ut i tro til enden, vil de på grunn av Frelserens forløsning få “evig liv som er den største av alle Guds gaver”.⁴ Evig liv er det største av de store og dyrebare løftene.

Åndelig gjenfødelse

Vi forstår mer av de største og mest dyrebare løfter og begynner å få del i guddommelig natur ved å reagere positivt på Herrens kall til herlighet og kraft. Slik Peter beskriver, blir dette kallet oppfylt ved at vi gjør vårt beste for å flykte fra den fordervelse som er i verden.

Når vi føyelig strever fremover med tro på Frelseren, vil hans forsoning og Den hellige ånds kraft “[bevirke] en stor forandring i oss – eller i våre hjerter – så vi ikke har lyst til å gjøre ondt mer, men til stadig å gjøre godt”.⁵ Vi blir “født på ny, ja, født av Gud, og [blir] forandret fra [vår] kjødelige og falne tilstand til en rettfærdig tilstand og [blir] forløst av Gud”.⁶ “Derfor, om noen er i Kristus, da er han en ny skapning, det gamle er forbi, se, alt er blitt nytt.”⁷

En så omfattende endring i vår natur skjer vanligvis ikke raskt eller på én gang. I likhet med Frelseren vil heller ikke vi motta “av fyllden til å begynne med, men [motta] nåde for nåde”.⁸ “For se, så sier Gud Herren: Jeg vil gi menneskenes barn linje på linje og bud på bud, litt nå og litt da, og velsignet er de som lytter til mine bud og låner øre til mitt råd, for de skal lære visdom.”⁹

Prestedømmets ordinanser og hellige pakter er nødvendige i denne vedvarende prosessen med åndelig gjenfødelse. De er også de midler Gud har fastsatt for at vi skal kunne motta hans største og mest dyrebare løfter. Ordinanser som mottas verdig og stadig huskes, åpner himmelske kanaler som guddommelighetens kraft kan strømme gjennom til vårt liv. Pakter som overholdes standhaftig og alltid huskes, gir mening og forvisning om velsignelser både i jordelivet og i all evighet.

Gud lover oss for eksempel, i henhold til vår trofasthet, konstant veiledning fra det tredje medlemmet av Guddommen, Den hellige ånd,¹⁰ at vi på grunn av Jesu Kristi forsoning kan motta og alltid bevare en forlatelse for våre synder,¹¹ at vi kan få fred i denne verden,¹² at Frelseren har brutt dødens bånd og seiret over graven¹³, og at familier kan være sammen i all evighet.

Forståelig nok kan ikke alle de største og mest dyrebare løfter som vår himmelske Fader gir sine barn, telles eller beskrives utførlig. Men selv den delvise listen over lovede velsignelser jeg nettopp fremla, skulle få hver enkelt av oss til å stå “helt forundret”¹⁴ og “falle ned og tilbe Faderen”¹⁵ i Jesu Kristi navn.

Husk løftene

President Lorenzo Snow advarte og sa: “Vi er altfor tilbøyelige til å glemme livets store hensikt, vår himmelske

Faders motiv for å sende oss hit for å påta oss dødelighet, så vel som det hellige kall vi har mottatt. Istedenfor å heve oss over de små, flyktige ting... lar vi oss derfor ofte synke ned til verdens nivå uten å benytte oss av den guddommelige hjelp som Gud har foranstaltet, som er det eneste som kan gjøre oss i stand til å overvinne [disse flyktige tingene].¹⁶

Sabbatsdagen og det hellige tempel er to konkrete kilder til guddommelig hjelp som Gud har gitt for å hjelpe oss å heve oss over verdens nivå og for-dervelse. I utgangspunktet kan vi tro at de overordnede hensiktene med å holde sabbatsdagen hellig og gå i templet er beslektede, men særegne. Jeg tror imidlertid at disse to hensiktene er helt like og virker sammen for å styrke oss åndelig som enkeltpersoner og i vårt hjem.

Sabbaten

Da Gud hadde skapt alle ting, hvilte han på den syvende dag og befalte at én dag hver uke skulle være en tid med hvile for å hjelpe menneskene å minnes ham.¹⁷ Sabbaten er en **hellig tid**

som er uttrykkelig avsatt til å tilbe ham og til å motta og huske hans største og mest dyrebare løfter.

I denne evangelieutdeling har Herren befalt:

“For at du mer fullkomment kan holde deg ubesmittet av verden, skal du gå til bønnens hus og ofre dine sakramenter på min hellige dag, for sannelig, dette er en dag som er gitt dere til å hvile fra deres arbeide og til å vie deres andakt til Den Aller Høyeste.”¹⁸

På sabbatsdagen tilber vi altså Faderen i Sønnens navn ved å delta i ordinanser og lære om og motta, huske og fornye pakter. På hans hellige dag er våre tanker, handlinger og adferd tegn vi gir Gud og en indikator på vår kjærlighet til ham.¹⁹

En annen hensikt med sabbaten er å heve blikket fra det som er av verden, til evighetens velsignelser. Når vi i løpet av denne hellige tiden fjerner oss fra mange av de vanlige rutinene i vårt travle liv, kan vi “se hen til Gud og [leve]”²⁰ ved å motta og minnes de største og mest dyrebare løfter som gjør oss delaktige i guddommelig natur.

Det hellige tempel

Herren har alltid befalt sitt folk å bygge templer, hellige steder der verdige hellige utfører hellige evangeliseremonier og ordinanser for seg selv og for de døde. Templer er de aller helligste av alle steder for tilbedelse. Et tempel er bokstavelig talt Herrens hus, et **hellig sted** som er uttrykkelig avsatt til å tilbe Gud og til å motta og huske hans største og mest dyrebare løfter.

I denne evangelieutdeling har Herren befalt: “Organiser dere, forbered alt som er nødvendig, og bygg et hus, ja, et bønnens hus, et fastens hus, et troens hus, et lærdommens hus, et herlighetens hus, et ordens hus, et Guds hus.”²¹ Det viktigste fokuset for tempelarbeid er å delta i ordinanser og å lære om, motta og huske pakter. Vi tenker, handler og kler oss annerledes i templet enn på andre steder vi oppholder oss.

En hovedhensikt med templet er å heve vårt blikk fra det som er av verden, til evighetens velsignelser. Når vi en kort stund er fjernet fra de verdslige rammene vi er vant til, kan vi “se hen til Gud og [leve]”²² ved å motta og minnes

de største og mest dyrebare løfter som gjør oss delaktige i guddommelig natur.

Vær oppmerksom på at henholdsvis sabbatsdagen og templet er en *hellig tid* og et *hellig sted* som er uttrykkelig avsatt til å tilbe Gud og til å motta og huske hans største og mest dyrebare løfter til sine barn. Slik de ble innstiftet av Gud, er de viktigste hensiktene med disse to guddommelige kildene til hjelp nøyaktig de samme: Å kraftfullt og gjentatte ganger rette vår oppmerksomhet mot vår himmelske Fader, hans enbårne Sønn, Den hellige ånd og løftene som er forbundet med ordinansene og paktene i Frelserens gjengitte evangelium.

Vårt hjem

Det er viktig at et hjem er den ultimate kombinasjonen av **tid og sted** hvor enkeltpersoner og familier mest effektivt husker Guds største og mest dyrebare løfter. Å forlate vårt hjem for å tilbringe tid på søndagsmøter og å tre inn i et tempels hellige rom er viktig, men ikke nok. Bare når vi tar den ånd og styrke vi får fra disse hellige aktivitetene, med oss hjem, kan vi holde fokus på jordelivets store hensikter og overvinne den fordervelse som er i verden. Våre sabbats- og tempelopplevelser skulle være åndelige katalysatorer som fyller enkeltpersoner og familier og vårt hjem med kontinuerlige påminnelser om viktige lærdommer vi har fått, med Den hellige ånds nærvær og kraft, med kontinuerlig og stadig dypere omvendelse til Herren Jesus Kristus og med “et fullkomment, klart håp”²³ om Guds evige løfter.

Sabbaten og templet kan hjelpe oss å følge “en enda bedre vei”²⁴ i vårt hjem når vi “[samler] alt til ett i Kristus, både det som er i himmelen og det som er på jorden”.²⁵ Det vi gjør i vårt hjem med denne *hellige tiden* og med

det vi lærer på hans *hellige sted*, er avgjørende for å få del i den guddommelige natur.

Løfte og vitnesbyrd

Vi kan lett bli overveldet av de rutinemessige og dagligdagse tingene i jordelivet. Å sove, spise, kle seg, arbeide, leke, trene og mange andre vanlig aktiviteter er nødvendige og viktige. Men til slutt blir vi et resultat av vår kunnskap om og villighet til å lære av Faderen, Sønnen og Den hellige ånd. Det er ikke bare summen av våre daglige gjøremål i løpet av et helt liv.

Evangeliet er så mye mer enn en rutinemessig sjekklister med enkeltstående oppgaver som skal utføres. Det er snarere en praktfull billedvev av sannhet “føyd sammen”²⁶ og utformet for å hjelpe oss å bli som vår himmelske Fader og vår Herre Jesus Kristus, og dermed få del i guddommelig natur. Vi blir virkelig forblindet ved å se forbi målet²⁷ når denne overordnede åndelige virkeligheten overskygges av verdens bekymringer og likegyldighet.

Når vi er kloke og innbyr Den hellige ånd til å være vår veiviser,²⁸ lover jeg at han vil lære oss hva som er sant. “Han vil vitne om Guds Sønn, som kom ned til denne jord”²⁹, når vi gjør vårt beste for å oppnå vår evige fremtid og få del i guddommelig natur.

Jeg bærer vitnesbyrd om at de største og mest dyrebare løfter forbundet med våre ordinanser og pakter, er sikre. Herren har erklært:

“Jeg gir dere anvisninger for hvordan dere kan vandre for meg, så det kan bli dere til frelse.

Jeg, Herren, er forpliktet når dere gjør som jeg sier, men når dere ikke gjør som jeg sier, har dere intet løfte.”³⁰

Jeg vitner om at vår himmelske Fader lever og er frelsesplanens opphavsmann. Jesus Kristus er hans

enbårne Sønn, vår Frelser og Forløser. Han lever. Jeg vitner om at Faderens plan og løfter, Frelserens forsoning og Den hellige ånds veiledning gjør det mulig å oppnå fred i denne verden og evig liv i den kommende verden.³¹ Dette vitner jeg om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Lære og pakter 25:10.
2. 2 Peter 1:3-4; uthevelse tilføyd.
3. “Familien – en erklæring til verden”, *Liahona*, nov. 2010, 129.
4. Lære og pakter 14:7.
5. Mosiah 5:2.
6. Mosiah 27:25.
7. 2 Korinterbrev 5:17.
8. Lære og pakter 93:12.
9. 2 Nephi 28:30.
10. Se Moroni 2:2; Veiledning til Skriftene, “Hellige Ånd, Den”, scriptures.lds.org.
11. Se Mosiah 4:10-12.
12. Se Lære og pakter 59:23.
13. Se Mosiah 16:7-8.
14. “Jeg står helt forundret”, *Salmer*, nr. 111.
15. Lære og pakter 18:40.
16. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Lorenzo Snow* (2012), 96.
17. Se 2 Mosebok 20:8-11.
18. Lære og pakter 59:9-10.
19. Se Russell M. Nelson, “Sabbaten er en lyst”, *Liahona*, mai 2015, 130.
20. Alma 37:47; se også Alma 37:46.
21. Lære og pakter 88:119.
22. Alma 37:47.
23. 2 Nephi 31:20.
24. 1 Korinterbrev 12:31; Ether 12:11.
25. Efeserne 1:10.
26. Efeserne 2:21.
27. Jakobs bok 4:14.
28. Se Lære og pakter 45:57.
29. “La oss ledes av Guds ånd”, *Salmer*, nr. 83.
30. Lære og pakter 82:9-10.
31. Lære og pakter 59:23.

Av biskop W. Christopher Waddell
Annenrådgiver i Det presiderende biskopsråd

Vend deg til Herren

Vi kan ikke kontrollere alt som skjer med oss, men vi har fullstendig kontroll over hvordan vi reagerer på forandringene i vårt liv.

Våren 1998 fikk Carol og jeg anledning til å kombinere en forretningsreise og en familieferie og ta våre fire barn og min svigermor, som nylig hadde blitt enke, med til Hawaii i noen dager.

Kvelden før flyturen til Hawaii ble vår fire måneder gamle sønn Jonathon diagnostisert med dobbel ørebetennelse, og vi ble fortalt at han ikke kunne reise på minst tre-fire dager. Vi bestemte oss for at Carol skulle bli hjemme med Jonathon, mens jeg skulle gjennomføre reisen sammen med resten av familien.

Min første indikasjon på at dette ikke var reisen jeg hadde forestilt meg, kom kort tid etter ankomst. Mens vi gikk langs en månebelyst sti med palmer og utsikt over havet foran oss, snudde jeg meg for å kommentere hvor vakker øya var, og istedenfor å se Carol i dette romantiske øyeblikket, så jeg inn i øynene på min svigermor – som jeg er inderlig glad i, bare så det er sagt. Det var bare ikke det jeg hadde forventet. Og Carol hadde heller ikke forventet å tilbringe ferien hjemme alene med vår syke nyfødte sønn.

Det vil være tider i livet da vi befinner oss på en uventet vei og står overfor omstendigheter som er mye vanskeligere enn en forstyrret ferie.

Hvordan reagerer vi når hendelser, ofte utenfor vår kontroll, forandrer det livet vi hadde planlagt eller håpet på?

Den 6. juni 1944 gikk Hyrum Shumway, en ung fenrik i den amerikanske Hæren, i land på stranden Omaha som en del av invasjonen på D-dagen. Han kom seg trygt gjennom landgangen, men under den allierte fremrykningen den 27. juli ble han alvorlig skadet av en eksploderende

Hyrum Shumway, som mistet synet under andre verdenskrig, etterlot sine etterkommere en arv av tro og tillit til Herren.

stridsvognmine. På et øyeblikk hadde hans liv og fremtidige legekarriere blitt dramatisk påvirket. Etter en rekke operasjoner som hjalp ham å komme seg etter de fleste av de alvorlige skadene, fikk aldri bror Shumway synet tilbake. Hvordan skulle han reagere?

Etter tre år på et rehabiliteringssykehus reiste han hjem til Lovell, Wyoming. Han visste at drømmen om å bli lege ikke lenger var mulig, men han var fast bestemt på å gå videre, gifte seg og forsørge en familie.

Til slutt fikk han jobb i Baltimore, Maryland som rehabiliteringsrådgiver og sysselsettingsspesialist for blinde. I sin egen rehabiliteringsprosess hadde han lært at blinde er i stand til mye mer enn han hadde trodd, og i løpet av hans åtte år i denne stillingen fikk han flere blinde i arbeid enn noen annen rådgiver i landet.

Nå som han var trygg på sin evne til å forsørge en familie, fridde Hyrum til kjæresten ved å si til henne: "Hvis du vil lese posten, sortere sokkene og kjøre bilen, kan jeg gjøre resten." De ble snart besejlet i Salt Lake tempel og etter hvert velsignet med åtte barn.

I 1954 flyttet familien Shumway tilbake til Wyoming, hvor bror Shumway arbeidet i 32 år som delstatens

skoledirektør for døve og blinde. I denne tiden virket han i syv år som biskop i Cheyenne første menighet og senere i 17 år som stavspatriark. Etter at han pensjonerte seg, virket også bror og søster Shumway som misjonærektepar i London England syd misjon.

Hyrum Shumway døde i mars 2011, og etterlot seg en arv av tro og tillit til Herren, også under vanskelige forhold, til sin store etterslekt av barn, barnebarn og oldebarn.¹

Hyrum Shumways liv ble kanskje endret av krigen, men han tvilte aldri på sin guddommelige natur og sine evige muligheter. I likhet med ham er vi Guds åndesønner og -døtre, og vi “aksepterte hans plan hvorved [vi] kunne få et fysisk legeme og høste jordisk erfaring for å utvikle [oss] mot fullkommenhet og til sist virkeliggjøre [vårt] guddommelige potensial som arvinger til evig liv”.² Ingen grad av forandring, prøvelse eller motstand kan forandre denne evige kursen – bare våre valg når vi utøver vår handlefrihet.

Endringene, og de resulterende utfordringene, som vi opplever i jordelivet, kommer i en rekke former og størrelser og påvirker hver enkelt av oss på unike måter. I likhet med dere har jeg sett venner og familie møte utfordringer forårsaket av:

- Tapet av en av deres nærmeste.
- En bitter skilsmisse.
- Å kanskje aldri få anledning til å gifte seg.
- Alvorlig sykdom eller skade.
- Og til og med naturkatastrofer, som vi nylig har vært vitne til rundt om i verden.

Og listen fortsetter. Selv om hver “forandring” er unik for våre individuelle omstendigheter, er det en fellesnevner i den resulterende prøvelsen

eller utfordringen – håp og fred er alltid tilgjengelig på grunn av Jesu Kristi sonoffer. Jesu Kristi forsoning gir oss de ypperste korrigerende og helbredende tiltakene for enhver såret kropp, skadet ånd og ethvert sønderknuet hjerte.

Han vet på en måte som ingen andre kan forstå, hva hver enkelt av oss trenger for å komme videre når vi opplever forandringer. I motsetning til våre venner og nærmeste kan Frelseren ikke bare ha medfølelse med oss, men han forstår oss fullkomment fordi han har vært der vi er. I tillegg til å betale prisen og lide for våre synder, gikk også Jesus Kristus enhver vei, taklet enhver utfordring og opplevde enhver smerte – fysisk, følelsesmessig eller åndelig – som vi noensinne vil oppleve i jordelivet.

President Boyd K. Packer sa: “Jesu Kristi barmhjertighet og nåde er ikke begrenset til dem som begår synder... men de omfatter løftet om evig fred til alle som vil ta imot og følge ham... Hans nåde er den mektige lege, også for de sårede uskyldige.”³

I denne jordiske erfaringen kan vi ikke *kontrollere* alt som skjer med oss, men vi har fullstendig kontroll over hvordan vi *reagerer* på forandringene i vårt liv. Det betyr ikke at utfordringene og prøvelsene vi opplever, er ubetydelige og lette å takle eller løse. Det betyr

ikke at vi vil være fri for smerte eller hjertesorg. Men det betyr at det finnes grunn til håp og at vi på grunn av Jesu Kristi forsoning kan gå videre og finne bedre dager – ja, dager som er fulle av glede, lys og lykke.

I Mosiah leser vi beretningen om Alma, kong Noahs tidligere prest, og folket hans, som “hadde... blitt varslet av Herren... og dro ut i villmarken foran kong Noahs hærstyrker”. Etter åtte dager “kom [de] til... et meget vakert og deilig land” hvor “de slo opp sine telt og begynte å dyrke jorden og begynte å bygge bygninger”.⁴

Situasjonen deres virket lovende. De hadde tatt imot Jesu Kristi evangelium. De hadde blitt døpt som en pakt om at de ville tjene Herren og holde hans bud. Og “de formerte seg, [og] det gikk dem overmåte vel i [landet]”.⁵

Omstendighetene deres skulle imidlertid snart forandre seg. “En hær lamanitter [kom] inn over landets grenser.”⁶ Alma og hans folk ble snart bragt i treldom, og “deres lidelser var så store at de begynte å rope med stor kraft til Gud”. I tillegg ble de til og med befalt av sine fangevoktere å slutte å be, for “alle som ble grepet i å påkalle Gud, skulle drepes”.⁷ Alma og hans folk hadde ikke gjort noe for å fortjene sin nye tilstand. Hvordan skulle de reagere?

- Regelmessig studium av Skriftene og levende profeters læresetninger.
- Hyppig og oppriktig bønn og faste.
- Verdig deltagelse i nadverden.
- Regelmessige tempelbesøk.
- Prestedømsvelsignelser.
- Klok rådgivning fra kvalifiserte fagfolk.
- Og til og med medisiner, når de blir riktig foreskrevet og brukt.

Istedenfor å klandre Gud, vendte de seg til ham og “åpnet sine hjerter for ham”. Som følge av deres tro og stille bønner svarte Herren: “Vær ved godt mot. ... Jeg vil... lette de byrder som er lagt på deres skuldre, så dere ikke engang kan føle dem på ryggen.” Kort tid senere “styrket [Herren] dem så de kunne bære sine byrder med letthet, og de underkastet seg hele Herrens vilje med glede og tålmodighet”.⁸ Selv om de ennå ikke var befridd fra trelldom, vendte de seg *til* Herren og ikke *fra* Herren, og ble derfor velsignet i forhold til sine behov og ifølge Herrens visdom.

Eldste Dallin H. Oaks har sagt: “Helbredende velsignelser kommer på mange måter, alle tilpasset våre individuelle behov ifølge Hans kunnskap som elsker oss høyest. Noen ganger kurerer en ‘helbredelse’ vår sykdom eller letter vår byrde. Men noen ganger blir vi ‘helbredet’ ved at vi får styrke, forståelse eller tålmodighet til å bære de byrder som er lagt på oss.”⁹

“Deres tro og tålmodighet var så stor” at Alma og hans folk til slutt ble befridd av Herren, slik også vi vil bli, “og... de... [takket]... for de var i trelldom, og ingen andre enn Herren deres Gud kunne befri dem”.¹⁰

Den sørgelige ironien er at de mest trengende altfor ofte vender seg bort

fra sin eneste fullkomne kilde til hjelp – vår Frelser Jesus Kristus. En kjent beretning i Skriftene om kobberslangen lærer oss at vi har et valg når vi står overfor utfordringer. Etter at mange av Israels barn ble bitt av “brennende, flyvende slanger”,¹¹ ble “et symbol... løftet opp... så enhver som ville se... kunne leve. [Men det var et valg.] Og mange så på det og levde.

... Men det var mange som var så forherdet at de ikke ville se, derfor omkom de.”¹²

I likhet med oldtidens israelitter blir vi også oppfordret til å se hen til Frelseren og leve – for hans åk er gagnlig og hans byrde er lett, selv om vår kan være tung.

Alma den yngre underviste denne hellige sannheten da han sa: “Jeg vet at den som setter sin lit til Gud, skal bli styrket i sine prøvelser og sine vanskeligheter og sine lidelser og skal bli løftet opp på den siste dag.”¹³

I disse siste dager har Herren gitt oss mange ressurser, våre “kobberslanger”, som alle har til hensikt å hjelpe oss å se hen til Kristus og sette vår lit til ham. Å hanskens med livets utfordringer handler ikke om å ignorere virkeligheten, men snarere om hvor vi velger å fokusere og grunnvullen vi velger å bygge på.

Disse ressursene omfatter, men er ikke begrenset til:

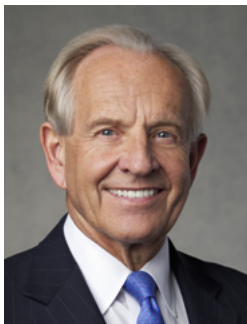
Uansett hvilken forandring i livets omstendigheter som måtte komme, og uansett hvilken uventet vei vi kan bli nødt til å ta, velger vi selv hvordan vi reagerer. Å vende oss til Frelseren og gripe hans utstrakte arm er alltid vårt beste alternativ.

Eldste Richard G. Scott underviste denne evige sannheten: “Sann og varig lykke, med ledsagende styrke, mot og kapasitet til å overvinne de mest utfordrende vanskeligheter, kommer når livet sentreres i Jesus Kristus... Det gis ingen garanti om resultater over natten, men det gis en absolutt forsikring om at i Herrens tid vil løsninger gis, fred vil komme, og tomhet vil bli fylt.”¹⁴

Om disse sannhetene deler jeg mitt vitnesbyrd. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Historie mottatt direkte fra Joseph Shumway, en etterkommer av Hyrum Smith Shumway.
2. “Familien – en erklæring til verden”, *Liahona*, nov. 2010, 129.
3. Boyd K. Packer, “Grunnen til vårt håp”, *Liahona*, nov. 2014, 7.
4. Mosiah 23:1-5.
5. Mosiah 23:20.
6. Mosiah 23:25.
7. Mosiah 24:10-11.
8. Mosiah 24:12-15.
9. Dallin H. Oaks, “Han helbreder dem som bærer tungt”, *Liahona*, nov. 2006, 7-8.
10. Mosiah 24:16, 21, 22.
11. 1 Nephi 17:41.
12. Alma 33:19-20.
13. Alma 36:3.
14. Richard G. Scott, “Stoler på Herren”, *Lys over Norge*, jan. 1996, 16.

Av eldste W. Craig Zwick
Emeritusmedlem av De sytti

Herre, vil du la mine øyne bli åpnet?

Vi må se andre med Frelserens øyne.

Løvenes konge er en animasjonsfilmklassiker om den afrikanske savannen. Når løvenes konge dør mens han prøver å redde sønnen, blir den unge løveprinsen tvunget i eksil mens en despotisk hersker ødelegger savannens balanse. Løveprinsen gjenvinner riket med hjelp av en mentor. Han oppdager hvor viktig balansen i livets store sirkel på savannen er. Da den unge løven inntok sin rettmessige plass som konge, fulgte han rådet om å “se forbi det du ser”.¹

Når vi lærer å bli arvinger til alt vår Fader har, råder evangeliet oss til å se forbi det vi ser. For å se forbi det vi ser, må vi se andre med Frelserens øyne. Evangeliets garn er fylt med et mangfold av mennesker. Vi kan ikke fullt ut forstå de valg som gjøres og den psykologiske bakgrunnen til mennesker i verden, i Kirkens forsamlinger eller til og med i vår egen familie, fordi vi sjelden har hele bildet av hvem de er. Vi må se forbi de enkle antagelsene og stereotypiene og utvide den lille linsen som vår egen erfaring utgjør.

Jeg fikk øynene åpnet for å “se forbi det jeg kunne se” mens jeg var misjonspresident. En ung eldste kom med engstelse i blikket. Da vi møttes

til et intervju, sa han nedslått: “Jeg vil hjem.” Jeg tenkte: “Dette kan vi ordne opp i.” Jeg rådet ham til å arbeide hardt og be om det i en uke, og deretter ringe meg. En uke senere, nesten på minuttet, ringte han. Han hadde fortsatt lyst til dra hjem. Igjen rådet jeg ham til å be, arbeide hardt og ringe meg etter en uke. Under neste intervju var det ingen forandring. Han insisterte på å dra hjem.

Jeg ville bare ikke la det skje. Jeg begynte å undervise ham om hvor hellig kallet hans var. Jeg oppfordret ham til å “glem[me seg selv] og gå i gang med arbeidet”.² Men uansett hvilken formel jeg ga ham, forandret han ikke mening. Til slutt slo det meg at jeg kanskje ikke hadde hele bildet. Det var da jeg følte meg tilskyndet til å spørre ham: “Eldste, hva er det som er vanskelig for deg?” Det han sa, gjennomtrengte mitt hjerte: “President, jeg kan ikke lese.”

De kloke rådene jeg syntes det var så viktig at han fikk høre, var slett ikke relevante for hans behov. Det han trengte mest, var at jeg skulle se forbi min forhastede vurdering og la Ånden hjelpe meg å forstå hva som egentlig tynget denne eldsten. Han trengte at jeg kunne se ham på riktig måte og gi ham en grunn til håp. I stedet handlet jeg som en gigantisk rivningskule. Denne tapre eldsten lærte å lese og ble en svært ren Jesu Kristi disippel. Han åpnet mine øyne for Herrens ord: “For mennesket ser

på det ytre, men Herren ser på hjertet” (1 Samuels bok 16:7).

For en velsignelse det er når Herrens ånd utvider vårt perspektiv. Husker dere profeten Elisa, som våknet og oppdaget at den syriske hæren hadde omringet byen med sine hester og vogner? Tjeneren hans ble skremt og spurte Elisa hva de skulle gjøre mot slike odds. Elisa sa at han ikke skulle bekymre seg, med de minneverdige ordene: “Frykt ikke! De som er med oss, er flere enn de som er med dem” (2 Kongebok 6:16). Tjeneren hadde ingen anelse om hva profeten snakket om. Han klarte ikke å se forbi det han kunne se. Men Elisa så bataljoner med engler beredt til å kjempe for profetens folk. Så Elisa ba Herren åpne den unge mannens øyne, “og han fikk se at fjellet var fullt av hester og vogner av ild rundt omkring Elisa” (2 Kongebok 6:17).

Vi setter ofte skille mellom oss og andre på grunn av forskjeller i det vi ser. Vi føler oss vel sammen med

dem som tror, snakker, kler seg og handler slik vi gjør, og utilpass sammen med dem som kommer fra andre omstendigheter eller bakgrunner. Men kommer vi ikke alle fra forskjellige land og snakker forskjellige språk? Ser vi ikke alle verden gjennom de enorme begrensningene som vår egen livserfaring setter? For noen ser og snakker med åndelige øyne, slik som profeten Elisa, og noen ser og kommuniserer med fysiske øyne, slik jeg opplevde med misjonæren som ikke kunne lese.

Vi lever i en verden som elsker å sammenligne, sette merkelapper og kritisere. Istedenfor å se gjennom sosiale mediers linse, må vi gå i oss selv og se etter de guddommelige egenskapene som hver av oss har krav på. Disse guddommelige egenskapene og lengselene kan ikke legges ut på Pinterest eller Instagram.

Å akseptere og elske andre betyr ikke at vi må være av samme oppfatning som dem. Sannhet forlanger naturligvis vår største troskap, men det

skulle aldri være et hinder for godhet. Hvis vi virkelig er glad i andre, må vi godta deres beste innsats, selv om vi kanskje aldri helt vil kunne forstå deres livserfaringer og begrensninger. Å se forbi det vi kan se krever bevisst fokus på Frelseren.

28. mai 2016 var 16 år gamle Beau Richey og hans venn Austin på en familiegård i Colorado. Beau og Austin satte seg på firehjulingene sine med stor forventning om en eventyrfylt dag. De hadde ikke kommet langt før de kom ut for vanskelige forhold og tragedien rammet dem. Firehjulingen Beau kjørte, veltet plutselig, og Beau ble liggende i klem under 180 kg stål. Da Beaus venn Austin kom til ham, så han Beau kjempe for livet. Med all sin styrke prøvde han å trekke firehjulingen bort fra vennen sin. Den ville ikke rikke seg. Han ba for Beau, og dro så fortvilet for å hente hjelp. Ambulansepersonell kom til slutt til stedet, men noen timer senere døde Beau. Han ble løst fra dette jordelivet.

De sønderknuste foreldrene kom dit. Mens de sto på det lille sykehuset sammen med Beaus beste venn og familiemedlemmer, kom en politimann inn i rommet og ga Beaus mobiltelefon til moren. Idet hun tok telefonen, hørtes et lydsignal. Hun åpnet telefonen og så Beaus daglige påminnelse. Hun leste høyt budskapet som hennes livsglade og svært eventyrlystne tenårings sønn hadde stilt inn for å lese hver dag. Der sto det: “Husk å la Jesus Kristus være det sentrale i livet ditt i dag.”

Beaus fokus på sin Forløser reduserer ikke de etterlattes sorg i hans fravær. Det gir imidlertid stort håp og mening til Beaus liv og livsvalg. Det gjør det mulig for familie og venner å se lenger enn bare sorgen over hans tidlige død, og se de gledelige realitetene i det neste liv. For en mild

barmhjertighet det var at Beaus foreldre gjennom sønnens øyne fikk se det han satte høyest.

Som medlemmer av Kirken har vi blitt begavet med personlige åndelige påminnere som varsler oss når vi bare med jordiske øyne ser bort fra frelsen. Nadverden er vår ukentlige påminnelse om alltid å fokusere på Jesus Kristus så vi alltid kan minnes ham og alltid kan ha hans Ånd hos oss (se L&p 20:77). Likevel ignorerer vi noen ganger disse følelsene av å bli påminnet og varslet. Når vi har Jesus Kristus i sentrum av vårt liv, vil han sørge for at våre øyne kan bli åpnet for større muligheter enn vi alene kan fatte.

Jeg fikk et virkelig interessant brev om et beskyttende vekkersignal som en trofast søster hadde opplevd. Hun fortalte meg at i et forsøk på å hjelpe sin mann å forstå hvordan hun hadde det, begynte hun å føre en elektronisk liste på telefonen over ting han gjorde eller sa som irriterte henne. Hun tenkte at når tiden var inne, ville hun ha samlet skriftlig bevis å dele med ham som ville få ham til å ønske å forandre seg. Men en søndag mens hun deltok i nadverden og fokuserte på Frelserens forsoning, innså hun at det å dokumentere sine negative følelser overfor sin mann, i virkeligheten drev Ånden bort fra henne og aldri kom til å forandre ham.

En åndelig vekkerklokke ringte i hjertet hennes som sa: "La det ligge. La alt sammen ligge. Slett notatene. De hjelper ikke." Deretter skrev hun, og jeg siterer: "Det tok meg en stund å trykke på 'Marker alle' og enda lenger å trykke på 'Slett'. Men da jeg gjorde det, forsvant alle de negative følelsene i løse luften. Mitt hjerte ble fylt med kjærlighet – kjærlighet til min mann og kjærlighet til Herren." I likhet med Saulus på veien til Damaskus, fikk hun et annet syn. Forvrengningens skjell falt fra øynene hennes.

Frelseren åpnet ofte øynene til de fysiske og åndelige blinde. Å åpne våre øyne for guddommelig sannhet forbereder oss både bokstavelig og billedlig til å bli helbredet for jordisk kortsynhet. Når vi er oppmerksom på åndelige "vekkerklokker" som signaliserer et behov for kurskorrigering eller et større, evig perspektiv, får vi oppfylt nadverdens løfte om å ha hans Ånd hos oss. Dette skjedde med Joseph Smith og Oliver Cowdery i Kirtland tempel da Jesus Kristus underviste overbevisende sannheter, og lovet at de jordiske begrensningers "slør" ville bli "tatt bort fra [deres] sinn, og [at

deres] forstands øyne [ville bli] åpnet" (L&p 110:1).

Jeg vitner om at vi ved hjelp av Jesu Kristi kraft kan bli i stand til åndelig å se forbi det vi ser bokstavelig. Når vi husker ham og har hans ånd hos oss, vil vår forstands øyne bli åpnet. Da vil den store virkelighet om guddommeligheten som finnes i hver og en av oss bli sterkere innprentet i vårt hjerte. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Fra *The Lion King 1½* (2004); utenfor Nord-Amerika kjent som *Løvenes konge 3: Hakuna Matata*.
2. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Gordon B. Hinckley* (2016), 7.

Av president Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det første presidentskap

Vær ikke redde for å gjøre godt

Herren forteller oss at når vi står med tro på hans klippe, sviner tvil og frykt, og ønsket om å gjøre godt vokser.

Mine kjære brødre og søstre, jeg ber ydmykt om at Herrens ånd må være med oss når jeg taler i dag. Mitt hjerte er fylt av takknemlighet til Herren, hvis Kirke dette er, for inspirasjonen vi har følt i inderlige bønner, inspirerte taler og engleaktig sang på denne konferansen.

I april i fjor ga president Thomas S. Monson et budskap som rørte hjerter over hele verden, også mitt. Han talte om kraften i Mormons bok. Han oppfordret oss til å studere, grunne og anvende dens læresetninger. Han lovet at hvis vi satte av tid hver dag til å studere og grunne og holdt budene som Mormons bok inneholder, ville vi ha et livskraftig vitnesbyrd om dens sannhet, og det resulterende vitnesbyrdet om den levende Kristus ville hjelpe oss trygt gjennom vanskelige tider. (Se "Kraften i Mormons bok", *Liahona*, mai 2017, 86-87.)

I likhet med mange av dere hørte jeg profetens ord som Herrens røst til meg. Og i likhet med mange av dere, bestemte jeg meg for å adlyde de ordene. Siden jeg var ung gutt, har jeg følt Åndens vitnesbyrd om at Mormons bok er Guds ord, at Faderen og Sønnen

viste seg og talte med Joseph Smith og at oldtidens apostler kom til profeten Joseph for å gjengi prestedømsnøkler til Herrens Kirke.

Med dette vitnesbyrdet har jeg lest Mormons bok hver dag i mer enn 50 år. Så kanskje jeg med rimelighet kunne ha trodd at president Monsons ord var til andre enn meg. I likhet med mange av dere følte jeg likevel profetens

oppmuntring og hans løfte oppfordre meg til å gjøre en større innsats. Mange av dere har gjort det jeg gjorde: bedt mer målrettet, grunnet mer omhyggelig på Skriftene og anstrengt dere mer for å tjene Herren og andre for ham.

Det gledelige resultatet for meg og mange av dere har vært det profeten lovet. De av oss, som i vårt hjerte tok til oss hans inspirerte råd, har hørt Ånden tydeligere. Vi har fått større styrke til å motstå fristelse, og har følt større tro på en oppstandne Jesus Kristus, på hans evangelium og på hans levende Kirke.

I en tid med økende uro i verden, har disse styrkede vitnesbyrd drevet bort tvil og frykt og gitt oss følelser av fred. Å gi akt på president Monsons råd har hatt to fantastiske virkninger på meg: For det første, har Ånden han lovet, gitt meg optimisme med hensyn til det som ligger foran oss, selv om forvirringen i verden synes å tilta. Og for det annet har Herren gitt meg – og dere – en enda sterkere følelse av hans kjærlighet til de nødlidende. Vi har følt

et sterkere ønske om å komme andre til unnsetning. Dette ønsket har vært kjernen i president Monsons tjenestegjering og undervisning.

Herren lovet kjærlighet til andre og mot til profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery da oppgavene foran dem kan ha virket overveldende. Herren sa at nødvendig mot ville komme av deres tro på ham som sin klippe:

“Vær ikke redde for å gjøre godt, mine sønner, for det som dere sår, det skal dere også høste. Hvis dere derfor sår det gode, skal deres lønn være å høste det gode.

Derfor, frykt ikke, lille hjord, gjør godt, la jord og helvete forene seg mot dere, for hvis dere er bygget på min klippe, kan de ikke få overhånd.

Se, jeg fordømmer dere ikke. Gå bort og synd ikke mer, arbeid sindig med det jeg har befalt dere.

Se hen til meg i enhver tanke, tvil ikke, frykt ikke.

Se sårene som gjennomtrengte min side, og også naglemerkene i mine hender og føtter, vær trofaste, hold mine bud, og dere skal arve himmelens rike” (L&p 6:33-37).

Herren fortalte sine ledere for gjenopprettelsen, og han forteller oss, at når vi står med tro på hans klippe, svinner tvil og frykt, og ønsket om å gjøre godt vokser. Når vi følger president Monsons oppfordring om å plante i vårt hjerte et vitnesbyrd om Jesus Kristus, får vi kraft og et ønske om og mot til å komme andre til unnsetning uten tanke på egne behov.

Jeg har sett den slags tro og mot mange ganger når troende siste-dagers-hellige har opplevd fryktinnlytende prøvelser. Jeg var for eksempel i Idaho da Tetondammen brast den 5. juni 1976. En vegg av vann kom fossende. Mange tusen flyktet fra sine hjem. Mange tusen hjem og foretak ble

ødelagt. På mirakuløst vis ble færre enn 15 mennesker drept.

Det jeg så der, har jeg sett når som helst siste-dagers-hellige står fast på den klippe som et vitnesbyrd om Jesus Kristus utgjør. Fordi de ikke tviler på at han våker over dem, blir de fryktløse. De ignorerer sine egne prøvelser for å hjelpe andre. Og de gjør det av kjærlighet til Herren, uten å be om noe til gjengjeld.

Da Tetondammen brast, var for eksempel et siste-dagers-hellig ektepar på reise, langt unna hjemmet sitt. Så snart de hørte nyhetene på radioen, skyndte de seg tilbake til Rexburg. Istedenfor å dra til sitt eget hjem for å se om det var ødelagt, dro de for å finne biskopen sin. Han var i en bygning som ble brukt som krisesenter. Han

hjalp til med å lede de mange tusen frivillige som ankom i gule skolebuss.

Ekteparet kom bort til biskopen og sa: “Vi kom nettopp hjem. Biskop, hvor kan vi dra for å hjelpe?” Han ga dem navnene på en familie. Dette ekteparet måket ut gjørme og vann fra det ene hjemmet etter det andre. De arbeidet fra soloppgang til det ble mørkt i flere dager. Til slutt tok de en pause for å se hvordan det sto til med deres eget hjem. Det var feid bort av flommen, så det var ingenting igjen å rydde opp i. De snudde straks for å dra tilbake til biskopen. De spurte: “Biskop, har du noen vi kan hjelpe?”

Dette miraklet i form av stillferdig mot og kjærlighet – Kristi rene kjærlighet – har blitt gjentatt i årenes løp og over hele verden. Det skjedde i

den fryktelige tiden med forfølgelse og prøvelser da profeten Joseph Smith var i Missouri. Det skjedde da Brigham Young ledet utvandringen fra Nauvoo og deretter kalte hellige til øde steder over hele det vestlige USA for å hjelpe hverandre å opprette Sion for Herren.

Hvis dere leser disse pionerens dagbokoppføringer, kan dere se troens mirakel fordrive tvil og frykt. Og dere leser om hellige som forlot sine egne interesser for å hjelpe andre for Herren, før de gikk tilbake til sine egne sauer eller sine egne upløyde åkrer.

Jeg så det samme miraklet for noen dager siden i kjølvannet av orkanen Irma i Puerto Rico, St. Thomas og Florida, hvor siste-dagers hellige samarbeidet med andre kirkesamfunn, lokale samfunnsgrupper og nasjonale organisasjoner om å begynne oppryddingsarbeidet.

I likhet med mine venner i Rexburg fokuserte et ektepar i Florida som ikke er medlem, på å hjelpe samfunnet istedenfor å arbeide på sin egen eiendom. Da noen siste-dagers-hellige naboer tilbød seg å hjelpe med to store trær som sperret oppkjørselen, forklarte paret at de hadde vært overveldet, og hadde derfor vendt seg til å hjelpe andre, i tro på at Herren vil gi den hjelpen de trengte ved sitt eget hjem. Mannen fortalte så at før Kirkens medlemmer kom med tilbud om hjelp, hadde paret bedt. De hadde fått til svar at hjelpen ville komme. Den kom bare noen timer etter denne forsikringen.

Jeg har hørt en rapport om at noen har begynt å kalle siste-dagers-hellige som er iført gule hjelpende hender-t-skjorter, for "De gule englene". Én siste-dagers-hellig anvendte bilen sin i tjeneste, og mannen som hjalp henne, beskrev den "åndelige opplevelsen" han hadde da folk i gule t-skjorter fjernet trær fra hagen hans, og så, sa

han, "sang de en eller annen sang for meg om å være et Guds barn."

En annen Florida-innbygger – heller ikke av vår tro – fortalte at siste-dagers-hellige kom hjem til henne da hun arbeidet i sin ramponerte hage, og følte seg overveldet, overopphetet og nesten på gråten. De frivillige utrettet, ifølge henne selv "det reneste mirakel". De arbeidet ikke bare flittig, men også med latter og smil, og ville ikke ha noe til gjengjeld.

Jeg så den slags flid og hørte den slags latter da jeg snakket med en gruppe siste-dagers-hellige i Florida sent en lørdag. De frivillige stoppet oppryddingsarbeidet lenge nok til å la meg håndhilse på noen av dem. De sa at 90 medlemmer av staven deres i Georgia hadde lagt en plan for å slutte seg til redningsarbeidet i Florida bare kvelden før.

De forlot Georgia klokken fire om morgenen, kjørte i mange timer, arbeidet gjennom dagen og til langt på natt, og planla å arbeide igjen neste dag.

De beskrev det hele med smil og godt humør. Det eneste stresset jeg følte, var at de ønsket å bli ferdige med å bli takket slik at de kunne komme tilbake til arbeidet. Stavspresidenten hadde startet motorsagen sin igjen og arbeidet med et nedblåst tre, og en biskop flyttet greiner idet vi satte oss i bilen for å dra til neste redningsgruppe.

Tidligere den dagen, da vi skulle kjøre fra et annet sted, hadde en mann kommet bort til bilen, tatt av seg hatten og takket oss for de frivillige. Han sa: "Jeg ikke er medlem av deres kirke. Jeg kan ikke tro det dere har gjort for oss. Gud velsigne dere." Den siste-dagers-hellige frivillige som sto ved siden av ham i den gule t-skjorten sin, smilte og trakk på skuldrene, som om han ikke fortjente noen ros.

Mens de frivillige fra Georgia hadde kommet for å hjelpe denne mannen

som ikke kunne tro det, hadde hundrevis av siste-dagers-hellige fra denne svært ødelagte delen av Florida dratt hundrevis av kilometer lenger sørover til et annet sted i Florida, hvor de hadde hørt at innbyggerne var enda hardere rammet.

Den dagen husket og forsto jeg bedre profeten Joseph Smiths profesiske ord: "Et menneske som er fylt med Guds kjærlighet, er ikke tilfreds med bare å velsigne sin familie, men reiser omkring i hele verden, ivrig oppsatt på å velsigne hele menneskeheten" (*Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* [2007], 420).

Vi ser den slags kjærlighet hos siste-dagers-hellige overalt. Hver gang det er en tragisk hendelse et eller annet sted i verden, stiller siste-dagers-hellige med pengebidrag og melder seg frivillig til Kirkens humanitære innsats. En appell er sjelden nødvendig. Ved noen anledninger må vi faktisk be dem som ønsker å melde seg frivillig, om å vente med å reise til katastrofeområdet til de som leder arbeidet, er klare til å ta imot dem.

Dette ønsket om å velsigne er frukten av at mennesker får et vitnesbyrd om Jesus Kristus, hans evangelium, hans gjenopprettede Kirke og hans profet. Det er grunnen til at Herrens folk ikke tviler og ikke frykter. Det er grunnen til at misjonærer melder seg frivillig til tjeneste over hele verden. Det er grunnen til at foreldre ber sammen med sine barn for andre. Det er grunnen til at ledere utfordrer sine ungdommer til å ta til hjertet president Monsons anmodning om å fordype seg i Mormons bok. Frukten kommer ikke ved å bli oppfordret av ledere, men ved at ungdommene og medlemmene handler i tro. Denne troen omsatt i handling – noe som krever uselvisk offer – fører til den forandring i hjertet som hjelper dem å føle Guds kjærlighet.

Vårt hjerte forblir imidlertid bare endret så lenge vi fortsetter å følge profetens råd. Hvis vi slutter å prøve etter ett forsøk, vil endringen svinne hen.

Trofaste siste-dagers-hellige har styrket sin tro på Herren Jesus Kristus, Mormons bok som Guds ord og gjen-givelsen av prestedømsnøkler i hans sanne Kirke. Dette styrkede vitnesbyrdet har gitt oss større mot og omtanke for andre av Guds barn. Men utfordringene og mulighetene i tiden fremover vil kreve enda mer.

Vi kan ikke forutse detaljene, men vi kjenner det store bildet. Vi vet at i de siste dager vil verden være i opprør. Vi vet at midt i de vanskeligheter som kommer, vil Herren lede trofaste siste-dagers-hellige til å bringe Jesu Kristi evangelium til alle nasjoner, slekter, tungemål og folk. Og vi vet at Herrens sanne disipler vil være verdige og beredt til å ta imot ham når han kommer igjen. Vi trenger ikke å frykte.

Så, selv om vi allerede har utviklet tro og mot i vårt hjerte, forventer Herren mer av oss – og av generasjonene

etter oss. De må være sterkere og modigere fordi de vil gjøre enda større og vanskeligere ting enn vi har gjort. Og de vil møte økende motstand fra våre sjelers fiende.

Veien til optimisme når vi går fremad ble gitt av Herren: “Se hen til meg i enhver tanke, tvil ikke, frykt ikke” (L&p 6:36). President Monson fortalte oss hvordan vi kan gjøre dette. Vi skal tenke over og anvende Mormons bok og profetenes ord. Be alltid. Ha tro. Tjene Herren av hele vårt hjerte, vårt sinn og vår styrke. Vi skal be med all hjertets iver om nestekjærlighetens gave, Kristi rene kjærlighet (se Moroni 7:47-48). Og fremfor alt skal vi være konsekvente og standhaftige med hensyn til å følge profetenes råd.

Når veien er vanskelig, kan vi stole på Herrens løfte – det løftet president Monson har påminnet oss om når han ofte har sitert Frelserens ord: “Hos den som mottar dere, der vil jeg også være, for jeg vil gå foran dere. Jeg vil være ved deres høyre og ved deres venstre hånd, og min Ånd skal være i deres hjarter og mine engler rundt om dere og støtte dere” (L&p 84:88).

Jeg vitner om at Herren går foran dere når dere går hans ærend. Noen ganger vil dere være engelen Herren sender for å bære andre. Noen ganger vil dere være den som er omgitt av engler som bærer dere. Men dere vil alltid ha hans ånd i deres hjerte, slik dere har blitt lovet på hvert eneste nadverdsmøte. Dere trenger bare å holde hans bud.

De beste dagene er i vente for Guds rike på jorden. Motstand vil styrke vår tro på Jesus Kristus, slik den har gjort siden profeten Joseph Smiths tid. Tro overvinne alltid frykt. Å stå sammen skaper samhold. Og deres bønner for de trenge-nde blir hørt og besvart av en kjærlig Gud. Han slumrer ikke og sover ikke.

Jeg bærer vitnesbyrd om at Gud Faderen lever og ønsker at dere skal komme hjem til ham. Dette er vår Herre Jesu Kristi sanne Kirke. Han kjenner dere, han elsker dere og han våker over dere. Han sonet for deres og mine synder, og for syndene til alle vår himmelske Faders barn. Å følge ham i deres liv og i deres tjeneste for andre er den eneste veien til evig liv.

Jeg vitner om dette og gir dere min velsignelse og min kjærlighet. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Av eldste M. Russell Ballard
i De tolv apostlers quorum

Vandringen fortsetter!

En vandring tilbake til vår himmelske Fader er den viktigste vandringen i vårt liv.

For 170 år siden skuet Brigham Young utover Saltsjødalen for første gang, og erklærte: “Dette er det rette stedet!”¹ Han kjente igjen stedet fordi Herren hadde åpenbart det for ham.

Innen 1869 hadde mer enn 70 000 hellige foretatt en lignende reise. Til tross for deres mange forskjeller i språk, kultur og nasjonalitet, delte de et vitnesbyrd om Faderen, Sønnen og Den hellige ånd, gjengivelsen av Jesu Kristi evangelium og et ønske om å bygge opp Sion – et sted for fred, lykke og skjønnhet som forberedelse til Frelserens annet komme.

Blant de første hellige som kom til Utah, var Jane Manning James, datter av en frigjort slave, en konvertitt til den gjenopprettede kirke og en helt bemerkelsesverdig disippel som opplevde vanskelige utfordringer. Søster James var en trofast siste-dagers-hellig til hun døde i 1908.

Hun skrev: “Jeg vil si her at min tro på Jesu Kristi evangelium, slik det undervises av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, er like sterk i dag, nei, den er om mulig sterkere enn den var da jeg ble døpt. Jeg betaler tiende og offergaver, holder Visdomsordet, går til sengs tidlig og står opp tidlig, og jeg prøver på min utilstrekkelige måte å være et godt eksempel for alle.”²

I likhet med så mange andre siste-dagers-hellige bygget ikke bare søster James Sion med blod, svette og tårer, men søkte også Herrens velsignelser ved å etterleve evangeliets prinsipper så godt hun kunne mens hun i tro holdt fast i Jesus Kristus – den store lege for alle som oppriktig søker ham.

De tidlige hellige var ikke fullkomne, men de bygget en grunnvoll hvorpå vi bygger familier og et

Jane Manning James var en trofast siste-dagers-hellig livet ut til tross for vanskelige utfordringer.

samfunn som elsker og holder pakter, som blir fremhevet i forskjellige nyhetsinnslag over hele verden på grunn av vår hengivenhet til Jesus Kristus og vår frivillige innsats for å hjelpe andre både fjern og nær.³

President Eyring, la meg tilføye til din hyllest, takknemlighet til de titusenvis av gulkleddede engler som virker i Texas, Mexico og andre steder.

Jeg er dypt overbevist om at hvis vi mister våre bånd til dem som har gått foran oss, heriblant våre pionérforfedre og -mødre, vil vi miste en svært dyrebar skatt. Jeg har tidligere talt om “Tro i hvert steg”, og vil fortsette med det fremover fordi jeg vet at kommende generasjoner må ha den samme slags tro som de tidlige hellige hadde på vår Herre Jesus Kristus og hans gjengitte evangelium.⁴

Mine egne pionérforfedre og -mødre var blant de trofaste pionerene som trakk håndkjerrer, kjørte med vogner og gikk til Utah. I likhet med søster Jane Manning James hadde de stor tro i hvert eneste steg på sin egen vandring.

Dagbøkene deres er fylt med beskrivelser av vanskeligheter og sykdom og sult, men også vitnesbyrd om deres tro på Gud og Jesu Kristi gjengitte evangelium.

De hadde lite jordisk gods, men hadde et vell av velsignelser på grunn av det brorskap og søsterskap de hadde funnet i Jesu Kristi kirke. Når de kunne, løftet de de undertrykte og velsignet de syke ved tjeneste for hverandre og ved Guds prestedømme.

Søstrene i Cache Valley i Utah hjalp de hellige i Hjelpeforeningens ånd, som er å “samarbeide om å hjelpe de trengende”.⁵ Min oldemor Margaret McNeil Ballard virket sammen med sin ektemann Henry da han presiderte som biskop for Logan 2. menighet i 40 år. Margaret var president for

Hjelpeforeningen i menigheten i 30 av disse årene. Hun tok fattige, syke, enker og foreldreløse inn i deres hjem, og hun kledde til og med de døde i deres rene tempelkapper.

Selv om det er passende og viktig å huske 1800-tallets historiske pionérvandring, må vi huske at “vandringen gjennom livet fortsetter!” for hver enkelt av oss når vi viser egen “tro i hvert steg”.

Nye konvertitter samles ikke lenger til pionérbosetninger i det vestlige USA. I stedet samles konvertitter til sine lokale forsamlinger, hvor de hellige tilber vår himmelske Fader i Jesu Kristi navn. Nå som mer enn 30 000 forsamlinger er opprettet over hele verden, blir alle samlet til sitt eget Sion. Skriftene sier: “For dette er Sion – de rene av hjertet.”⁶

Når vi vandrer på livets vei, blir vi prøvet for å se om vi vil være “nøye med å gjøre alle ting [Herren] har befalt”.⁷

Mange av oss er på fantastiske oppdagelsesferder – som fører til selvrealisering og åndelig vekst. Noen av oss er imidlertid på en vandring som fører til sorg, synd, kvaler og fortvilelse.

I denne sammenheng håper jeg du vil tenke over hvilket bestemmelsessted du har. Hvor er det stegene dine fører deg? Og fører reisen til det “mangfold av vel-signelser” som Frelseren har lovet oss?⁸

En vandring tilbake til vår himmelske Fader er den viktigste vandringen i vårt liv, og den fortsetter hver dag, hver uke, hver måned og hvert år idet vi styrker vår tro på ham og hans elskede Sønn Jesus Kristus.

Vi må være nøye med hvor våre steg i livet fører oss. Vi må være på vakt og gi akt på Jesu råd til sine disipler da han besvarte disse spørsmålene: “Si oss, når skal dette skje? Og hva skal være tegnet på ditt komme og på denne tidsalders ende?”

Jesu svarte og sa til dem: Se til at ingen fører dere vill!”⁹

I dag vil jeg gjenta tidligere råd fra Kirkens ledere.

- Brødre og søstre, hold Kristi lære ren, og la dere aldri lure av dem som endrer læren. Faderens og Sønnens evangelium ble gjengitt gjennom Joseph Smith, profeten for denne siste evangelieutdeling.
- Lytt ikke til dem som ikke har blitt ordinert eller beskikket til sitt kall i Kirken og ikke er anerkjent ved felles samtykke av Kirkens medlemmer.¹⁰
- Vær på vakt mot organisasjoner, grupper eller enkeltpersoner som hevder å ha hemmelige svar på doktrinære spørsmål som de sier at vår tids apostler og profeter ikke har eller forstår.
- Lytt ikke til dem som lokker dere med opplegg for å bli rik. Våre medlemmer har tapt altfor mye penger, så vær forsiktige.

Noen steder er det for mange av våre medlemmer som ser forbi målet og søker hemmelig kunnskap i kostbar og tvilsom praksis som skal gi helbredelse og støtte.

En offisiell uttalelse fra Kirken for et år siden lød: “Vi ber inntrengende Kirkens medlemmer om å være forsiktige med å delta i noen gruppe som – i bytte mot penger – lover mirakuløse helbredelser eller hevder å ha spesielle metoder for å få tilgang til helbredende kraft uten å anvende riktig ordinerte prestedømsbærere.”¹¹

Kirkens *håndbok* gir følgende råd: “Medlemmer skulle ikke benytte medisinske eller helsemessige behandlingsmetoder som er etisk eller lovmessig tvilsomme. Lokale ledere skulle råde medlemmer med helseproblemer til å konsultere kyndige, profesjonelle utøvere som er godkjent i det landet de praktiserer.”¹²

– ja, evig liv – hvis det mottas og etterleves. La oss bruke vår energi, vår styrke og vårt vitnesbyrd til å hjelpe våre misjonærer å finne, undervise og døpe Guds barn slik at kraften i evangeliets lære kan veilede deres daglige liv.

Vi må medfølende omfavne Guds barn og fjerne alle fordommer, heriblant rasisme, kjønnsdiskriminering og nasjonalisme. La det bli sagt at vi virkelig tror at velsignelsene ved Jesu Kristi gjengitte evangelium er til alle Guds barn.

Jeg vitner om at “vandringen fortsetter”, og jeg oppfordrer dere til å holde dere på evangeliets vei når dere fortsetter å streve fremover ved å nå ut til alle Guds barn i kjærlighet og medfølelse, så vi sammen kan gjøre vårt hjerte og våre hender rene for å motta det “mangfold av velsignelser” som venter alle som virkelig elsker vår himmelske Fader og hans elskede Sønn, og det ber jeg ydmykt om, i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Brigham Young, som gjengitt av Wilford Woodruff i *The Utah Pioneers* (1880), 23.
2. Jane Manning James autobiography, ca. 1902, Kirkehistorisk bibliotek, Salt Lake City; se også James Goldberg, “The Autobiography of Jane Manning James”, 11. des. 2013, history.lds.org.
3. Se for eksempel Jill DiSanto, “Penn Research Shows That Mormons Are Generous and Active in Helping Others”, *Penn News*, 17. april 2012.
4. Se M. Russell Ballard, “Tro i hvert steg”, *Lys over Norge*, feb. 1997, 14-23.
5. “The Purpose of Relief Society”, lds.org/callings/relief-society/purposes; se også *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* (2010), 9.1.1.
6. Lære og pakter 97:21.
7. Lære og pakter 97:25.
8. Lære og pakter 97:28.
9. Matteus 24:3-4.
10. Se Lære og pakter 26:2; 28:13; 43:6-7.
11. Kirkens talsmann Eric Hawkins, i Daniel Woodruff, “The Business behind Christ-Centered Energy Healing”, 28. sep. 2016, kutv.com.
12. *Håndbok 2*, 21.3.6.

Brødre og søstre, vær kloke og oppmerksom på at slike metoder kan være følelsesmessig forlokkende, men vise seg å være åndelig og fysisk skadelige.

For våre pionérforfedre var uavhengighet og selvhjulpenhet avgjørende, men deres følelse av fellesskap var like viktig. De samarbeidet og hjalp hverandre å overvinne de fysiske og følelsesmessige utfordringene på sin tid. For mennene var det prestedømsquorumet, og kvinnene ble betjent av Hjelpeforeningen. Dette har ikke forandret seg i vår tid.

Hjelpeforeningen og prestedømsquorumene sørger for våre medlemmers åndelige og timelige velbefinnende.

Hold dere på evangeliets vei ved å ha “tro i hvert steg”, slik at dere kan komme trygt tilbake til vår himmelske Fader og Herren Jesus Kristus. Herren er vår kjære Frelser. Han er verdens Forløser. Vi må respektere hans hellige navn og ikke misbruke det på noen måte, og alltid gjøre vårt beste for å holde hans bud. Hvis vi gjør det, vil han velsigne oss og lede oss trygt hjem.

Jeg oppfordrer alle som kan høre min røst, til å ønske velkommen og omfavne alle som foretar sin egen vandring i dag, uansett hvor de er på veien.

Husk at ingen velsignelse noen kan dele, er større enn gjenopprettelsens budskap, som lover evig glede og fred

Av Tad R. Callister

Søndagsskolens president på generalplan

Guds mektige vitne: Mormons bok

Mormons bok er Guds mektige vitne om Jesu Kristi guddommelighet, Joseph Smiths profetiske kall, og denne Kirkens absolutte sannhet.

Mormons bok er ikke bare sluttsteinen i vår religion, men den kan også bli sluttsteinen i vårt vitnesbyrd, slik at når vi får prøvelser eller står overfor ubesvarte spørsmål, kan den holde vårt vitnesbyrd trygt på plass. Denne boken er det ene loddet på sannhetens vektskål som overstiger den samlede vekten av alle kritikernes argumenter. Hvorfor? Fordi hvis den er sann, da var Joseph Smith en profet og da er dette Jesu Kristi gjenopprettede kirke, uavhengig av historiske eller andre argumenter som hevder det motsatte. Av denne grunn er kritikerne opp-tatt av å motbevise Mormons bok, men hindringene de står overfor er uoverstigelige fordi denne boken er sann.

For det første må kritikerne forklare hvordan Joseph Smith, en 23 år gammel gårdsgutt med begrenset utdanning, laget en bok med hundrevis av unike navn og steder, samt detaljerte historier og hendelser. Derfor foreslår mange kritikere at han var et kreativt geni som satte sin lit til en rekke bøker og andre lokale ressurser for å skape det historiske innholdet i Mormons bok. Men i motsetning til deres påstand finnes det ikke et eneste vitne som

hevder å ha sett Joseph med noen av disse påståtte ressursene før oversettelsen begynte.

Selv om dette argumentet skulle være sant, er det svært utilstrekkelig for å forklare Mormons boks eksistens. Man må også besvare spørsmålet: Hvordan kunne Joseph lese alle disse påståtte ressursene, ta bort det som var irrelevant, holde de intrikate fakta rett

om hvem som var på hvilket sted og når og deretter dikterte det etter perfekt hukommelse? For da Joseph Smith oversatte, hadde han overhodet ingen notater. Emma, hans hustru, mintes faktisk: "Han hadde hverken manuskriptet eller bøker å lese fra... Hvis han hadde hatt noe slikt kunne han ikke ha holdt det skjult for meg."¹

Så hvordan utførte Joseph denne bemerkelsesverdige prestasjonen å diktere en mer enn 500-siders bok uten noen notater? For å gjøre det, må han ikke bare ha vært et kreativt geni, men også ha hatt et fotografisk minne av enorme proporsjoner. Men hvis det er sant, hvorfor ga ikke hans kritikere dette oppsiktsvekkende talentet oppmerksomhet?

Men det er mer. Disse argumentene gjelder bare for bokens historiske innhold. De virkelige spørsmålene står fortsatt igjen: Hvordan laget Joseph en bok som så rikelig utstråler Ånden, og hvor fikk han så dype læresetninger fra, hvorav mange klargjør eller motsier den kristne tro på hans tid?

For eksempel lærer Mormons bok, i motsetning til de fleste kristne trosretninger, at Adams fall ga fremgang. Den åpenbarer paktene som inngås ved dåpen, og som ikke er nevnt i Bibelen.

I tillegg kan man spørre: Hvor fikk Joseph den mektige innsikten fra, at på grunn av Kristi forsoning kan Han ikke bare rense oss men også fullkomngjøre oss? Hvor fikk han den fantastiske preken om tro i Alma 32 fra? Eller kong Benjamins preken om Frelserens forsoning, som kanskje er den mest bemerkelsesverdige preken om dette emnet i alle Skriftene? Eller allegorien om oliventreet med all sin kompleksitet og doktrinære rikdom? Når jeg leser denne allegorien må jeg tegne den opp for å følge detaljene. Skulle vi nå tro at Joseph Smith dikterte disse prekener fra sine egne tanker uten noen form for notater?

I motsetning til en slik konklusjon, finnes Guds fingeravtrykk over hele Mormons bok, dokumentert ved dens majestetiske doktrinære sannheter, særlig dens mesterlige prekener om Jesu Kristi forsoning.

Hvis Joseph ikke var en profet, da må kritikerne argumentere for at han også var et teologisk geni som kunne redegjøre for disse og mange andre

bemerkelsesverdige doktrinære innsikter. Men hvis det var tilfelle, kan man spørre: Hvorfor var Joseph den eneste som i løpet av de 1800 år etter Kristi tjenestegjerning produserte en slik bredde av unike og klargjørende doktriner? Fordi det var åpenbaring, ikke fortrefelighet, som var kilden til denne boken.

Men selv om vi antar at Joseph var et kreativt og teologisk geni med fotografisk hukommelse – gjør ikke disse talentene i seg selv ham til en dyktig forfatter. For å forklare Mormons boks eksistens, må også kritikerne hevde at Joseph var en naturlig begavet forfatter i en alder av 23 år. Hvordan kunne han ellers ha blandet så mange navn, steder og hendelser inn i en harmonisk helhet uten selvmotsigelser? Hvordan kunne han ha skrevet detaljerte krigsstrategier, komponert veltalende prekener og uttalelser som er uthevet, memorert, sitert og plassert på kjøleskapsdører av millioner av mennesker, uttrykk som for eksempel, “Når dere er i deres medmenneskers tjeneste, er dere jo i deres Guds tjeneste” (Mosiah 2:17) eller “Mennesket er til for å kunne ha glede” (2 Nephi 2:25). Disse er levende budskap – budskap som lever og ånder og inspirerer. Å antyde at Joseph Smith i en alder av 23 hadde de ferdigheter

som var nødvendig for å skrive dette monumentale verk i ett enkelt utkast på omtrent 65 virkedager, er rett og slett ikke realistisk.

President Russell M. Nelson, en erfaren og dyktig forfatter, sa at han hadde over 40 omskrivninger av en nylig gitt generalkonferansetale. Skulle vi nå tro at Joseph Smith, på egenhånd, dikterte hele Mormons bok i ett enkelt utkast der det bare har vært gjort små grammatiske endringer i ettertid?

Josephs hustru Emma, bekreftet at det var umulig å gjennomføre et slikt foretagende: “Joseph Smith [som en ung mann] kunne hverken skrive eller diktere et sammenhengende og velformulert brev, langt mindre diktere en bok som Mormons bok”.²

Og til slutt, selv om man aksepterer alle de foregående argumentene, tvilsomme som de er, står kritikerne fremdeles overfor en annen ruvende hindring. Joseph hevdet at Mormons bok var skrevet på gullplater. Denne påstanden fikk nådeløs kritikk i sin tid – for “alle” visste at gamle historier ble skrevet på papyrus eller pergament, helt til flere år senere da metallplater med gamle skrifter ble oppdaget. I tillegg hevdet kritikerne at bruken av sement, som beskrevet i Mormons bok, var utenfor den tekniske ekspertisen til disse tidlige amerikanere – helt til sementstrukturer ble funnet i det gamle Amerika. Hvordan redegjør kritikerne nå for disse og lignende usannsynlige funn? Joseph må, som du forstår, også ha vært veldig, veldig flink til å gjette. På en eller annen måte, til tross for alle odds mot ham, mot all eksisterende vitenskapelig og akademisk kunnskap, gjettet han rett når alle de andre tok feil.

Når alt er sagt og gjort, kan man lure på hvordan noen kunne tro at alle disse påståtte faktorene og styrkene,

som foreslått av kritikerne, ble tilfeldig kombinert på en slik måte at Joseph kunne skrive Mormons bok og dermed fremme en satanisk bløff. Men hvordan gir dette mening? I direkte motsetning til en slik påstand, har denne boken inspirert millioner til å forkaste Satan og å leve et mer Kristus-lignende liv.

Mens noen kan velge å tro på kritikernes tankegang, er det for meg en intellektuell og åndelig blindvei. For å tro på dette, vil jeg måtte akseptere den ene uprøvde antagelse etter den andre. I tillegg vil jeg måtte se bort fra vitnesbyrdet til hvert av de 11 vitnene,³ selv om de var tro mot sitt vitnesbyrd til siste slutt. Jeg vil måtte avvise den guddommelige doktrine som fyller side

etter side av denne hellige bok med sine himmelske sannheter. Jeg vil måtte ignorere det faktum at folkemengder, inkludert meg selv, har kommet nærmere Gud ved å lese denne boken enn ved noen annen, og fremfor alt, jeg vil måtte fornekte Den hellige ånds bekreftende hvisken. Dette vil være i motsetning til alt jeg vet er sant.

En av mine gode og kloke venner forlot Kirken en tid. Han skrev nylig til meg om sin vei tilbake: "I utgangspunktet ønsket jeg at Mormons bok skulle bevises historisk, geografisk, språklig og kulturelt for meg. Men da jeg endret mitt fokus til det den forteller om Jesu Kristi evangelium og hans frelsende misjon, begynte jeg å få

et vitnesbyrd om dens sannhet. En dag mens jeg leste Mormons bok på rommet mitt, stoppet jeg opp, knelte ned og oppsa en inderlig bønn og fikk en kraftig tilkjennegevelse da vår himmelske Fader hvisket til min ånd at Kirken og Mormons bok virkelig er sanne. Min tre-og-et-halvt-år lange periode med å undersøke Kirken på nytt førte meg tilbake, helhjertet og overbevist om dens sannhet."

Hvis man vil ta seg tid til å ydmykt lese og overveie Mormons bok, som min venn gjorde, og lytte til Åndens hvisken, vil han eller hun etterhvert motta det ønskede vitnet.

Mormons bok er en av Guds dyrebare gaver til oss. Den er både et sverd og et skjold – det sender Guds ord inn i kampen om de rettfærdiges hjerter og tjener som en fortreffelig forsvarer av sannheten. Som hellige har vi ikke bare privilegiet å forsvare Mormons bok, men også muligheten til å aktivt bruke den – til å forkynne dens guddommelige lære med kraft og bære vitnesbyrd om dens mektige vitne om Jesus Kristus.

Jeg bærer mitt høytidelige vitnesbyrd om at Mormons bok ble oversatt ved Guds gave og kraft. Den er Guds mektige vitne om Jesu Kristi guddommelighet, Joseph Smiths profetiske kall, og denne Kirkens absolutte sannhet. Måtte den bli sluttsteinen i vårt vitnesbyrd, slik at det kan bli sagt om oss, som det ble sagt om de omvendte lamanittene, de "falt aldri fra" (Alma 23:6). I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Emma Smith, i "Last Testimony of Sister Emma", *Saints' Herald*, 1 okt 1879, 289, 290.
2. Emma Smith, i "Last Testimony of Sister Emma", 290.
3. Se "De tre vitners vitnesbyrd" og "De åtte vitners vitnesbyrd" i innledningen til Mormons bok.

Av eldste Joni L. Koch
i De sytti

Adskilt, men likevel ett

I Kirken, til tross for våre forskjeller, forventer Herren at vi skal være ett.

I juni 1994 kjørte jeg ivrig hjem fra arbeid for å se på TV-overføringen der fotball-landslaget vårt skulle spille VM-kamp. Kort tid etter jeg begynte å kjøre, så jeg langt borte en mann på fortauet som i god fart kjørte rullestol dekorert med vårt brasilianske flagg. Jeg visste da at han også var på vei hjem for å se kampen.

Da våre veier krysset, møttes blikkene våre. I en brøkdel av et sekund følte jeg meg sterkt forenet med den mannen! Vi var på vei i forskjellige retninger, kjente ikke hverandre, var klart forskjellige sosialt og fysisk, men den samme lidenskap for fotball og kjærlighet til fedrelandet gjorde at vi følte oss som ett i det øyeblikket. Jeg har ikke sett den mannen siden, men i dag, tiår senere, kan jeg fremdeles se blikket hans for meg og føle den sterke forbindelsen med mannen. Tross alt vant vi jo verdensmesterskapet det året!

I Kirken, til tross for våre forskjeller, forventer Herren at vi skal være ett. Han sa i Lære og pakter: "Vær ett, og hvis dere ikke er ett, er dere ikke mine"¹

Når vi kommer inn i et møtehus for å tilbe som en gruppe, skulle vi legge bak oss våre forskjeller innbefattet rase, sosiale status, politiske preferanser, akademiske og yrkesmessige prestasjoner, og isteden konsentrere oss om

våre felles åndelige mål. Sammen synger vi salmer, overveier de samme paktene under nadverden, og sier sammen et tydelig "amen" etter taler, leksjoner og bønner – som betyr at vi i fellesskap er enige i det som ble delt.

Disse tingene som vi gjør kollektivt hjelper til med å skape en sterk følelse av enhet i forsamlingen.

Det som imidlertid virkelig avgjør, befester eller ødelegger vår enhet, er hvordan vi handler når vi er adskilt fra våre kjære medlemmer av Kirken. Som vi alle vet er det uunngåelig og normalt at vi før eller senere snakker om hverandre.

Avhengig av hva vi velger å si om hverandre, vil våre ord enten gjøre at våre "hjerter [knyttes] sammen i enighet",² som Alma underviste til dem han døpte ved Mormons vann, eller de vil undergrave den kjærlighet, tillit og godvilje som burde finnes blant oss.

Det finnes kommentarer som nesten umerkbart undergraver enhet slik som "Ja, han er en god biskop, men du skulle sett ham da han var en ung mann!"

En mer konstruktiv versjon av dette kunne vært "Biskopen er så god, og han har gjennom årene vokst mye i modenhet og visdom."

Oftest setter vi permanente merkelapper på andre ved å si ting som "Vår Hjelpeforeningspresident er et håpløst tilfelle, hun er så sta!" Isteden kunne vi si: Vår Hjelpeforeningspresident har vært mindre fleksibel i det siste, kanskje hun står oppe i noen vanskeligheter. La oss hjelpe henne og oppholde henne!"

Brødre og søstre, vi har ingen rett til å fremstille noen, heller ikke fra vår egen krets i Kirken, som et ferdig og dårlig produkt. I stedet skulle våre ord

om våre medmennesker reflektere vår tro på Jesus Kristus og hans forsoning, og at i ham og gjennom ham kan vi alle forandre oss til det bedre.

Noen begynner å kritisere og kommer i konflikt med Kirkens ledere og medlemmer for så ubetydelige ting.

Dette var tilfelle med en mann ved navn Simonds Ryder som ble medlem av Kirken i 1831. Etter å ha lest en åpenbaring som angikk ham, ble han forbauset over å se at hans etternavn var feilstavet *Rider*, med bokstaven *i* istedenfor bokstaven *y*. Han reagerte på denne hendelsen med å stille spørsmålstegn ved profeten og til sist være med på å forfølge Joseph og falle fra Kirken.³

Det er også sannsynlig at vi alle vil oppleve å bli noe korrigert av våre ledere i Kirken, som vil være en prøve på hvor forenet vi er med dem.

Jeg var bare 11, men jeg husker for 44 år siden da møtehuset der vår familie gikk i kirken skulle bygges om og pusses opp. Før prosjektet ble igangsatt ble det holdt et møte der ledere lokalt og i området drøftet hvordan medlemmene skulle bidra med arbeidsinnsats. Min far, som tidligere hadde presidert over denne enheten i mange år, uttrykte sin sterke mening om at arbeidet burde utføres av en entreprenør og ikke av amatører.

Ikke bare ble hans mening avvist, men vi hørte at han ble skarpt og offentlig tilrettevist der og da. Nå var dette en mann som var svært hengiven til Kirken og som hadde vært soldat i annen verdenskrig i Europa. Han var vant til å yte motstand og kjempe for det han trodde på! Man undret seg på hvordan han ville reagere på denne hendelsen. Ville han fortsette å hevde sin mening og motarbeide den beslutningen som var tatt?

Vi hadde sett familier i vår menighet som var blitt svakere i evangeliet og

hadde sluttet å komme til møtene fordi de ikke kunne være ett med dem som ledet. Jeg hadde også selv vært vitne til at mange av mine venner i Primær ikke forble trofaste i sin ungdom fordi deres foreldre alltid fant feil ved dem som var i Kirken.

Min far besluttet imidlertid å forbli ett med de hellige i vår menighet. Noen dager senere, da menighetens medlemmer samlet seg for å hjelpe til på bygget, "inviterte" han familien til å bli med ham til møtehuset hvor vi kunne gjøre nytte for oss og hjelpe til.

Jeg ble rasende. Jeg ville gjerne ha spurt ham: "Far, hvorfor i all verden skal vi hjelpe til med byggingen når du var motstander av at medlemmene skulle gjøre det?" Men ansiktsuttrykket hans frarådet meg å gjøre det. Jeg ønsket å være i form til innvielsen. Så heldigvis bestemte jeg meg for å tie og bare hjelpe til i bygningen.

Far fikk ikke se den nye kirkebygningen fordi han døde før arbeidet var

avsluttet. Men vi i familien, nå under mors ledelse, fortsatte å gjøre vår del til det sto ferdig, og det holdt oss forenet med min far, med Kirkens medlemmer, med våre ledere og først og fremst med Herren!

Bare noen øyeblikk før hans uutholdelige smerter i Getsemane, da Jesus bad til Faderen for sine apostler og for oss alle, de hellige, sa han, "at de alle må være ett, likesom du, Far, i meg, og jeg i deg."⁴

Brødre og søstre, jeg vitner om at når vi beslutter å være ett med medlemmer og ledere i Kirken – både når vi er forsamlet, og spesielt når vi er adskilt – vil vi føle oss mer fullkomment forenet med vår himmelske Fader og Frelseren. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Lære og pakter 38:27.
2. Mosiah 18:21.
3. Se Milton V. Backman jr., *The Heavens Resound: A History of the Latter-day Saints in Ohio, 1830-1838* (1983), 93-94.
4. Johannes 17:21.

Av eldste Stanley G. Ellis
Emeritusmedlem av De sytti

Stoler vi på Ham? Vanskelig er bra

Uavhengig av problemet kan vanskelig være bra for dem som vil gå fremover med tro og stole på Herren og hans plan.

Før jeg begynner vil jeg, som en representant for alle oss som ble påvirket av ødeleggelsene etter den siste tids orkaner og jordskjelv, uttrykke min inderlige takknemlighet for alle Hjelpende hender og deres tilretteleggere, som ga oss hjelp og håp.

I oktober 2006 holdt jeg min første generalkonferansetale. Jeg følte at et viktig budskap til den verdensomspennende Kirken omfattet påstanden: "Herren stoler på oss!"

Han stoler virkelig på oss på så mange måter. Han har gitt oss Jesu Kristi evangelium og, i denne evangelieutdeling, dets fylde. Han betror oss med sin prestedømsmyndighet, komplett med nøklene til riktig bruk. Med denne kraften kan vi velsigne, tjene, motta ordinanser og inngå pakter. Han har betrodd oss sin gjenopprettede kirke, som omfatter det hellige tempel. Han betror sine tjenere beseglingsmyndigheten – til å binde på jorden slik at det blir bundet i himmelen! Han betror oss også med å være jordiske foreldre, lærere og omsorgspersoner for hans barn.

Etter disse årene med tjeneste som generalautoritet i mange deler av

verden, erklærer jeg med enda større sikkerhet: Han stoler på oss.

Spørsmålet for denne konferansen er: "Stoler vi på Ham?"

Stoler vi på Ham?

President Thomas S. Monson gir oss ofte følgende påminnelse: "Sett din lit til Herren av hele ditt hjerte, og stol ikke på din forstand!"

Kjenn ham på alle dine veier! Så skal han gjøre dine stier rette.

Vær ikke vis i egne øyne" (Ordspråkene 3:5-7).

Stoler vi på at hans bud er til vårt beste? At hans ledere, selv om de er ufullkomne, skal lede oss godt? At hans løfter er sikre? Stoler vi på at vår himmelske Fader og Jesus Kristus kjenner oss og vil hjelpe oss? Når vi er midt i prøvelser, utfordringer og vanskelige tider, stoler vi fremdeles på ham?

Når jeg tenker tilbake, lærte jeg noen av de beste lærdommene i de vanskeligste tidene – enten som ungdom, på misjon, da jeg begynte i et nytt yrke eller når jeg har prøvd å foredle mine kall, oppdra en stor familie, eller kjempet for å være selvhjulpne. Det synes klart at vanskelig er bra!

Vanskelig er bra

Vanskelig gjør oss sterkere og mer ydmyke og gir oss en sjanse til å vise hva som bor i oss. Våre kjære håndkjerreponierer ble kjent med Gud *i sine store trengsler*. Hvorfor skulle det to kapitler til for Nephi og hans brødre å få tak i messingplatene, og bare tre vers å få Ismaels familie til å bli med dem i villmarken? (se 1 Nephi 3-4; 7:3-5). Det virker som om Herren ønsket å styrke Nephi gjennom kampen for å få tak i platene.

De vanskelige tingene i vårt liv skulle ikke være noen overraskelse. En av de første paktene vi inngår med Herren, er å etterleve offerloven. Per definisjon innebærer offer å gi avkall på noe ønskelig. Med erfaring innser vi at det er en liten pris å betale i forhold til velsignelsene som følger. Under ledelse av Joseph Smith ble det sagt at "en religion som ikke krever at man ofrer alt, har aldri tilstrekkelig kraft til å frembringe den tro som er nødvendig for liv og frelse".¹

Medlemmene av Guddommen er ikke fremmede for vanskelige ting. Gud Faderen ofret sin enbårne Sønn til forsoningens fryktelige lidelser, herunder død ved korsfestelse. Skriftene sier at Jesus Kristus lærte “lydighet av det han led” (Hebreerne 5:8). Han gjennomgikk frivillig forsoningens kvaler. Den hellige ånd må være langmodig for å tilskynde, advare og veilede oss, bare for noen ganger å bli ignorert, misforstått eller glemt.

En del av planen

Vanskelig er en del av evangeliets plan. En av hensiktene med dette livet er at vi skal bli prøvet (se Abraham 3:25). Få har lidd mer ufortjent enn Almas folk. De flyktet fra den ugudelige kong Noah, bare for å bli lamanitenes slaver! Gjennom disse prøvelsene lærte Herren dem at han refser sitt folk og prøver “deres tålmodighet og deres tro” (Mosiah 23:21).

I løpet av de fryktelige dagene i Liberty fengsel lærte Herren Joseph Smith å “trofast [holde] det ut” (L&p 121:8), og lovet at hvis han gjorde det, skulle “alle disse ting... gi deg erfaring og være til ditt gode” (L&p 122:7).

President Thomas S. Monson har bedt oss inntrengende: “Måtte vi alltid velge det vanskeligere rette istedenfor det lettere gale.”² Med hensyn til våre templer har han sagt at “intet offer

er for stort, ingen pris for høy, ingen anstrengelse for vanskelig for å kunne motta [templets velsignelser]”.³

I naturens verden er vanskelig en del av livets sirkel. Det er vanskelig for en kylling å klekkes ut av det harde eggeskallet. Men når noen prøver å gjøre det lettere, utvikler ikke kyllingen den styrken som trengs for å leve. På lignende vis styrker en sommerfugls kamp for å unnsnippe kokongen den for det livet den kommer til å leve.

Gjennom disse eksemplene ser vi at vanskelig er det *konstante*! Vi har alle utfordringer. *Variabelen* er vår reaksjon på det vanskelige.

Det var en gang noen mennesker i Mormons bok som led “store forfølgelser” og “mange lidelser” (Helaman 3:34). Hvordan reagerte de? “[De] fastet og ba... ofte og ble sterkere og sterkere i sin ydmykhet og fastere og fastere i troen på Kristus, inntil deres sjel var fylt med glede og trøst, ja, så deres hjerter var rensset og helliggjort” (Helaman 3:35). Et annet eksempel fant sted etter flere år med krig: “Fordi krigen mellom nephitter og lamanitter hadde vært så overmåte langvarig... hadde mange blitt forherdet. Og mange ble bløtgjort på grunn av sine lidelser så de ydmyket seg for Gud” (Alma 62:41).

Vi velger alle vår reaksjon på det som er vanskelig.

Vær forsiktig med det som er lett

Før dette kallet var jeg økonomisk rådgiver i Houston, Texas. Jeg arbeidet for det meste med mange-millionærer som eide sin egen virksomhet. Nesten alle hadde skapt sin vellykkede virksomhet av ingenting ved hjelp av mye hardt arbeid. Det sørgeligste for meg var å høre noen av dem si at de ønsket å gjøre det lettere for barna sine. De ønsket ikke at barna skulle lide slik de hadde gjort. Med andre ord ville de frata sine barn nettopp det som hadde gjort dem fremgangsrike.

Til sammenligning kjenner vi en familie som valgte en annen tilnærming. Foreldrene var inspirert av J.C. Penneys opplevelse da faren fortalte ham da han ble åtte år gammel, at han måtte klare seg selv økonomisk. De kom frem til sin egen versjon: Da barna deres hadde fullført videregående skole, måtte de klare seg selv økonomisk – for videre utdanning (universitetsutdanning osv.) og sine økonomiske behov (virkelig selvhjulpne) (se L&p 83:4). Heldigvis reagerte barna klokt. Alle har tatt universitetsutdanning, flere på master- og doktorgradsnivå – helt på egenhånd. Det var ikke lett, men de klarte det. De gjorde det med hardt arbeid og tro.

Tro til å stole på Ham

Spørsmålet om vi stoler på ham kan bedre formuleres slik: “Har vi *tro* til å stole på ham?”

Har vi *tro* til å stole på hans løfter om tiende, at vi med 90 prosent av vår inntekt *pluss Herrens hjelp* får det bedre enn med 100 prosent *på egenhånd*?

Har vi tilstrekkelig *tro* til å stole på at han vil se til oss i våre lidelser (se Mosiah 24:14), at han vil kjempe mot dem som kjemper mot oss (se Jesaja 49:25; 2 Nephi 6:17), og at han vil hellige våre lidelser til vårt gagn? (se 2 Nephi 2:2).

Vil vi utøve den nødvendige *tro* til å holde hans bud, så han kan velsigne oss både timelig og åndelig? Og vil vi fortsette trofast til enden slik at han kan ta imot oss i sin nærhet? (se Mosiah 2:41).

Brødre og søstre, vi kan ha tro til å stole på Ham! Han ønsker det beste for oss (se Moses 1:39). Han vil besvare våre bønner (se L&p 112:10). Han vil holde sine løfter (se L&p 1:38). Han har makt til å holde disse løftene (se Alma 37:16). Han vet alt! Og ikke minst vet han hva som er best (se Jesaja 55:8-9).

En farlig verden

Vår verden i dag er vanskelig. Vi har tøylesløs ondskap, korrupsjon i alle land, terrorisme som når selv trygge steder, økonomiske sammenbrudd, arbeidsløshet, sykdom, naturkatastrofer, borgerkriger, despotiske ledere og så videre. Hva skal vi gjøre? Skal vi flykte eller kjempe imot? Hva er rett? Begge valg kan være farlig. Det var farlig for

George Washington og hærstyrkene hans å kjempe, men også for våre pionerforfedre å flykte. Det var farlig for Nelson Mandela å kjempe for frihet. Det har blitt sagt at for at det onde skal seire, er det bare nødvendig at gode mennesker ikke gjør noe.⁴

Frykt ikke!

Uansett hva vi gjør, skulle vi ikke ta avgjørelser eller handle av frykt. For “Gud gav oss ikke motløshets ånd” (2 Timoteus 1:7). (Er dere klar over at idealet “frykt ikke” er vektlagt overalt i Skriftene?) Herren har lært meg at motløshet og frykt er djevelens redskaper. Herrens svar på vanskelige tider er å gå fremover med tro.

Hva er vanskelig?

Vi kan ha forskjellige oppfatninger om hva som er vanskelig. Noen kan synes det er vanskelig å betale tiende når økonomien er stram. Ledere synes noen ganger det er vanskelig å forvente at de fattige skal betale tiende. Det kan være vanskelig for noen av oss å gå fremover med tro til å gifte seg eller stifte familie. Det finnes dem som finner det vanskelig å “være tilfreds med det Herren har tilmålt [dem]” (Alma 29:3). Det kan være vanskelig å være tilfreds med vårt nåværende kall (se Alma 29:6). Disiplinering i Kirken kan virke svært vanskelig, men for noen er det begynnelsen på den sanne omvendelsesprosessen.

Uavhengig av problemet kan vanskelig være bra for dem som vil

gå fremover med tro og stole på Herren og hans plan.

Mitt vitnesbyrd

Mine brødre og søstre, jeg vitner om at disse lederne som sitter bak meg, er kalt av Gud. Deres ønske er å tjene Herren godt og hjelpe oss å grunnfeste evangeliet i vårt hjerte. Jeg er glad i og oppholder dem.

Jeg elsker vår Frelser Jesus Kristus. Det forundrer meg at han elsket Faderen og oss nok til å bli vår Frelser og Forløser, at han ved å gjøre det måtte lide slik at det fikk ham “til å skjelve av smerte og til å blø fra hver pore og lide, både på legeme og ånd” (L&p 19:18). Men da han sto overfor denne redselsfulle utsikten og dens nødvendighet, bekreftet han for Faderen: “La ikke min vilje skje, bare din” (Lukas 22:42). Jeg fryder meg over engelens ord: “Han er ikke her, han er oppstått” (Matteus 28:6).

Hans eksempel er virkelig “veien og sannheten og livet” (Johannes 14:6). Bare ved å følge dette eksemplet kan vi finne “fred i denne verden og evig liv i den kommende verden” (L&p 59:23). Når jeg har fulgt hans eksempel og anvendt hans lære, har jeg selv lært at alle hans “største og mest dyrebare løfter” (2 Peter 1:4) er sanne.

Mitt største ønske er å stå sammen med Mormon som en sann disippel av Jesus Kristus (se 3 Nephi 5:13), og en dag få høre fra hans munn: “Vel gjort, du gode og tro tjener” (Matteus 25:21). I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. *Lectures on Faith* (1985), 69.
2. Thomas S. Monson, “Valg”, *Liahona*, mai 2016, 86.
3. Thomas S. Monson, “Det hellige tempel – et fyrtårn for verden”, *Liahona*, mai 2011, 92.
4. Se John Stuart Mill, *Inaugural Address: Delivered to the University of St. Andrews, 1. feb. 1867* (1867), 36.

Av eldste Adilson de Paula Parrella
i De sytti

Viktige sannheter – vårt behov for å handle

Det første syn og profeten Joseph Smith frembragte ytterligere kunnskap og sannhet som er avgjørende for vår lykke i dette liv og for vår opphøyelse.

Da jeg var rundt syv år gammel, spurte jeg mor: “Når du og jeg dør og kommer til himmelen, vil du fortsatt være moren min?” Hun hadde ikke forventet et slikt spørsmål. Men etter beste evne svarte hun: “Nei, i himmelen kommer vi til å være brødre og søstre. Jeg kommer ikke til å være moren din.” Det var ikke svaret jeg håpet på.

En gang ikke lenge etter denne samtalen kom to unge menn til porten utenfor hjemmet vårt. Som ved et mirakel lot far dem komme inn. De sa de var misjonærer fra Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

Disse eldstene, som vi lærte å kalle dem, begynte å undervise familien vår. Jeg husker tydelig gleden og begeistring vi følte hver gang de kom hjem til oss. De fortalte oss at en ung mann hadde gått til et skogholt for å spørre Gud om hvilken kirke som var sann, og at han så Gud og Jesus Kristus.¹ Eldstene viste oss en illustrasjon av dette synet, og da jeg så den, visste jeg at Joseph Smith virkelig hadde sett Gud Faderen og Jesus Kristus. Misjonærene sa at på grunn av dette synet fantes igjen Jesu Kristi sanne kirke på jorden.²

Misjonærene underviste oss også om Guds plan for lykke og besvarte familiens spørsmål om religion. De lærte oss at familier virkelig kan være sammen etter dette liv som far og mor, sønner og døtre.

Familien vår ble døpt. Veien til å endre gamle vaner, oppgi tradisjoner og bli aktive medlemmer av Kirken, var til tider humpete. Men på grunn av Guds barmhjertighet og kjærlighet og med hjelp av mange ledere og medlemmer, kom vi oss igjennom de første krevende årene.

Millioner som allerede har sluttet seg til Kirken, i tillegg til de mange som blir omvendt og døpt hver uke, har fått et vitnesbyrd om det første syn. Den hellige ånd kan gjenta dette vitnesbyrdet ofte for hver enkelt av oss hvis vi prøver å etterleve de enkle sannhetene i Jesu Kristi evangelium.

Det første syn og profeten Joseph Smith frembragte ytterligere kunnskap og sannhet som er avgjørende for vår lykke i dette liv og vår opphøyelse i Guds nærhet. Jeg skal nevne tre av sannhetene vi har fått og som vi må handle ifølge fordi en ung gutt knelte i oppriktig bønn.

Gud kaller profeter til å lede og veilede oss

En viktig sannhet vi lærer av det første syn og profeten Joseph Smith, er at Gud kaller profeter,³ seere og åpenbarere til å undervise, veilede, advare og lede oss.⁴ Disse mennene er Guds talerør på jorden,⁵ med myndighet til å tale og handle i Herrens navn.⁶ Ved strengt å følge deres råd, vil vi bli beskyttet og motta utsøkte velsignelser på vår reise på jorden.

Mens jeg studerte ved Brigham Young University som ung, enslig hjemvendt misjonær, deltok jeg på presstedømsmøtet på generalkonferansen

i Tabernaklet på Temple Square. President Ezra Taft Benson, Kirkens daværende president, oppfordret alle hjemvendte misjonærer til å ta ekteskap på alvor og gjøre det til en høyeste prioritet i livet.⁷ Etter møtet visste jeg at jeg hadde blitt kalt til omvendelse og måtte følge profetens råd.

Derfor bestemte jeg meg for å dra til mitt hjemland Brasil for å finne en hustru. Før jeg reiste til Brasil for å gjennomføre en to måneder lang praksisperiode, ringte mor og noen venner meg og ga meg en liste på cirka 10 unge kvinner – hver av dem en potensiell hustru.

I Brasil, etter mye overveielse og bønn, fikk jeg anledning til å møte, ha stevnemøter med, bli forlovet med og fastsette en dato for å gifte meg med en av de unge kvinnene på listen. Det var ikke rekordtid for studenter i Provo i Utah for å gå på stevnemøter og bli forlovet, men det var raskt til Brasil å være.

Noen måneder senere giftet jeg meg med Elaine. Hun er mitt livs kjærlighet og en utsøkt velsignelse.

Jeg antyder ikke at alle bør lage en tilsvarende liste, men jeg antyder – kanskje mer enn antyder – at vi alltid bør handle når våre levende profeter taler.

Guds profet i dag er president Thomas S. Monson, og vi vil bli velsignet ved å følge hans råd med nøyaktighet.

Kunnskap om Guds sanne natur

En annen sannhet vi lærer på grunn av det første syn og profeten Joseph Smith, er Guds sanne natur. Tenk hvor velsignet vi er som vet at Gud er en person med et legeme av kjøtt og ben like følbart som vårt,⁸ så vi kan dyrke en Gud som er virkelig, som vi kan forstå og som har vist og åpenbart seg selv og sin Sønn for profeter – både i oldtiden og i disse siste dager.⁹ Han

er en Gud som hører og besvarer våre bønner,¹⁰ en Gud som våker over oss fra himmelen der oppe¹¹, og konstant er opptatt av vårt åndelige og timelige velbefinnende, en Gud som gir oss frihet til å bestemme oss for å følge ham og adlyde hans bud, uten tvang,¹² en Gud som gir oss velsignelser og lar oss oppleve prøvelser så vi kan vokse og bli ham lik.

Han er en kjærlig Gud som ga oss en plan som gjør at vi kan ha glede i dette liv og i evigheten.

Jesus Kristus er vår Frelser

Av det første syn og profeten Joseph Smith fikk vi kunnskap om at Herren Jesus Kristus lever og om hans helige misjon, som er hjørnesteinen i vår religion.

Fordi døden kom til verden, skal vi alle dø en dag, like sikkert som at vi lever nå. En av virkningene av døden ville være at vi for alltid mistet vårt fysiske legeme. Vi ville ikke kunne gjøre noe for å få det tilbake. Og fordi vi alle synder på vår reise her på jorden, ville vi dessuten aldri kunne vende tilbake til vår himmelske Faders nærhet.

Kan dere forestille dere konsekvensene av å bli holdt utenfor Guds nærhet og aldri igjen få ha en kropp?

En Frelser og Forløser trengtes for å befri oss fra død og synd. Under ledelse av vår himmelske Fader kom Jesus

Kristus til jorden, led, døde på korset og oppsto for at vi også kan oppstå og, med oppriktig omvendelse og ved å inngå og holde hellige pakter, nok en gang få komme tilbake til Guds nærhet.

Jakob forklarte: "Hvor stor er ikke vår Guds godhet, han som bereder en vei så vi kan slippe bort fra dette gruffulle uhyres favntak, ja, det uhyre, død og helvete som jeg kaller legemets død og også åndens død."¹³

Jesus er den lovede Messias, Lovgiveren, Israels Hellige, vår Herre, vår Frelser, vår Forløser, vår konge, vårt alt.

Måtte vi alle fortsette å handle ifølge disse grunnleggende sannhetene og denne kunnskapen, og gi vår lydighet som et offer til Gud og hans elskede Sønn. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Joseph Smith – Historie 1:17-18.
2. Se Lære og pakter 1:30.
3. Se Amos 3:7.
4. Se for eksempel, om *undervise*: Matteus 28:20; 2 Nephi 9:48; *veilede*: *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Gordon B. Hinckley* (2016), 262-63; *advare*: Esekiel 3:17; *lede*: Lære og pakter 124:45.
5. Se 2 Nephi 3:18.
6. Se Esekiel 3:4; Lukas 1:70; Apostlenes gjerninger 3:21; Lære og pakter 1:38.
7. Se Ezra Taft Benson, "Til Kirkens enslige voksne brødre", *Lys over Norge*, juli 1988, 47.
8. Se Lære og pakter 130:22.
9. Se Lære og pakter 110:2-3.
10. Se Mosiah 9:18.
11. Se Lære og pakter 1:1.
12. Se 2 Nephi 2:27; Helaman 14:30; Lære og pakter 58:28.
13. 2 Nephi 9:10.

Av eldste Ian S. Ardern
i De sytti

Søk fra de beste bøker

Når vi studerer fra de beste bøker, kan vi beskytte oss mot de truende kjevene til dem som forsøker å gnage på våre åndelige røtter.

Tidlig en morgen så jeg en sulten og godt kamuflert larve på en vakker rosebusk. Ved å se på noen av de bladløse skuddene kunne selv tilfeldige iakttagere tydelig se at den hadde gnaget seg gjennom de sarte bladene med sine truende kjever. Allegorisk kunne jeg ikke unngå å tenke at det finnes noen som er som denne larven. De finnes over hele verden, og noen er så dyktig forkledd at vi kan slippe dem inn i vårt liv, og før vi vet ordet av det har de spist av våre egne, våre familiemedlemmers og våre venners åndelige røtter.

Vi lever i en tid da feilinformasjon om vår tro finnes i overflod. I tider som disse er det å unnlate å beskytte og styrke våre åndelige røtter en invitasjon til å la dem bli gnaget på av dem som ønsker å ødelegge vår tro på Kristus og hans gjenopprettede kirke. På Mormons boks tid var det Zeezrom som forsøkte å ødelegge de troendes tro.

Handlingene og ordene hans var “en av motstanderens snarer som han [hadde] lagt for å fange [folket], så [de] kunne bli underkastet ham, så han kunne binde [dem] med sine lenker” (Alma 12:6). Disse samme snarene

finnes i dag, og med mindre vi er åndelig årvåkne og bygger en sikker grunnvoll på vår Forløser (se Helaman 5:12), kan vi bli bundet med Satans lenker og bli ledet forsiktig inn på de forbudte stiene som omtales i Mormons bok (se 1 Nephi 8:28).

Apostelen Paulus ga en advarsel på sin tid som gjelder for vår tid: “Jeg vet at... blant dere selv skal det fremstå menn som fører falsk tale for å lokke disiplene etter seg” (Apostlenes gjerninger 20:29-30).

Hans advarsel og våre profeter og apostlers advarsler minner oss om at vi må gjøre alt vi kan for å befeste oss åndelig mot motstand og bedrag. Når jeg besøker menigheter og staver i Kirken, blir jeg oppløftet av det jeg ser, hører og føler når hellige reagerer positivt og trofast på Frelserens og hans tjeneres læresetninger.

Forbedringen i helligholdelse av sabbatsdagen er bare ett eksempel på at medlemmene befester seg åndelig ved å gi akt på profetiske oppfordringer. Ytterligere styrking tilkjennegis i økningen av tempelarbeid og slektshistorie, idet familier samler sine forfedre ved tempelordinanser. Våre åndelige røtter trenger dypere etter hvert som oppriktig personlig bønn og familie-bønn blir bastioner av vår tro, når vi omvender oss hver dag, søker Den hellige ånds veiledning og lærer om Frelseren og hans egenskaper, og prøver å bli ham lik (se 3 Nephi 27:27).

Vår Frelser Jesus Kristus er verdens lys, og han ønsker at vi skal følge ham. Vi må til enhver tid se hen til ham, og spesielt hvis det er mørke og stormfulle netter da uværet av tvil og usikkerhet kommer sigende som en rullende tåke. Dersom pekende fingre fra “den andre siden av elven med vann, [der] en stor og rommelig bygning [står]” (1 Nephi 8:26), synes å være rettet mot dere for

å håne, fornede og lokke, håper jeg dere øyeblikkelig vil snu dere bort slik at dere ikke blir overbevist av listige og utpekulerte midler som vil skille dere fra sannheten og dens velsignelser.

Men dette alene vil ikke være nok i vår tid, når fordervede ting blir omtalt, skrevet og fremstilt. Eldste Robert D. Hales har sagt: “Med mindre du går fullt og helt inn for å etterleve evangeliet – etterleve det av hele ditt ‘hjerter, makt, sinn og styrke’ – kan du ikke generere nok åndelig lys til å skyve vekk mørket” (“Fra mørket til hans underfulle lys”, *Liahona*, juli 2002, 78). Vårt ønske om å følge Kristus, som er verdens lys (se Johannes 8:12), må da medføre at vi må følge hans læresetninger. Vi blir åndelig styrket, befestet og beskyttet når vi handler ifølge Guds ord.

Jo sterkere lyset er i vårt liv, desto færre blir skyggene. Men selv i en overflod av lys blir vi utsatt for mennesker og kommentarer som forvrenger våre trosoppfatninger og setter vår tro på prøve. Apostelen Jakob skrev at “når

troen blir prøvet, virker det tålmodighet” (Jakobs brev 1:3). Med denne innsikten forklarte eldste Neal A. Maxwell at “en tålmodig disippel... ikke vil bli overrasket eller vippet av pinnen når Kirken blir feilaktig fremstilt” (“Patience” [andakt ved Brigham Young University, 27. nov. 1979], speeches. byu.edu).

Spørsmål om Kirkens historie og trosoppfatninger oppstår. Vi må være nøye med hvor vi vender oss for å finne de riktige svarene. Det er ingenting å vinne ved å utforske de mindre informerte eller desillusjonertes tanker og oppfatninger. Det beste rådet ble gitt av apostelen Jakob: “Om noen av dere mangler visdom, da må han be til Gud” (Jakobs brev 1:5).

Å be til Gud skulle innledes med omhyggelig studium, for Skriftene pålegger oss å søke “fra de beste bøker” og å søke “lærdom ved studium og også ved tro” (L&P 88:118). Disse bøkene finnes i overflod, skrevet av ledere i Kirken inspirert fra himmelen

og anerkjente, sikre og pålitelige eksperter på Kirkens historie og lære. Når det er sagt, er det ingen som overgår storheten i Guds åpenbarte ord i kanoniserte skrifter. Av disse tynne sidene som er fulle av åndelig innsikt, lærer vi sannheten gjennom Den hellige ånd og vokser derved i lys.

President Thomas S. Monson har oppfordret “oss innstendig til med bønn å studere og grunne på Mormons bok hver dag” (“Kraften i Mormons bok”, *Liahona*, mai 2017, 87).

For mange år siden, mens jeg var president for Fiji Suva misjon, hadde noen misjonærer en opplevelse som innprentet Mormons boks omvendelseskraft i dem. På en varm og fuktig dag kom to eldster til et hjem i en liten bosetning i Labasa.

Døren ble åpnet av en værbit mann som lyttet mens misjonærene bar vitnesbyrd om Mormons boks sannhet. De ga ham et eksemplar og oppfordret ham til å lese og be om å få vite, i likhet med dem, at det er Guds ord. Svaret hans var kort: “I morgen går jeg tilbake til å fiske. Jeg skal lese den mens jeg er på sjøen, og når jeg kommer tilbake, kan dere besøke meg igjen.”

Mens han var borte, ble misjonærene overført, og noen uker senere kom to nye eldster tilbake for å besøke fiskeren. Han hadde da lest hele Mormons bok, fått bekreftet dens sannhet og var ivrig etter å lære mer.

Denne mannen hadde blitt omvendt av Den hellige ånd, som vitnet om sannheten av de dyrebare ordene på hver side med hendelser og læresetninger som ble undervist for lenge siden og bevart for vår tid i Mormons bok. Denne samme velsignelsen er tilgjengelig for oss alle.

Hjemmet er et ideelt sted for familier å studere og dele verdifull innsikt i

Skriftene og profetenes ord, og for å finne kirkemateriell på LDS.org. Der vil dere finne et vell av informasjon om emner i evangeliet som for eksempel beretningene om det første syn. Når vi studerer fra de beste bøker, kan vi beskytte oss mot de truende kjevene til dem som forsøker å gnage på våre åndelige røtter.

Selv med all vår bønn, vårt studium og vår fordypning, kan det likevel finnes noen spørsmål som ennå ikke er besvart, men vi må ikke la dette slukke troens flamme som blafrer i oss. Slike spørsmål er en invitasjon til å utvikle vår tro, og skulle ikke gi næring til et øyeblikk av villedende tvil. Det er selve religionens kjerne at man ikke har et sikkert svart på hvert eneste spørsmål, for dette er en av hensiktene med tro. I denne forbindelse har eldste Jeffrey R. Holland lært oss at “når disse øyeblikkene kommer, og problemer dukker opp som ikke har en umiddelbar løsning, *hold fast på det dere allerede vet, og stå sterkt til ytterligere kunnskap kommer*” (“Herre, jeg tror”, eller *Liahona*, mai 2013, 94).

Vi ser så mange rundt oss som gleder seg og står sterkt ved stadig å gi næring til sine åndelige røtter. Deres tro og lydighet er tilstrekkelig til å gi dem stort håp på grunn av Frelseren, og dette fører til stor lykke. De hevder ikke å vite alle ting, men de har betalt prisen for å vite nok å til å ha fred og å leve med tålmodighet mens de søker å få vite mer. Linje på linje blir deres tro fast forankret i Kristus, og de står sterkt som de helliges medborgere.

La oss alle leve slik at de truende kjevene til kamuflerte larver hverken nå eller siden finner noen plass i vårt liv, slik at vi kan stå “fast i troen på Kristus inntil enden” (Alma 27:27). I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av eldste José L. Alonso
i De sytti

Elsk hverandre, slik Han har elsket oss

Gjennom å tjene og tilgi andre av ekte kjærlighet, kan vi bli helbredet og motta styrke til å overvinne våre egne utfordringer.

Under det siste måltid ga Frelseren et nytt bud til sine disipler, idet han sa:

“Et nytt bud gir jeg dere. Dere skal elske hverandre! Som jeg har elsket dere, skal også dere elske hverandre.

Av dette skal alle kjenne at dere er mine disipler, om dere har kjærlighet til hverandre.”¹

Frelserens disipler ble gitt et nytt bud om å gjøre noe mer, noe som er større og noe som er mer guddommelig. Dette nye budet, denne nye oppfordringen, sammenfattes i nøkkelformuleringen “som jeg har elsket dere”.

Kjærlighet er handling, kjærlighet er tjeneste

“Kjærlighet er dyp hengivenhet, omtanke og ømhet. Det største eksemplet på Guds kjærlighet til sine barn kommer til uttrykk i Jesu Kristi uendelige forsoning.”² “For så har Gud elsket verden”, skrev Johannes, “at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv.”³ “Kjærlighet til Gud og sine medmennesker, er et karaktertrekk hos Jesu Kristi disipler.”⁴

For noen år siden, da vårt eldste barnebarn José var fire år, lekte han sammen med min hustru. Mens de lo og hadde det hyggelig sammen, spurte barnebarnet vårt henne: “Bestemor, er du glad i meg?”

Hun svarte: “Ja, José, jeg er glad i deg.”

Så stilte han et annet spørsmål: “Hvordan kan du vite at du er glad i meg?”

Hun forklarte ham de følelsene hun hadde, og fortalte ham også om alt hun hadde gjort og det hun var villig til å gjøre for ham.

Senere stilte min hustru José de samme spørsmålene, også dette gjen-nomtrende spørsmålet: "Hvordan kan du vite at du er glad i meg?"

Med et uskyldig men oppriktig svar, sa han: "Jeg er glad i deg fordi jeg føler det i hjertet mitt." José's kjærlige væremåte mot sin bestemor den dagen og alltid, viser at kjærlighet er en kombinasjon av handlinger og dype følelser.

Kong Benjamin erklærte: "Se, jeg forteller dere disse ting så dere kan få visdom og dere må lære at når dere er i deres medmenneskers tjeneste, er dere jo i deres Guds tjeneste."⁵

I dagens verden med så mye lidelse som følge av forskjellige omstendigheter, er det å sende en tekstmelding med en morsom emoji eller å legge ut et pent bilde med ordene "Jeg er glad i deg" godt og verdifullt. Men det flere av oss må gjøre, er å legge fra oss mobiltelefonen, og med hender og føtter

hjelpe andre som har store behov. Kjærlighet uten tjeneste er som tro uten gjerninger: Den er visseilig død.

Kjærlighet er tilgivelse

Kristi rene kjærlighet, som er neste-kjærlighet,⁶ inspirerer oss ikke bare til handling og til å yte tjeneste, men også til å ha styrke til å tilgi, uavhengig av omstendighetene. La meg fortelle om en erfaring som har påvirket og forandret livet mitt. Ted og Sharon, Coopers foreldre, som er tilstede her i dag, har gitt meg tillatelse til å fortelle om det som skjedde med deres familie for mer enn ni år siden. Jeg vil gjenfortelle erfaringen fra Coopers far, Teds, perspektiv:

21. august 2008 var første skoledag, og Coopers tre eldre brødre; Ivan, Garrett og Logan, sto alle sammen på bussholdeplassen og ventet på å gå ombord i bussene. Cooper, som var fire år gammel, syklet. Min hustru, Sharon, gikk.

Min hustru var på den andre siden av gaten og gjorde tegn til at Cooper skulle krysse gaten. Samtidig tok en

bil svært langsomt en venstresving og kjørte over Cooper.

Jeg fikk en telefon fra en nabo som fortalte meg at Cooper var blitt truffet av en bil. Jeg kjørte raskt ned til bussholdeplassen til ham. Cooper lå på gresset, kjempet for å puste, men hadde ingen synlige skader.

Jeg knelte ned ved Cooper og sa oppmuntrende ting som: "Det kommer til å gå bra. Hold ut." Samtidig dukket min høyprestenes gruppeleder, Nathan, og hans hustru opp. Hun foreslo at vi skulle gi Cooper en prestedømsvelsignelse. Vi la hendene våre på Coopers hode. Jeg husker ikke hva jeg sa i velsignelsen, men jeg husker tydelig andres tilstedeværelse rundt oss, og det var i det øyeblikket jeg visste at Cooper kom til å dø.

Cooper ble fløyet til sykehuset med helikopter, men han overlevde ikke. Jeg følte at vår himmelske Fader fortalte meg at mitt jordiske forvalteransvar var ved veis ende, og at Cooper nå var under hans omsorg.

Vi fikk tilbringe litt tid sammen med Cooper på sykehuset. Personalet der forberedte ham slik at vi kunne ta farvel, og lot oss tilbringe så mye tid vi ønsket sammen med ham, og holde ham.

På vei hjem så min sorgtyngede hustru og jeg på hverandre og begynte å snakke om gutten som hadde kjørt bilen. Vi kjente ham ikke, selv om han bodde bare én gate unna og innenfor vår menighets grenser.

Neste dag var svært vanskelig for oss, for vi var alle sammen fullstendig overveldet av sorg. Jeg falt ned på kne og ba den mest oppriktige bønn jeg noensinne hadde bedt. Jeg ba vår himmelske Fader i min Frelsers navn om å ta bort min overveldende sorg. Det gjorde han.

Senere den dagen tilrettela en av rådgiverne i stavspresidentskapet for at vi kunne få møte den unge mannen – bilens sjåfør – og hans foreldre hjemme

hos rådgiveren. Sharon og jeg ventet på at gutten og hans foreldre skulle ankomme. Da døren gikk opp, møtte vi dem for første gang. Biskopen min hvisket meg i øret: "Gå bort til ham." Sharon og jeg holdt rundt ham i en stor omfavelse. Vi gråt sammen i det som syntes veldig lenge. Vi fortalte ham at vi visste at det som hadde inntruffet var et rent uhell.

Det var som et mirakel for Sharon og meg at vi følte slik vi gjorde og fremdeles føler slik, begge to. Ved Guds nåde var vi i stand til å gå den riktige veien, den opplagte veien, den eneste veien, og være glad i denne gode, unge mannen.

Med årene har vi blitt nære venner av ham og hans familie. Han har delt sine mest betydningsfulle milepæler i livet med oss. Vi var også med ham i templet

da han forberedte seg til sin misjon.⁷

Brødre og søstre, Ted vet uten noen som helst tvil at vår himmelske Fader elsker oss. Han vet at det å være i stand til å tilgi, og på den måten legge fra seg en byrde, er en like skjønn opplevelse som å bli tilgitt. Denne skjønnhet får man gjennom å følge vårt største forbilds eksempel. I Mormons bok erklærte Alma om Frelseren: "Og han skal gå ut, ha smerter og lidelser og fristelser av alle slag, og dette for at det ord kunne bli oppfylt som sier at han vil påta seg sitt folks smerter og sykdommer."⁸

Brødre og søstre, hvilken fantastisk beretning om ekte kjærlighet og tilgivelse. Likeledes kan vi motta glede og lykke når vi tjener og tilgir andre. Georgy, også et av våre barnebarn, sier ofte: "Hva slags familie er vi?" Han svarer selv: "Vi er en lykkelig familie!"

President Thomas S. Monson har gitt oss følgende råd: "La oss ransake vårt liv og beslutte å følge Frelserens eksempel ved å være vennlig, kjærlig og medfølende."⁹

Jeg vet at vår himmelske Fader og hans sønn, Jesus Kristus, elsker oss og vil hjelpe oss til handling, når vi elsker hverandre slik de elsker oss. Og jeg vet at gjennom å tjene og tilgi andre med ekte kjærlighet, kan vi bli helbredet og motta styrke til å overvinne våre egne utfordringer. Og det erklærer jeg i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Johannes 13:34-35.
2. "Kjærlighet", Emner i evangeliet, topics.lds.org.
3. Johannes 3:16.
4. "Kjærlighet", Emner i evangeliet, topics.lds.org.
5. Mosiah 2:17.
6. Se Moroni 7:47.
7. Hentet og tilpasset fra Ted Mardesich, ikke utgitt manuskript.
8. Alma 7:11.
9. Thomas S. Monson, "Vennlighet, nestekjærlighet og kjærlighet", *Liahona*, mai 2017, 67.

Av eldste Neil L. Andersen
i De tolv apostlers quorum

Herrens røst

*Jeg vitner om at vi på denne konferansen har hørt Herrens røst.
Prøven for hver enkelt av oss er hvordan vi reagerer.*

Først, et vennlig ord til barna. Ja, dette er det siste møtet og ja, jeg er den siste taleren.

Nylig, under et besøk i Provo City Center tempel, beundret jeg et maleri med tittelen *“First Vision from Afar”*. Maleriet fremstiller lyset og kraften fra himmelen da Faderen og Sønnen viste seg for den unge Joseph Smith.

Selv om jeg ikke skal sammenligne med den meget hellige begivenheten som innledet Gjenopprettelsen, kan jeg forestille meg et lignende bilde som kunne gjenspeile lyset og Guds kraft som faller på denne generalkonferansen og deretter at denne kraften og lyset beveger seg ut over hele verden.

Jeg bærer mitt vitnesbyrd om at Jesus er Kristus, at han leder dette hellige verks anliggender og at generalkonferansen er en av de meget viktige anledninger når han gir veiledning til sin Kirke og til oss personlig.

Undervist fra det høye

Den dagen Kirken ble organisert, utpekte Herren Joseph Smith som profet, seer, og en Herren Jesu Kristi apostel¹ og sa til Kirken:

“For hans ord skal dere motta som om de kom fra min egen munn, i all tålmodighet og tro.

For ved å gjøre disse ting skal helvetes porter ikke få makt over dere,... og Gud Herren vil drive mørkets makter bort fra dere og få

himlene til å ryste til deres gavn og til sitt navns ære.”²

Senere ble alle medlemmer av Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum også oppholdt og ordinert som profeter, seere og åpenbarere.³

Nå, som vi møter under ledelse av president Thomas S. Monson, forventer vi at de ord vi hører, faktisk vil “være Herrens vilje, ... Herrens sinn, ... Herrens ord, ... Herrens røst og Guds kraft til frelse.”⁴ Vi stoler på hans løfte: “Enten ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det være det samme.”⁵

I vår moderne verdens mylder og forvirring, er vår tillit til og tro på ordene fra Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum avgjørende for vår åndelige vekst og utholdenhet.⁶

Vi har kommet sammen til denne storartede konferansen. Millioner av siste-dagers-hellige og andre troende i mer enn 200 land, på mer enn 93 språk, deltar på disse møtene eller leser budskapene fra konferansen.

Vi kommer etter å ha bedt og forberedt oss. Mange av oss har store bekymringer og oppriktige spørsmål. Vi ønsker å fornye vår tro på vår Frelser Jesus Kristus og styrke vår evne til å motstå fristelse og unngå distraksjoner. Vi har kommet for å bli undervist fra det høye.

Maleriet Det første syn på avstand fremstiller lys og kraft fra himmelen.

Guds lys og åndelige kraft senker seg over generalkonferansen.

Kraft og lys fra generalkonferansen går i sin tur over hele verden.

Herrens sinn og vilje

For Det første presidentskap og De tolv, som vanligvis taler ved hver konferanse, er det enorme ansvaret for å forberede budskapene en gjentakende byrde så vel som en hellig tillit.

For mange år siden, før jeg virket som generalautoritet, spurte jeg eldste Dallin H. Oaks om han forberedte en særskilt tale for hver stavskonferanse. Han svarte at det gjorde han ikke, men la til: "Men mine taler på generalkonferansen er en annen sak. Jeg kan gå igjennom 12 til 15 utkast for å være sikker på at jeg sier det Herren vil jeg skal si."⁷

Når og hvorledes kommer inspirasjonen til generalkonferansetaler?

Uten tildelte taleemner ser vi himmelen på vakkert vis samordne innhold og temaer om evige sannheter ved hver eneste konferanse.

En av mine Brødre fortalte meg at hans emne for denne konferansen ble gitt ham umiddelbart etter hans tale i

april. En annen nevnte at for mindre enn én måned siden ba han fremdeles og ventet på Herren. En annen, da han ble spurt om hvor lang tid det hadde tatt å forberede en spesielt sensitiv tale, svarte: "25 år."

Noen ganger kan hovedemnet komme raskt, men innholdet og detaljene krever fremdeles enorm åndelig klatring. Faste og bønn, studium og tro er alltid en del av prosessen. Herren ønsker ingen påskudd som kan svekke hans røst til sine hellige.

Veiledning til en konferansetale kommer ofte om natten eller i de tidlige morgentimene, når talen er langt borte fra sinnets tanker. Plutselig kommer uforutsett innsikt, og noen ganger tilflyter spesifikke ord og uttrykk som ren åpenbaring.⁸

Når du lytter, kan budskapene du mottar være veldig bokstavelige eller de kan være tilpasset bare for deg.

I en tale på en generalkonferanse for mange år siden fortalte jeg om en

setning som kom i mitt sinn da jeg lurte på om jeg var forberedt til en misjon. Setningen var: "Du vet ikke alt, men du vet nok!"⁹ En ung kvinne som satt på generalkonferansen den dagen fortalte meg at hun var blitt fridd til og ba om hva hun skulle gjøre, og lurte på om hun kjente den unge mannen godt nok. Da jeg sa ordene "Du vet ikke alt, men du vet nok", bekreftet Ånden for henne at hun faktisk *kjente* ham godt nok. De har vært lykkelig gift i mange år.

Jeg lover deg at når du forbereder deg åndelig og kommer med forventning om at du vil høre Herrens røst, vil tanker og følelser komme til ditt sinn, og de er tilpasset spesielt for deg. Du har allerede følt dem under denne konferansen, eller så vil du det når du studerer budskapene i de kommende uker.

For i dag og for månedene fremover

President Monson har sagt:

"Ta... tid til å lese konferansetalene."¹⁰

“[Grunn] på [dem]... Jeg har selv oppdaget ...at jeg får enda mer ut av disse inspirerte talene når jeg studerer dem i større dybde.”¹¹

Generalkonferansens budskap er de hensyn Herren ønsker vi skal være oppmerksomme på nå og i de kommende måneder.

Hyrden “går... foran [sine får], og fårene følger ham, fordi de kjenner hans røst.”¹²

Ofte veileder hans røst oss til å forandre noe i vårt liv. Han innbyr oss til å omvende oss. Han innbyr oss til å følge ham.

Tenk på disse uttalelsene fra denne konferansen:

President Henry B. Eyring fra i formiddag: “Jeg bærer vitnesbyrd om at Gud Faderen lever og ønsker at dere skal komme hjem til ham. Dette er Jesu Kristi sanne kirke. Han kjenner deg, han elsker deg, og han våker over deg.”¹³

President Dieter F. Uchtdorf fra i går: “Jeg vitner om at når vi tar fatt på eller fortsetter den fantastiske reisen som fører til Gud, blir livet bedre... og Herren vil bruke oss på bemerkelsesverdige måter for å velsigne andre rundt oss og tilveiebringe sine evige hensikter.”¹⁴

President Russell M. Nelson fra i går ettermiddag: “Jeg lover at når dere

daglig fordyper dere i Mormons bok, kan dere bli immune mot vår tids onder, blant annet den gjennomgripende pesten pornografi og annen sløvende avhengighet for sinnet.”¹⁵

Eldste Dallin H. Oaks i går: “Jeg vitner om at erklæringen om familien er en erklæring om evige sannheter, Herrens vilje for sine barn som søker evig liv.”¹⁶

Og eldste M. Russell Ballard for bare få minutter siden: “Vi må medfølende omfavne Guds barn og fjerne alle fordommer, heriblant rasisme, kjønnsdiskriminering og nasjonalisme.”¹⁷

Siden vi har litt ekstra tid vil jeg gjerne legge til en kort betraktning om eldste Robert D Hales. Det første presidentskap hadde bedt eldste Hales om han kunne gi et kort budskap på møtet søndag formiddag hvis hans helse tillot det. Selv om hans helse ikke tillot det, forberedte han et budskap som han gjorde ferdig forrige uke og delte med meg. I og med at han gikk bort for cirka tre timer siden, deler jeg bare tre linjer fra hans tale.

Jeg siterer eldste Hales: “Når vi velger å ha tro, er vi beredt til å stå i Guds nærhet ... Etter Frelserens korsfestelse viste han seg bare til dem ‘som

I 1979 fikk dr. Nelson en følelse av at han skulle følge president Spencer W. Kimballs råd om å studere mandarin-kinesisk.

Dr. Nelsons ønske om å følge president Kimballs råd førte til at dr. Wu Yingkai besøkte Salt Lake City, og til at dr. Nelson holdt forelesninger og utførte operasjoner i Kina.

I oktober 2015 ble president Russell M. Nelson hedret med en offisiell erklæring som utnevnte ham til en “gammel venn av Kina”.

hadde vært trofaste i Jesu vitnesbyrd mens de levde her på jorden.' [L&p 138:12.] De 'som forkastet ... profetenes ... vitnesbyrd, [kunne ikke] erfare [Frelserens] nærvær eller se hans åsyn.' [L&p 138:21.] ... Vår tro forbereder oss til å være i Herrens nærhet."

Hvor vennlig av Herren å tilskynde president Russell M. Nelson til – helt ved slutten av formiddagsmøtet – å raskt forlate bygningen, hoppe over lunsjen og skynde seg til eldste Hales' sykeseng der han kunne være tilstede som hans quorumspresident, sammen med den engleaktige Mary Hales idet eldste Hales gikk ut av jordelivet.

Å følge Herrens røst

Jeg vitner om at vi på denne konferansen har hørt Herrens røst.

Vi skulle ikke bli oppskaket når Herrens tjeneres røst går på tvers av verdens tanker og noen ganger våre egne tanker. Det har alltid vært slik. Jeg er på mine knær i templet med mine Brødre. Jeg vitner om deres gode livsførsel. Deres største ønske er å behage

Herren og hjelpe Guds barn å vende tilbake til hans nærvær.

De sytti, Biskopsrådet, Hjelpeforeningens generalpresidentskap, Unge kvinner, Primær og andre ledere i hjelpeorganisasjonene har tilført denne konferansen fantastisk inspirasjon i likhet med den vakre musikken og de gjennomtenkte bønnene.

Det finnes en skattkiste med himmelsk veiledning som venter på at du skal oppdage den i budskapene fra generalkonferansen. Prøven for hver enkelt av oss er hvordan vi reagerer på det vi hører, det vi leser og det vi føler.

La meg dele en erfaring med å følge profetiske ord fra president Russell M. Nelsons liv:

I 1979, fem år før han ble kalt som generalautoritet, var bror Nelson tilstede på et møte like før generalkonferansen. "President Spencer W. Kimball utfordret alle som var tilstede om å forlenge sine steg når det gjaldt å bringe evangeliet ut til hele verden. Blant landene som president Kimball nevnte spesifikt var Kina da han sa:

'Vi skulle være til tjeneste for kineserne. Vi skulle lære deres språk. Vi skulle be for dem og hjelpe dem.'"¹⁸

Bror Nelson var da 54 år gammel og fikk en følelse under møtet at han skulle studere mandarin kinesisk. Selv om han var en travel hjertekirurg, skaffet han seg umiddelbart en privatlærer.

Ikke lenge etter at han begynte med disse studiene var dr. Nelson tilstede på en konferanse i det østlige USA og helt uventet fant seg selv sittende ved siden av "en fremgangsrik kinesisk kirurg, dr. Wu Yingkai ... Fordi [bror Nelson] hadde studert mandarin, begynte han å samtale [med dr. Wu]."¹⁹

Dr. Nelsons ønske om å følge profeten resulterte i at dr. Wu besøkte Salt Lake City og dr. Nelson reiste til Kina for å forelese og utføre kirurgiske inngrep.

Hans kjærlighet til det kinesiske folk, og deres kjærlighet og respekt for ham vokste.

I februar 1985, ti måneder etter hans kall til De tolv quorum, fikk eldste Nelson en overraskende telefonsamtale fra Kina som bønnfalt ham å komme til Beijing for å operere det sviktende hjertet til en av Kinas mest berømte operasangere. Med oppfordring fra president Gordon B. Hinckley vendte eldste Nelson tilbake til Kina. Hans siste kirurgiske operasjon noensinne var i Folkerepublikken Kina.

For bare to år siden, i oktober 2015, ble president Russell M. Nelson igjen hedret med en offisiell erklæring som utnevnte ham til en "gammel venn av Kina."

Så i går hørte vi den nå 93 år gamle president Russell M. Nelson tale om president Thomas S. Monsons bønn til "hver enkelt av oss [på aprilkonferansen i år] om å med bønn studere og grunne på Mormons bok hver dag".

På samme måte som han gjorde det som travel hjertekirurg da han ansatte en privatlærer i mandarin, fulgte president Nelson straks president Monsons råd og anvendte det i sitt eget liv. Mer enn bare å lese, sa han at han "laget lister over hva Mormons bok *er*, hva den *hevder*, hva den *forkaster*, hva den *oppfyller*, hva den *klargjør*, og hva den *åpenbarer*." ²⁰

Og så, interessant nok, imorges som et annet vitne, talte president Henry B. Eyring også om sin reaksjon på president Monsons henstilling. Husker dere disse ordene? "I likhet med mange av dere hørte jeg profetens ord som Herrens røst til meg. Og som mange av dere besluttet jeg å adlyde de ordene." ²¹

Må vi se på dette som eksempler for vårt eget liv.

Et løfte og en velsignelse

Jeg lover deg at når du hører Herrens røst i læresetningene på denne generalkonferansen og deretter handler ifølge disse tilskyndelsene, vil du føle himmelens hånd på deg, og ditt liv vil bli velsignet i likhet med livet til dem som er omkring deg. ²²

Under denne konferansen, har vi tenkt på vår kjære profet. Vi er glad i deg, president Monson. Jeg avslutter med hans ord fra denne talerstolen. Jeg tror det er en velsignelse han ville ønske å gi hver enkelt av oss i dag, om han kunne vært med oss. Han sa: "Idet vi forlater denne konferansen, nedkaller jeg himmelens velsignelser over hver og en av dere ... Jeg [ber at] vår himmelske Fader vil velsigne dere og deres familier. Måtte denne konferansens budskap og ånd komme til uttrykk i alt dere gjør – i deres hjem, på deres arbeidsplasser, på deres møter og i alt dere foretar dere.

Han avsluttet med: "Jeg er glad i dere. Jeg ber for dere. Gud velsigne

dere. Måtte hans lovede fred være med dere nå og for bestandig." ²³

I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Lære og pakter 21:1.
 2. Lære og pakter 21:5-6.
 3. Joseph Smith skrev at det følgende fant sted under innvielsen av Kirtland tempel den 27. mars 1836:

"Jeg holdt så en kort tale, og ba de forskjellige quorumene og hele de helliges forsamling om å anerkjenne Det første presidentskap som profeter og seere, og å oppholde dem ved sine bønner. De inngikk alle pakt om å gjøre det, ved å reise seg.

"Jeg ba så quorumene og de helliges forsamling om å anerkjenne De tolv apostler, som var tilstede, som profeter, seere og åpenbarere og spesielle vitner for alle jordens nasjoner, idet de hadde rikets nøkler til å låse det opp, eller få det til å bli gjort blant dem, og oppholde dem ved sine bønner, noe de samtykket i ved å reise seg" (*Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* [2007], 196).
 4. Lære og pakter 68:4.
 5. Lære og pakter 1:38.
 6. President Henry B. Eyring sa en gang:

"Det valg å ikke ta imot profeters råd forandrer selve grunnen vi står på. Den blir farligere. Tar vi ikke imot råd fra profeter, svekker det vår kraft til å ta imot inspirerte råd i fremtiden. Den beste tiden å bestemme seg for å hjelpe Noah å bygge arken, ville vært første gang han spurte. Hver gang han spurte etter det, ville hvert avslag svekke følsomheten overfor Ånden. Hver gang ville hans spørsmål derfor virket mer tåpelig, helt til regnet kom. Og da var det for sent.

Hver gang jeg har valgt å vente med å følge inspirerte råd eller ment at jeg var et unntak, har jeg blitt klar over at jeg har utsatt meg for fare. Hver gang jeg har lyttet til profeters råd, følt dem bekreftet i bønn og deretter fulgt dem, har jeg sett at jeg har beveget meg mot sikkerhet" ("Finn sikkerhet i råd", *Lys over Norge*, juli 1997, 24).
 7. Se Neil L. Andersen, "Teaching Our Children to Love the Prophets", *Ensign*, apr. 1996, 47.
 8. Boyd K. Packer sa en gang:

"Jeg hørte president Harold B. Lee begynne mange uttalelser om ting som involverte åpenbaring med et uttrykk som dette: 'I de tidlige morgentimene, mens jeg grunnet på emnet...' Han gjorde det til en vane å arbeide med de problemene som
- krevet åpenbaring, i de tidlige morgentimer når sinnet er frisk og våkent.
- Herren visste noe da han i Lære og pakter befalte: 'Sov ikke lenger enn nødvendig, gå tidlig til sengs for at dere ikke skal være trette, stå tidlig opp så deres legemer og deres sinn kan være i vigør.' (L&P 88:124.)...
- Jeg har erfart kraften i befallingen, 'Tidlig til sengs..., [og] tidlig opp.' Når jeg har mye å gjøre, finner du meg ikke oppe i de sene nattetimene. Jeg vil mye heller gå tidlig til sengs og stå opp i de tidlige morgentimene, slik at jeg kan være nær Ham som leder dette arbeidet" (*Teach Ye Diligently* [2005], 244-45).
9. Neil L. Andersen, "Du vet tilstrekkelig", *Liahona*, nov. 2008, 13.
 10. Thomas S. Monson, "Til vi ses igjen", *Liahona*, mai 2014.
 11. Thomas S. Monson, "Gud vær med deg til vi ses igjen", *Liahona*, nov. 2012, 110.
 12. Johannes 10:4.
 13. Henry B. Eyring, "Vær ikke redde for å gjøre godt", *Liahona*, nov. 2017, 103.
 14. Dieter F. Uchtdorf, "Hjemlengsel", *Liahona*, nov. 2017, 22, 24.
 15. Russell M. Nelson, "Mormons bok: Hvordan ville livet ditt ha vært uten den?" *Liahona*, Nov. 2017, 63.
 16. Dallin H. Oaks, "Planen og erklæringen", *Liahona*, nov. 2017, 30-31.
 17. M. Russell Ballard, "Vandringen fortsetter!" *Liahona*, Nov. 2017, 106.
 18. Spencer J. Condie, *Russell M. Nelson: Father, Surgeon, Apostle* (2003), 215.
 19. Spencer J. Condie, *Russell M. Nelson*, 215.
 20. Russell M. Nelson, "Mormons bok: Hvordan ville livet ditt ha vært uten den?" 61.
 21. Henry B. Eyring, "Vær ikke redde for å gjøre godt", 100.
 22. Gordon B. Hinckley sa en gang:

"Prøven kommer når læresetningene vi har hørt, skal anvendes. Hvis vi etter dette er litt vennligere, hvis vi er litt bedre naboer, hvis vi har kommet litt nærmere Frelseren, med en fast beslutning om å følge hans undervisning og hans eksempel, så har denne konferansen vært fantastisk vellykket. Hvis det på den annen side ikke skjer noen forbedring i vårt liv, da vil de som har talt, i stor grad ha mislyktes.

Forandringene er kanskje ikke målbare på en dag, eller en uke, eller en måned. Forsetter gjøres raskt og glemmes raskt. Men om vi et år fra nå gjør det bedre enn vi har gjort før, da har disse dagens anstrengelser ikke vært forgjeves" ("An Humble and a Contrite Heart", *Ensign*, nov. 2000, 88).
 23. Thomas S. Monson, "Avslutningsord", *Liahona*, mai 2010, 113.

Fortegnelse over historier

Følgende liste over utvalgte historier fra generalkonferansen kan brukes i personlig studium, på familiens hjemmeaften og i annen undervisning. Sidetallene viser til første side av talen.

Taler	Historie
Jose L. Alonso	(119) Jose L. Alonsos barnebarn stiller spørsmål om bestemorens kjærlighet til ham. Foreldre hvis sønn dør i en ulykke, letter byrden ved hjelp av tilgivelse.
Neil L. Andersen	(122) Den hellige ånd hjelper en ung kvinne å takke ja til et frieri. Russell M. Nelson velsigner det kinesiske folk fordi han har fulgt profetisk rettleiding.
Ian S. Ardern	(117) En fisker får et vitnesbyrd om Mormons bok mens han er til sjøs.
M. Russell Ballard	(104) Den siste-dagers-hellige pioneren Jane Manning James holder seg trofast til tross for utfordringer. M. Russell Ballards oldeforeldre utfører trofast tjeneste i mange tiår.
Jean B. Bingham	(85) Jean B. Bingham lærer "Den levende Kristus" utenat. En kroatisk søster reiser til templet for å bli beseglet til sin avdøde ektemann og sine foreldre.
Tad R. Callister	(107) En venn av Tad R. Callister vender tilbake til Kirken etter å ha fått et vitnesbyrd om Kirken og Mormons bok.
D. Todd Christofferson	(36) En misjonspresident omvender seg og opplever en forandring i hjertet etter en drøm.
Quentin L. Cook	(51) Heber C. Kimball utfører en misjon i England. Under et møte med Thomas B. Marsh mottar Joseph Smith Lære og pakter kapittel 112.
Stanley G. Ellis	(112) En far og mor styrker barna sine ved ikke å hjelpe dem økonomisk når de er ferdige med videregående skole.
Sharon Eubank	(6) En kvinne endrer sin families kurs ved å omvende seg. En kjede av mennesker redder svømmere som er fanget i en farlig strøm. Unge kvinner sender en tekstmelding til en jente som flytter inn i menigheten.
David F. Evans	(68) Unge David F. Evans finner svar på spørsmål om evangeliet og får et vitnesbyrd om Mormons bok. En kvinne får et vitnesbyrd om templets ordinanser.
Henry B. Eyring	(81) En sekretær i diakonenes quorum inviterer en mindre aktiv gutt til kirken. En ung voksen ber om at biskop Henry B. Eyring må bli inspirert til å gi ham råd. (100) Henry B. Eyring blir velsignet for å følge president Monsons råd om å studere Mormons bok. Siste-dagers-hellige hjelper katastrofeofre.
O. Vincent Haleck	(58) Et eldre ektepar ofrer for å bli medlem av Kirken. En Samoansk høvding åpner landsbyen for evangeliet. Samoanske hellige gir av sin "fattigdom" for å bygge et tempel.
Donald L. Hallstrom	(88) Et medlem av Kirken i California overlever på mirakuløst vis etter å ha falt utfor et stup. David A. Bednar spør en ung mann om han har tro til "ikke å bli helbredet".
Jeffrey R. Holland	(40) I en historie av Leo Tolstoj forsvaret en ufullkommen prest den veien han så ufullkomment følger.
Joy D. Jones	(13) Den hellige ånd bekrefter for tre kvinner deres guddommelige verdi som Guds døtre.
Joni L. Koch	(110) Joni L. Koch føler seg "som ett" med en annen brasiliansk fotballtilhenger. Joni L. Kochs far bestemmer seg for "å fortsette å være ett" med andre hellige til tross for at han blir latterliggjort.
Neill F. Marriott	(10) Primær-gutter forteller et ensomt medlem av klassen hvorfor han er unik. Neill F. Marriott ber om hjelp til å være glad i en "vanskelig" slektning.
Richard J. Maynes	(75) Richard J. Maynes lærer av sin far at han aldri skal gå på akkord med sin integritet.
Russell M. Nelson	(60) Russell M. Nelson gir en Mormons bok til en afrikansk stammekonge. Russell M. Nelson følger president Monsons råd om å studere Mormons bok. Som turnuskirurg lengter Russell M. Nelson etter å undervise sørgende familiemedlemmer om at døden er en del av vår uadødelige eksistens.
Bonnie L. Oscarson	(25) En 10-åring og en 17-åring ser etter muligheter til å hjelpe familiemedlemmer. En president i Hjelpeforeningen får en tilskyndelse om å yte tjeneste for sin nabo.
Stephen W. Owen	(48) Stephen W. Owen innser at nye misjonærer "har opplevd tro til omvendelse". En hjemvendt misjonær anstrenger seg for å holde seg "på rett vei".
Adilson de Paula Parrella	(115) Misjonærer underviser familien Parrella om at de kan være sammen for evig. Som student følger Adilson de Paula Parrella profetisk rettleiding om å finne en hustru.
John C. Pingree jr.	(32) Et medlem av Kirken fra Nepal hjelper nepalske flyktninger i Utah, og bidrar til å oversette Mormons bok til nepalsk. Den hellige ånd hjelper John C. Pingree jr. å forstå hensikten med "guddommelige oppgaver". Herren virker gjennom åndelige gaver og prøvelser for å velsigne sine barn.
Ronald A. Rasband	(55) Ronald A. Rasbands barnebarn nyter et følelsesladet møte med broren som er på misjon. Ronald A. Rasband møter en søstermisjonær på Temple Square som han har bidratt til å bringe inn i Kirken.
Dale G. Renlund	(64) Dale G. Renlund gleder seg over å gjengi en ung manns prestedømsvelsignelser.
Gary E. Stevenson	(44) Hellige feirer president Monsons fødselsdag. En fullstendig solformørkelse i USA trollbinder millioner.
Dieter F. Uchtdorf	(21) En bortkommet hund går 3220 kilometer hjem. Tidlige ledere i Kirken blir virkelige for Dieter F. Uchtdorf når han og familien besøker noen av Kirkens historiske steder.
W. Christopher Waddell	(94) En av familien Waddells ferier går ikke etter planen. En siste-dagers-hellig som mister synet under andre verdenskrig, etterlater seg en arv av tro, tjeneste og tillit til Herren.
W. Craig Zwick	(97) Den hellige ånd hjelper W. Craig Zwick å forstå behovene til en misjonær som ikke kan lese og skrive. En sønns fokus på Frelseren før sin død hjelper hans familie å se med glede frem til det neste liv. En hustru blir fylt med kjærlighet når hun gir slipp på sine negative følelser overfor sin mann.

Eldste Juan A. Uceda

De syttis presidentskap

På en fottur til ruinene av Machu Picchu i Peru som ung misjonær, gled eldste Juan A. Uceda utfor den smale stien. Mens han fortvilet klamret seg fast i noen grener og hang 610 meter over en elv, ba han intenst om hjelp. Tidligere den dagen han hadde bedt med ord, sa han, men “da jeg var nær ved å omkomme, ba jeg fra hjertet”. Akkurat da han holdt på å falle, trakk en annen misjonær ham i sikkerhet.

En av de mange lærdommene han sa han fikk den dagen, var “å alltid be ‘av et oppriktig hjerte, med ærlig hensikt og [utøve] tro på Kristus’ (Moroni 10:4).”

Eldste Uceda ble oppholdt som generalautoritet-sytti 3. april 2010. Han var nestleder for Misjonæravdelingen og områdeassistent i området Nord-Amerika sydøst da han ble kalt til De syttis presidentskap 1. august 2017.

Fra 2010 til 2013 var han rådgiver i presidentskapet for området Syd-Amerika nordvest, og fra 2013 til 2016 var han president for området Syd-Amerika nordvest.

Eldste Uceda tok sin utdanning i Peru. Han begynte på Jose Carlos Mariátegui-instituttet i Lima, hvor han studerte regnskap og samfunnskontakt. Han studerte også bedriftsledelse ved Centro Andino de G.E.-instituttet. Han fullførte studiene ved San Luis Gonzaga universitet, hvor han ble uteksaminert med en bachelorgrad i samfunnskontakt.

Eldste Uceda har arbeidet i Kirkens skoleverk som områdeleder for Peru og Bolivia. Han forlot Peru i 2003, og flyttet til New Jersey, USA for å hjelpe sin far med familiebedriften.

Siden han ble medlem av Kirken i 1972, har eldste Uceda virket i mange kall, blant annet som heltidsmisjonær i Lima Peru misjon, i Søndagsskolens presidentskap i staven, som biskop, høyrådsmedlem, rådgiver i et stavspresidentskap, stavspresident, president for Lima Peru Nord misjon (1992-95) og områdesytti.

Han giftet seg med Maria Isabel Bendezu i mars 1979. De har fem barn. ■

Eldste Patrick Kearon

De syttis presidentskap

Mens han var president for området Europa, var eldste Patrick Kearon vitne til at to millioner flyktninger fra det krigsherjede Midtøsten foretok reisen til sikkerhet i Europa. “Etter å ha sett inn i deres øyne og hørt deres historier, både om terroren de hadde flyktet fra, og den farefulle reisen for å finne tilflukt, vil jeg aldri være den samme igjen”, sier han. “Det har vært inspirerende å være vitne til det Kirkens medlemmer fra hele verden gavmildt har gitt for å hjelpe disse enkeltmenneskene og familiene som har mistet så mye.”

Eldste Kearon, som ble oppholdt som generalautoritet-sytti 3. april 2010, ble kalt til De syttis presidentskap 1. august 2017.

Eldste Kearon ble født i Carlisle i Cumberland, England i juni 1961, sønn av Paddy og Patricia Kearon. Ettersom hans far tjenestegjorde i det britiske Luftforsvaret, har eldste Kearon utdanning både fra Midtøsten og fra Storbritannia.

Mens han undersøkte Kirken, kom han over et skriftsted i Mormons bok som lyder: “Mennesket er til for å kunne ha glede” (2 Nephi 2:25). “Dette skriftstedet ga gjenklang i mine ører”, sier eldste Kearon. “I de jeg hadde møtt, så jeg hvordan vårt liv kan bli enormt beriket ved å følge Frelserens råd om å være ved godt mot.” Han sluttet seg til Kirken julaften 1987.

Han møtte Jennifer Carole Hulme mens hun studerte i England i regi av Brigham Young University. De ble viet i Oakland California tempel i 1991, og bodde i England frem til han ble kalt i 2010. De har fire barn.

Han har bodd og arbeidet i Storbritannia, Saudi Arabia og De forente stater i forskjellige bransjer, blant annet helseomsorg, mat, transport- og bilbransjen, og har drevet sitt eget konsulentfirma innen kommunikasjon. Som en del av sitt samfunnsengasjement har han vært styremedlem i veldedige organisasjoner, en skole, et bedriftsetableringsbyrå og en høyskole.

Eldste Kearon har hatt mange kall i Kirken, blant annet som assisterende menighetssekretær, Unge menns president, rådgiver i et biskopsråd, grenspresident, stavspresident og områdesytti. ■

Hjelp i vanskelige tider

Etter en orkan og alvorlige oversvømmelser i Houston, Texas, så en eldre kvinne siste-dagers-hellige iført gule Hjelpende hender-t-skjorter på vei for å hjelpe ofre etter ødeleggelsene. "Jeg visste at mormonene ville komme!" sa hun.

Denne hendelsen, som ble referert i et innlegg på Facebook av presidenten for Texas Houston syd misjon, Aaron T. Hall, er representativ for hvordan Kirken kommer til unnsetning for både medlemmer og naboer i vanskelige tider. "Ingen utfordring er for stor for medlemmene av Herrens kirke!" skrev president Hall.

Når katastrofer rammer, er Kirken ofte blant de første til å reagere, og i rammede områder fortsetter ofte Kirkens humanitærhjelp både på kort og lang sikt, i den hensikt å etablere selvhjelpenhet. Lokale ledere samarbeider med Kirkens hovedkvarter om å vurdere og dekke behovene, og med å organisere medlemmer for å hjelpe til med distribueringen av ressurser, rydding og rengjøring, renovering og gjenoppbygging.

Gjennom Kirkens veldedighetstjeneste og i samarbeid med etablerte hjelpeorganisasjoner i rammede områder har Kirken nylig hjulpet ofre for oversvømmelser i Peru, jordskred i Sierra Leone, skogbranner i Montana, USA og Alberta i Canada; orkaner i Texas, Florida og De karibiske øyer, heriblant Puerto Rico, Haiti og Den dominikanske republikk, og to kraftige jordskjelv i Mexico.

I september bekjentgjorde Kirken at den vil gi 11 millioner amerikanske dollar til hjelpeprosjekter for å avhjelpe hungersnød og hjelpe underernærte barn i åtte land i Afrika og Midtøsten. Kirkens veldedighetstjeneste samarbeider med 11 organisasjoner om 25 prosjekter for å fordele hjelp.

Kirkens veldedighetstjeneste har gitt nesten 2 milliarder dollar i assistanse til millioner av mennesker i 189 land siden 1985, da det begynte med hjelp til sultofrene i Etiopia. ■

De som ønsker å bidra til Kirkens humanitær fond, kan gjøre det på tiendeseddelen sin.

Tre templer innviet

Siden generalkonferansen i april 2017 har tre templer blitt innviet eller gjeninnviet. Paris Frankrike tempel ble innviet i mai, Idaho Falls Idaho tempel (USA) i juni og Tucson Arizona tempel (USA) i august.

Meridian Idaho tempel (USA) vil bli innviet 19. november 2017, Cedar City Utah tempel (USA) 10. desember, og Jordan River Utah tempel (USA) vil bli gjeninnviet 20. mai 2018.

Planer har blitt bekjentgjort, eller forberedelser og bygging fortsetter, for 23 templer over hele verden. Seks templer er for tiden stengt for renovering, og fem templer skal etter planen stenge for renovering i 2018. ■

Du finner oppdateringer og informasjon på temples.lds.org.

Profeter og apostler virker over hele verden

Profeter og apostler er kalt som “spesielle vitner om Kristi navn i hele verden” (L&p 107:23). Her er noen av deres aktiviteter siden general-konferansen i april.

President Thomas S. Monson feiret sin 90-årsdag i stillhet i **Utah, USA** 21. august. Han gjentok et bursdagsønske han har uttrykt før, at den beste gaven han kunne få, var at folk “finner noen som har det vanskelig, er syke eller ensomme, og gjør noe for dem”.

I Hamilton, **New Zealand** innviet president Henry B. Eyring nye bygninger i Temple View, som tidligere hadde vært Kirkens college på New Zealand. Etter orkanen Irma besøkte han **Puerto Rico, St. Thomas** og Kirkens frivillige som hjalp til med oppryddingsarbeidet i **Florida, USA**.

President Dieter F. Uchtdorf besøkte **Texas, USA**, og så grupper av sistedagers-hellige i Houston arbeide sammen med sine naboer etter orkanen Harvey, og sa at “hjelpen der jeg kan”-holdningen er felles for sistedagers-hellige over hele verden.

President Russell M. Nelson ga guvernøren i **Nebraska** en bok med slektshistorie, besøkte ledere og misjonærer i **New York** og fortalte Institutt-elever i **Utah** at Bibelen er “fylt med profetier om... gjenopprettelsen”.

Etter å ha besøkt medlemmer i **Japan** og **Korea**, sa eldste Dallin H. Oaks: “Herren er oppmerksom på sine barn. Han kjenner deres omstendigheter og bekymringer, og er imøtekommende i sin kjærlighet.” Under et ansikt til ansikt-arrangement i Korea

svarte han på spørsmål fra ungdom. Han møtte statsråden med ansvar for OL i Tokyo i 2020. Og på anmodning fra **Perus** president møtte eldste Oaks ham for å motta presidentens takk for Kirkens hjelp i forbindelse med oversvømmelser.

I **Utah** oppfordret eldste Ballard unge enslige voksne til å helligholde sabbaten som “en fantastisk og strålende tid”, og til å studere Kirkens grunnleggende prinsipper og læresetninger. Han fortalte tempelarbeidere at templene som blir bygget nå, også vil bli brukt i tusenårsriket. Sammen med eldste Ronald A. Rasband besøkte han **Texas** for å oppmuntre frivillige som ryddet opp etter orkan- og flomskader.

Eldste Robert D. Hales mottok hedersprisen Pioneers of Progress President's Award for 2017 fra en samfunnsorganisasjon i **Utah**. “Å være i stand til å hjelpe hverandre, å løfte hverandre og å styrke hverandre er den viktigste egenskapen ved å være en pioner, tror jeg”, sa han.

I **Russland** og **Ukraina** forklarte eldste Jeffrey R. Holland at livet er ment å inneholde prøvelser, men at evangeliet gir perspektiv, håp og oppmuntring. På en konferanse om religionsforfølgelse i **England** sa han at tro hjelper mange å komme tilbake fra flyktningstatus og bidra til samfunnet. Etter konferansen ga han råd til Kirkens medlemmer, misjonspresidenter og misjonærer i **Portugal** og **Spania**.

Eldste David A. Bednar besøkte tre vestafrikanske nasjoner som ikke tidligere har blitt besøkt av en apostel:

Senegal, hvor han holdt en innvielsesbønn, **Guinea** og **Mali**. Han møtte også medlemmer i **Nigeria** og **Ghana**. Under en verdensomspennende andakt som ble sendt fra **North Carolina, USA**, oppfordret han unge voksne til å være “et sammenføyende ledd” i deres evige familielenke.

Eldste Quentin L. Cook møtte medlemmer og misjonærer i **Taiwan, Hong Kong, India** og **Thailand**, og sa at “medlemmene er begeistret for Kirken og fokuserer på tempelarbeid og misjonærarbeid”. I **New Jersey i USA** talte han på et seminar om religionsfrihet. “Vi skulle fortsette vår kontinuerlige og viktige innsats for å styrke moral og beskytte familier”, sa han. I **California i USA** oppfordret han medlemmene av en advokatforening til å opprettholde tro og balanse i livet, og til å forsvare religionsfrihet.

Med klokken fra øverst til venstre: President Henry B. Eyring deltar på innvielsen av Temple View på New Zealand; president Dieter F. Uchtdorf klemmer en ung Hjelpende hender-frivillig etter orkanen Harvey i Texas, USA; eldste Jeffrey R. Holland snakker med baronesse Emma Nicholson under den andre Windsor-konferansen om religionsforfølgelse; eldste Ronald A. Rasband hilser på en søster under sitt besøk i Sør-Afrika; eldste Christofferson møter elever ved skolen Kamalabai Joshi i Kenjal, India; eldste Quentin L. Cook besøker medlemmer av Kirken på Taiwan.

I **Ecuador** og **Colombia** forklarte eldste D. Todd Christofferson at tro på Kristi oppstandelse vil trøste og styrke oss. I **India** tok han imot en fredspris på vegne av Kirken, og ga eksemplarer av Mormons bok på nepali til presidenten og visepresidenten i **Nepal** og til Katmandu gren.

Noen måneder før orkanene og oversvømmelsene besøkte eldste Neil L. Andersen **Puerto Rico**, **Haiti** og **Den dominikanske republikk**, og talte om selvhjelpenhet, utdannelse og å forberede seg til å motta templets velsignelser. På en kirketilstelning om utdannelse ved Arizona State University i **Arizona, USA** oppfordret han siste-dagers-hellige til å "åpne våre dører, verdsette andres trosoppfatninger og lære mer om dem". Eldste Andersen opprettet stav nummer 100 på **Filippinene** og

innviet det utvidede opplærings-senteret for misjonærer i Manila.

I **Sør-Afrika** og **Kongo** sa eldste Ronald A. Rasband at med tre templer i drift i Afrika og ytterligere fem som er under oppføring eller har blitt bekjentgjort, "forbereder Herren det afrikanske folk til å motta alle Hans velsignelser."

Eldste Gary E. Stevenson besøkte **Vanuatu, Australia, New Zealand, Fransk Polynesia** og Brigham Young University-Hawaii på **Hawaii, USA**. "Når vi... ser våre utfordringer gjennom evangeliets linse, vil vi finne svar som vil gi oss lykke og glede", sa han. Han møtte Vanuatus president og statsminister samt erkebiskopen i Papeete, Tahiti.

Eldste Dale G. Renlund besøkte fem land i juni: **Guatemala, Costa Rica, El Salvador, Nicaragua** og **Honduras**, organiserte den første

q'eqchi'-språklige staven i Guatemala og deltok på en konferanse om religionsfrihet og en ungdomskonferanse. I august deltok han og hans hustru, søster Ruth L. Renlund, på det første ansikt til ansikt-arrangementet som ble sendt fra **Accra, Ghana**, og i september oppfordret han studentene ved Brigham Young University-Idaho i **Idaho, USA** til å stole på Kristi lære. ■

Oppdatert informasjon om disse ledernes tjenestegjering kan finnes på deres respektive Facebook-sider og på prophets.lds.org.

Ressurser for hørselshemmede

“For å hjelpe medlemmer som er hørselshemmede, har Kirken sørget for teknologi i templer og møtehus”, ifølge et notat som ble sendt til ledere over hele verden 14. september 2017. “Ledere skulle gjøre seg kjent med dette tekniske utstyret og sørge for at alle som kan dra nytte av det, er oppmerksomme på og har tilgang til det.”

I templer kan hørselshemmede medlemmer be om å få hodetelefoner som benytter et infrarødt system som sender inne i templet. I møtehus kan medlemmer få tilgang til et radiofrekvenssystem ved enten (1) radiofrekvensmottakere (RF) for assistert lytting, lommeenheter som bruker lydanlegget i kirkesalen eller fest- og aktivitetssalen til å forsterke lyden til en øreplugg, eller (2) hals-slynger for assistert lytting (ALS) som direkteoverfører lyd til en persons T-spiral-kompatible høreapparat.

Notatet anviser videre at “menigheter og grener skulle ha flere RF-mottakere og ALS-hals-slynger. Etter behov kan ytterligere apparater bestilles gjennom stavens representant for lokaliteter og løsøre.” ■

Du finner mer informasjon om systemer for hørselshemmede på mhtech.lds.org. For informasjon om nedsatt hørsel, døvhet og tegnspråk, se disabilities.lds.org.

Nye oversettelser av Skriftene

Nye oversettelser av Skriftene som er godkjent de senere år, er Mormons bok på burmesisk, efik, georgisk, navaho, pohnpeisk, sesotho og tsiluba, og trippelkombinasjonen på amerikansk tegnspråk, afrikaans, amharisk, arabisk, bislama, gresk, hiligaynon, hindi, hmong, lao, lingalesisk, malayisk, persisk, polsk, serbisk, setswana, sinhala, slovakisk, slovensk, tahitisk, tamilsk, telugu, tok pisin, tyrkisk, twi, urdu og yorubisk.

I et brev datert 9. oktober 2017 nevnte Det første presidentskap disse prosjektene og presenterte en ny prosess som vil gjøre det mulig for enkeltpersoner å studere utkast til deler av oversettelser før de endelige oversettelsene blir utgitt.

“Etter hvert som oversettelsesarbeidet går sin gang, kan fullførte deler bli utgitt fortløpende fra tid til annen”, står det i brevet. “Disse fortløpende delene vil bli gjort tilgjengelig på LDS.org og i mobilapplikasjonen Gospel Library, selv om de ikke regnes som endelige før hele oversettelsen er fullført.” Den første utgivelsen for noen utvalgte språk vil begynne 30. november 2017. Etter hvert som oversettelsene fullføres, med de nødvendige gjennomganger og godkjennelser, blir de tidligere fortløpende utgivelsene erstattet av endelige versjoner, og trykte utgaver vil så følge.

Oversettelsesprosjekter tar flere år ettersom hellig skrift blir nøye oversatt. Derfor er prosjektene for tiden på forskjellige stadier. Den første utgivelsen av godkjente utkast til oversettelser vil omfatte innhold som er blitt oversatt og kontrollert av lokale ledere. Ytterligere deler av oversettelsene vil fortsette å bli utgitt fra tid til annen. Oversettelser som

for tiden nærmer seg ferdigstilling, vil ikke bli utgitt som utkast.

Så lenge disse oversettelsesprosjektene er underveis eller på vent, ønsker Det første presidentskap at ledere og medlemmer “fortsetter å bruke gjeldende oversettelser av trosartiklene, nadverdsbønnene og dåpsbønnen til nye oversettelser er fullført”.

Kirkens utgaver av Skriftene blir oversatt og gjort tilgjengelig på følgende antall språk: Bibelen, 3; foretrukne utgaver av Bibelen som ikke er Kirkens egne, 95; Mormons bok, 90; Utdrag fra Mormons bok, 21; og Lære og pakter og Den kostelige perle, 58. ■

Opplæringscentre for misjonærer

Et nytt opplæringscenter for misjonærer i Accra, Ghana og et utvidet opplæringscenter for misjonærer i Provo, Utah viser den fortsatte vektleggelsen av misjonærarbeidet.

Det nylig ferdigstilte opplæringscenteret for misjonærer i Ghana, ved siden av Accra Ghana tempel, kan ta imot 320 misjonærer og har plass til å vokse. Det større anlegget tar imot misjonærer som reiser ut fra Vest- og Sørøst-Afrika, samt misjonærer fra hele verden som har blitt kalt til å tjene i Afrika. De nye bygningene gjør det lettere for misjonærene å lære på sitt morsmål – engelsk eller fransk – og å lære språket og kulturen i området der de har blitt kalt til å virke.

Utvidelsen av opplæringscenteret for misjonærer på Filippinene dobler kapasiteten til 280 misjonærer. Den omfatter to nye bygninger på en tomt

med til sammen fem bygninger som ligger ved siden av områdekontorene på Filippinene og rett over gaten fra Manila Filippinene tempel. Siden opplæringscenteret for misjonærer på Filippinene åpnet i 1983, har det betjent misjonærer som kommer fra eller reiser til 60 land.

Utvidelsen av opplæringscenteret for misjonærer i Provo omfatter to nye seksetasjers bygninger med 200 nye klasserom, mer enn 100 rom til å øve på å undervise og 13 datasaler hvor misjonærene får opplæring før de blir sendt til sine tildelte områder rundt om i verden. Opplæringscenteret i Provo har mulighet til å lære opp så mange som 3700 unge menn, unge kvinner og seniormisjonærer om gangen.

Kirken har 15 opplæringscentre for misjonærer på forskjellige steder over hele verden. ■

En lærer ved det nye opplæringscenteret for misjonærer i Ghana lytter mens misjonærer snakker om hvordan de kan undervise i evangeliet.

Søster Bingham i FN

Hjelpeforeningens generalpresident Jean B. Bingham deltok i en trosbasert paneldiskusjon om integrering av flyktninger i FN-bygningen i New York City 13. april 2017.

Hun uttrykte håp om at trosbaserte organisasjoner “alle vil samarbeide på små og enkle måter for å utrette store ting”.

Under den årlige orienteringen “Fokus på tro” snakket søster Bingham om Kirkens humanitære innsats overfor flyktninger, og ga uttrykk for oppriktig takknemlighet til alle som er engasjert i det “krevende, men svært givende arbeidet” med å lindre lidelser over hele verden.

Søster Bingham hadde nylig kommet tilbake fra et feltbesøk til Uganda i regi av FNs barnefond (UNICEF) sammen med søster Sharon Eubank, førsterådgiver i Hjelpeforeningens generalpresidentskap og leder for Kirkens velledighetstjeneste. Søster Eubank deltok også på FN-møtet i New York City. ■

For mer informasjon om hva du kan gjøre for å hjelpe flyktninger, kan du gå inn på IWAsAStranger.lds.org.

Nye retningslinjer for søndagsmøter i Det melkisedekske prestedømme og Hjelpeforeningen

Det nye undervisningsmateriellet medfører spennende endringer i våre søndagsmøter som bygger på Undervisning på Frelserens måte. Møtet den første søndagen i måneden vil bli viet til å rådføre oss med hverandre om våre ansvarsoppgaver, muligheter og utfordringer når vi gjør Herrens arbeid. De andre søndagene i måneden vil vi, istedenfor å bruke en ny håndbok i serien Læresetninger fra Kirkens presidenter, fokusere på å undervise i budskap fra sist avholdte generalkonferanse, og et emne som vil bli valgt av Kirkens ledere på generalplan. Disse endringene består imidlertid ikke bare av emnene vi kommer til å studere. Det nye undervisningsmateriellet påvirker også hvordan vi forbereder, underviser, rådfører oss med hverandre og lærer sammen, samt hvordan vi mottar og følger inspirasjon. Medlemmer og ledere i Mexico og i Utah, California og Georgia i USA deltok i et forsøksprosjekt med det nye materiellet. Her er noen av deres tanker og erfaringer:

“Hva skal jeg gjøre uten en håndbok?” tenkte Nancy Feragen, en lærer i Hjelpeforeningen, første gang hun så på et eksemplar av *Kom, følg med meg – Det melkisedekske prestedømme og Hjelpeforeningen*. “Først fikk jeg panikk”, innrømmet hun. “Så slo tanken meg: Herren ønsker at vi skal ta mer ansvar for egen læring, og øke vår åndelige styrke som brødre og søstre i evangeliet.”

“Det er litt skummelt å stole på

Herren og komme forberedt til å lede en diskusjon uten mye materiale”, sier Linda Harmon, en president i Hjelpeforeningen, “men når du gjør det – hvis du har forberedt deg ved å be, studere, gå i templet og hva du enn måtte bli inspirert til å gjøre – er det fantastisk.”

UNDERVISNING PÅ FRELSERENS MÅTE

“En utfordring med det nye undervisningsmateriellet er å få folk til å ikke undervise på ‘den gamle måten’”, sier

biskop Boyd Roberts. “Vi må slutte å bare spre informasjon, komme oss ut av veien og la Ånden undervise.”

“Det er en ny måte å undervise på som kan være vanskelig for noen”, sier Lisa Smith, en president i Hjelpeforeningen, med henvisning til *Undervisning på Frelserens måte*. “Derfor er det viktig å lære seg gode undervisningsmetoder og oppfordre ledere til konsekvent å delta på lærerrådsmøter sammen med lærerne”, sier hun.

FORBEREDELSE OG UNDERVISNING

David Mickelson, en lærer i høyprestenes gruppe, sier at utsagnet “undervis med all flid” i Lære og pakter 88:78 “har å gjøre med vår forberedelse på forhånd og vår evne til flittig å følge Ånden mens vi underviser. Hvis vi underviser med flid, vil Frelserens nåde være med oss, og vi vil bli undervist mer fullkomment. Jeg tror det er Herrens fullkomne måte å undervise på. Læreren – vedkommende som leder diskusjonen – må være villig til å bli undervist av Ånden.”

Adam Bushman, en lærer i eldstenes quorum, forberedte leksjoner ved å gjennomgå den utvalgte generalkonferansetalen og så ydmykt overveie hvilke prinsipper som er viktigst for

quorumet. "For å hjelpe mennene å få mer tid til å grunne", forklarer han, "sender jeg en e-postmelding i løpet av uken hvor det står: 'Dette er en tale vi kommer til å snakke om, og vi ønsker at dere overveier følgende spørsmål.'"

VI SKULLE RÅDFØRE OSS OG LÆRE SAMMEN

"Søndagene i Hjelpeforeningen er ikke lenger bare ledernes ansvar", sier Brooke Jensen, en rådgiver i et presidentskap i Hjelpeforeningen. "Hvert medlem har en aktiv rolle."

Bror Bushman følte at det gjorde en forskjell å sitte i en sirkel. "Jeg elsker det", sier han. "Det endrer samtalens natur. Det forandrer folks forventninger. Nå er det langt mere deltagelse. Istedenfor de to eller tre brødrene som vanligvis besvarer spørsmålene, kommer nye personer med kommentarer."

Da Rebecca Siebach, en søster i Hjelpeforeningen, første gang hørte om det nye fokuset på rådsmøter, tenkte hun umiddelbart på venner som hadde blitt mindre aktive. "Jeg visste hva som plaget dem", sa hun. "De hadde vært åpne med meg om sin usikkerhet og vanskeligheter med å komme til kirken, og jeg tenkte: Dette er en perfekt anledning til å strekke oss ut til dem og si: 'Vi trenger dere i rådsforsamlingen vår! Vær så snill å komme og dele!'"

"Da jeg endelig sa noe under et rådsmøte", sier LonaMarie Cook, en rådgiver i et Hjelpeforenings-presidentskap, "var det fantastisk å føle at andre bekreftet det jeg tenkte, og å være en del av det fellesskapet."

MOTTA OG HANDLE IFØLGE INSPIRASJON

"Vi skaper et miljø hvor Ånden kan undervise og vi kan lytte", sier biskop Roberts. "Da blir Ånden læreren, og

viser oss hva vi trenger å gjøre i vårt eget liv, i vår familie og i våre kall. Det vi gjør som følge av disse tilskyndelsene, er det som fører til sann omvendelse og tjenestegjerning."

Susan Farr, en Hjelpeforenings-president, sier: "Denne metoden påvirker oss til å reise oss og gjøre noe, og ikke bare forlate leksjonen og tenke at 'det var inspirerende', for så å glemme det ikke lenge etterpå. Å rådføre oss med hverandre hjelper oss å forstå at læring og handling er alles ansvar – ikke bare lærerens."

"Når vi skriver ned våre tilskyndelser og følger dem, utøver vi en forandring i hjertet og blir bedre Herrens tjenere", sier Susan Mitchell, en rådgiver i et Hjelpeforenings-presidentskap.

"Å vite at du vil bli holdt ansvarlig for noe, og at noen vil spørre deg om hva du følte" sier søster Smith, "gjør deg til en aktiv deltager i å utvikle ditt vitnesbyrd."

Landen Roundy, en høyprestenes gruppeleder, sier at å sende e-post med notater om det som ble diskutert og planlagt, "hjelper medlemmene å legge merke til erfaringer de har i løpet av uken som de kan fortelle om førstkomende søndag".

"Ved hjelp av disse notatene", tilføyer biskop Roberts, "har jeg sett en vedvarende ånd av deling og læring i løpet av uken, idet brødrene drøfter flere tanker og følelser via e-post for å styrke quorumet."

"Herren ønsker at vi skal vende vårt hjerte til hverandre, og det kan skje når vi møtes med et formål", konkluderer søster Siebach. "Dette nye undervisningsmateriellet hjelper oss å finne interessante emner, sette oss mål, søke svar fra riktig kilde, motta personlig åpenbaring, og bli oppbygget av hverandre idet vi vender oss til levende profeter for å få svarene vi trenger i vår tid." ■

HVORDAN KAN VI FORBEREDE OSS?

De nye Kom, følg med meg-ressursene for Det melkisedekske prestedømmes og Hjelpeforeningens møter vil bli brukt over hele Kirken fra og med januar 2018. Hva kan Kirkens enheter gjøre for å forberede seg til denne forandringen?

- Bruke litt tid på et kommende menighetsrådsmøte til å se over ressursene sammen og snakke om hva som kan være annerledes. Hvilke fordeler vil komme av dette?
- Oppfordre menighetsrådet til å foreslå temaer for rådsmøtene på de første søndagene i måneden, som vil bidra til å dekke menighetens eller grenens behov. Ledere i prestedømmet og i Hjelpeforeningen kan avgjøre når og hvordan deres organisasjoner skal møte disse behovene.
- Presenter og drøft de nye ressursene på et kommende møte i quorumet, gruppen eller Hjelpeforeningen. Hva kan hvert medlem gjøre for å være forberedt på disse endringene?
- Oppmuntre ledere i prestedømmet og Hjelpeforeningen til å delta på lærerrådsmøter for å dele og samtale om sine erfaringer, utfordringer og spørsmål knyttet til de nye ressursene.

Glimt inn i et rådsmøte

Det er søndag morgen, og 45 søstre i Bugambilias menighet i Guadalajara i Mexico sitter i råd. Etter åpningssalmen inviterer hjelpeforeningspresident Yara Ramirez noen av dem til å fortelle om erfaringer fra leksjonen uken før.

Når søstrene har delt sine erfaringer i noen minutter, skriver søster Ramirez et eneste ord på tavlen før hun finner plassen sin i sirkelen igjen.

“Samhold”, står det.

Etter anvisning fra søster Ramirez slår de opp i Mosiah 18:21 og leser: “...la sine hjerter være knyttet sammen i enighet og i kjærlighet til hverandre.”

“Hva kan vi som Hjelpeforening gjøre for å omsette dette skriftstedet i praksis?” spør hun.

Søstrene tenker en stund. “Vel, ungdommene kan ikke dra til templet”, sier én søster. “Det er ikke nok voksne søstre til å dra sammen med dem.”

“Det hadde jeg ingen anelse om”, sier en annen, og ser overrasket ut. “Hvordan kan man hjelpe hvis man ikke vet at det er et behov?” spør hun.

“Det er derfor vi er her”, svarer søster Ramirez. “Det finnes behov som dette, som jeg får vite om i menighetsrådet, som vi alle kan hjelpe til med.”

“Hvorfor ikke lage en kalender?” er det en som foreslår. Gruppen blir nå mer interessert. “Jeg tror ungdommene har satt av tid i templet én torsdag i måneden.”

“Jeg har problemer med å reise til templet selv”, innrømmer en ung mor i gruppen. “Jeg har ikke vært der på lenge, og jeg har følt meg litt selvopptatt. Jeg skulle gjerne ha dratt og utført tjeneste”, sier hun.

Flere andre nikker bekræftende. De

finner det også vanskelig å komme dit så ofte som de ønsker.

En annen ung mor foreslår at de bytter på å sitte barnevakt, og bytter på å reise til templet.

Så begynner søstrene å spørre hverandre hvor de bor og hvem som bor i nærheten av hvilken ungdom. De snakker om hvordan de kan bytte på å hjelpe ungdommene å komme til aktiviteter.

“Vi trenger å bli kjent med hverandre også”, er det én som sier. “Vi burde ha aktiviteter!”

Søstrene fortsetter å kommentere, komme med forslag og stille spørsmål.

På slutten av rådsmøtet ber søster Ramirez sekretæren sin om å sammenfatte referatet. “Hva følte dere under rådsmøtet?” spør hun.

De svarer at de følte seg mer oppmerksomme på alles behov, at deres

tjeneste var nødvendig, og at de var blant venner.

“Basert på det vi har opplevd i dag, hvilke konkrete tiltak ønsker vi å fokusere på som Hjelpeforening denne måneden?” spør hun.

Som gruppe bestemmer de seg for å ha et spleisemåltid den søndagen etter kirken, starte med å spille volleyball på torsdagskvelder, lage en kalender for tempelbesøk og planlegge hvordan de kan hjelpe ungdommene å komme til aktiviteter.

“Vi har opplevd samhold i dag”, konkluderer søster Ramirez, og oppfordrer alle søstrene til å tenke på hvilken tjeneste de kan utføre i løpet av uken.

“Den hellige ånd vil fortsette å gi oss tilskyndelser når vi handler enkeltvis og som Hjelpeforening. Jeg oppfordrer dere til å være forberedt på å snakke om deres erfaringer neste søndag.” ■

FORSLAG FOR RÅDSMØTER

- Vær tålmodige, og la Herren lære dere hva det vil si å rådføre seg med hverandre.
- Det er noen prinsipper vi kan huske på: Følg Ånden, del dine tanker, og følg tilskyndelser.
- Hold hjerte og sinn åpent for nye ideer, synspunkter og løsninger.
- Før hvert møte avsluttes, skulle du tenke på hva Ånden har lært deg. Finn så ut hvordan du vil følge hans tilskyndelser.

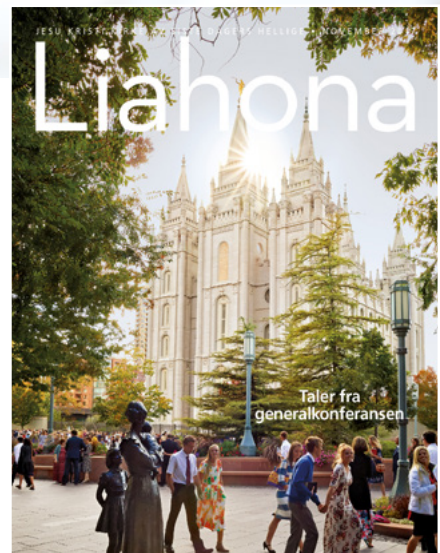
Hjelpeforenings-søstre i Guadalajara i Mexico sitter i råd.

Kom, følg med meg – Det
melkisedekske prestedømme og
Hjelpeforeningen

Finn disse ressursene på
Gospel Library-appen og på
komfolgmedmeg.lds.org.

Hva er nytt?

I disse siste dager har Gud gjengitt prestedømmet og organisert prestedømsquorumer og Hjelpeforeningen for å hjelpe til med å utføre hans gjerning (se Moses 1:39). Så når vi møtes hver søndag i Det melkisedekske prestedømme og Hjelpeforeningen, samles vi for å drøfte og planlegge hvordan vi skal utføre Hans verk. Det er grunnen til at disse

møtene trenger å være mer enn bare klasser. De er også anledninger til å rådslå med hverandre om frelsesarbeidet, sammen lære fra læresetninger fra Kirkens ledere om dette arbeidet og organisere oss for å utføre arbeidet. Disse forandringene på søndagens møter vil hjelpe oss å oppfylle disse hensiktene.

En månedsplan

Søndagens møter i Det melkisedekske prestedømme og Hjelpeforeningen vil følge denne månedsplanen:

UKE	HENSIKT
Første søndag	Rådføre seg med hverandre om lokale ansvarsoppgaver, muligheter og utfordringer, og legge planer for å virke
Annen og tredje søndag	Studér nyere budskap fra generalkonferansen valgt av presidentskapet eller gruppelederne, eller når det passer, av biskopen eller stavsprezidenten.
Fjerde søndag	Drøft et særskilt emne som er valgt av Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum
Femte søndag	Ta opp et emne som er valgt av biskopsrådet

Et mønster for våre møter

På hvert av våre møter i det Melkisedekske prestedømme og Hjelpeforeningen følger vi et mønster for å utføre Guds verk.

1. *Del erfaringer* som kommer fra tilskynninger og oppfordringer mottatt på foregående møter i prestedømmet eller Hjelpeforeningen (ledet av et presidentskap eller gruppeleder).
2. *Rådfør dere med hverandre* (første søndag, ledet av et presidentskap eller gruppeleder) eller *lær sammen* (andre, tredje og fjerde søndag ledet av en lærer som er kalt.)
3. *Planlegg å virke* som gruppe eller som enkeltpersoner (ledet av et presidentskap eller gruppeleder).

FØRSTE SØNDAGS RÅDSMØTER

Den første søndagen hver måned vil det på møtene til hvert quorum, gruppe og Hjelpeforeningen *ikke holdes en leksjon som undervises av en lærer*. I stedet vil presidentskapene eller gruppelederne lede et rådsmøte. Hvert quorum, hver

gruppe og hver Hjelpeforening vil rådføre seg med hverandre om lokale ansvarsoppgaver, muligheter og utfordringer, lære fra hverandres innsikt og erfaringer, og planlegge hvordan de kan virke ut fra de tilskyndelser de har mottatt fra Ånden.

Før rådsmøtet

- Ledere identifiserer lokale ansvarsoppgaver, muligheter og utfordringer og velger med bønnens hjelp et emne å drøfte.
- Alle søker Åndens veiledning
- Alle forbereder seg til å dele tanker og erfaringer.

Under rådsmøtet

- Ledere ber medlemmer dele erfaringer de har hatt med å virke ut fra tilskyndelser de har fått på tidligere møter.
- Alle rådfører seg sammen om emnet, lytter til hverandre og søker Åndens veiledning.
- Ledere oppsummerer viktige punkter og gir invitasjoner til å virke.

Etter rådsmøtet:

- Alle virker ifølge tilskyndelser og invitasjoner, sammen og som enkeltpersoner.
- Alle forbereder seg på å dele sine erfaringer på et fremtidig møte.

“ÅPENBARING BLIR FORDELT MELLOM OSS.”¹

Eldste Neil L. Andersen

“VI ER HANS HENDER.”²

President Dieter F. Uchtdorf

NOTER

1. Neil L. Andersen, i Adam C. Olson, “Opplæring i bruk av håndboken vektlegger arbeidet med å frelse sjeler”, *Ensign* eller *Liahona*, april 2011, 76.
2. Se Dieter F. Uchtdorf, “Du er mine hender”, *Ensign* eller *Liahona*, mai 2010, 68.

Prinsipper for å rådføre seg med hverandre

Ikke alle rådsmøter ser like ut. La Herren undervise dere. Her er noen prinsipper for å hjelpe dere i gang:

1. Hensikten med rådsmøter er å rådføre seg med hverandre om lokale ansvarsoppgaver, muligheter og utfordringer; lære fra hverandres innsikt og erfaringer; og planlegge hvordan de kan virke ut fra de tilskyndelser de har mottatt fra Ånden.
2. Et rådsmøte skulle føre til handling – individuelle og felles planer, inspirert av Ånden, til å virke utenom møtet for å utføre Herrens verk (se L&p 43:8-9).
3. Rådene burde bruke Skriftene og ord fra siste-dagers profeter og apostler, andre generalautoriteter og ledere på generalplan for å lede og støtte drøftingen. På denne måten kan ord fra inspirerte ledere i Kirken hjelpe quorumer, grupper og Hjelpeforeningen med

å dekke viktige behov.

4. Drøftelser skulle ikke berøre konfidensielle eller sensitive emner om enkelte medlemmer eller familier.
5. Selv om rådsmøtet ledes av et medlem av presidentskapet eller gruppeledelsen, dominerer ikke han eller hun i det som deles. Lederen presenterer et emne til drøfting og innbyr alle til å dele tanker og erfaringer, slik de blir ledet av Ånden.
6. Ingen skulle føle seg presset til å delta, alle skulle føle seg trygge i å dele kommentarer og ideer uten frykt for å bli kritisert.
7. Der det er mulig vil det å sitte i en sirkel fremme en atmosfære av deling og åpen diskusjon.

Mulige emner for rådsmøtet den første søndagen

Ideer for emner som kan drøftes i rådsmøter kan komme fra menighetsrådet,

presidentskapsmøter, områdeplanen, lederes tilskyndelser etter å ha ytt tjeneste for medlemmene og tilskyndelser fra Den hellige ånd. Emnene nedenfor er kun forslag. Ledere kan være klar over andre behov som de føler seg inspirert til å drøfte.

- Hvordan kan vi bedre prioritere alle våre forskjellige ansvarsoppgaver?
- Hvordan kan vi komme nærmere Gud og motta mer veiledning fra Ånden i vårt liv og i vårt hjem?
- Hvordan skal vi dele evangeliet med våre venner og naboer? (Se Alma 17.)
- Hvordan kan vi beskytte oss selv og vår familie mot upassende medier og pornografi? (se L&p 42:22-23.)
- Hva skal vi gjøre for å veilede og styrke våre barn og unge i menigheten?
- Hvordan styrker vi vår enhet i quorum, gruppe eller Hjelpeforeningen? (Se Mosiah 18:19-22.)
- Hvordan kan vi være mer engasjert i slektshistorisk arbeid og tempeltjeneste?
- Hvordan innbyr vi Herrens hjelp når vi søker svar på våre spørsmål og en dypere forståelse av evangeliet?
- Hvordan kan foreldre bli bedre ledere i hjemmet?
- Hvordan kan vi styrke vårt vitnesbyrd om Herren og hans evangelium og hjelpe våre familier å bli åndelig selvhjulpne?
- Hva vil det si å tjene? Hvordan tjener vi dem som er rundt oss? (se 1 Peter 4:11.)

Hvis mulig, bør ledere la medlemmene få vite emnet på forhånd slik at de kan komme forberedt til å drøfte det.

ANDRE OG TREDJE SØNDAGS MØTER

Den andre og tredje søndag hver måned, studerer Det melkisedekske prestedømmets quorumer og Hjelpeforeningen de levende profeters, apostlers og andre av Kirkens lederes læresetninger fra den sist avholdte generalkonferansen. **En hvilket som helst tale fra den sist avholdte konferansen kan drøftes.**

I de fleste tilfeller vil quorumspreidentskapet, gruppens lederskap eller Hjelpeforeningens presidentskap velge en konferansetale å studere basert på medlemmenes behov, selv om biskopen eller stavspresidenten kan komme med forslag. Lederne kan velge en tale som er beslektet med emnet som ble drøftet på rådsmøtet første søndag, eller de kan velge en annen tale på bakgrunn av Åndens veiledning. Ledere og lærere skulle finne måter hvorpå de kan oppmuntre medlemmene til å lese de utvalgte talene på forhånd, og komme forberedt til å dele sin innsikt med hverandre. De foreslåtte læringsaktivitetene nedenfor, som er basert på prinsipper i *Undervisning på Frelserens måte*, kan engasjere medlemmene i læring fra generalkonferanse-taler.

Sharon Eubank, "Tenn ditt lys"

Be medlemmene av quorumet eller Hjelpeforeningen om å tenke over hvordan livet deres har blitt positivt påvirket av en rettferdig og trofast kvinne. Overvei å be noen medlemmer om å fortelle hvordan denne kvinnen viser en eller flere av egenskapene til rettferdige kvinner som skissert i søster Eubanks tale. Hva lærer vi fra søster Eubank om hvordan vi kan bli "en *betydelig styrke* både for Kirkens vekst i antall, og for Kirkens åndelige vekst i de siste dager"?

Neill F. Marriott, "Bli i Gud og reparer bruddet"

Denne talen kan hjelpe medlemmer som kan føle seg adskilt fra vår himmelske Fader eller fra de som er rundt dem. Hva vil hjelpe dem du underviser til å forstå hva et brudd er? Kanskje du kan ta med bilder av forskjellige typer brudd. Hvordan definerer søster Marriott et brudd? Hva kan forårsake brudd i vårt forhold til Gud og andre? Be medlemmene om å granske søster Marriotts tale for å finne forslag til hva vi kan gjøre for å reparere bruddene i vårt liv. Gi medlemmene tid til å skrive ned det Ånden tilskynder dem til å gjøre for å komme nærmere Gud, og andre.

Joy D. Jones, "Av uendelig verdi"

Hvilke velsignelser strømmer inn i vårt liv når vi forstår vår guddommelige identitet? For å besvare dette spørsmålet kan medlemmene av quorumet eller Hjelpeforeningen gjennomgå historiene til Mariama, Renu og Taiana, i søster Jones' tale. Hvilket råd gir søster Jones for å hjelpe oss til "å huske og omfavne vår guddommelige identitet"? Be medlemmene finne og drøfte et skriftsted eller et sitat i søster Jones' tale som hjelper dem å forstå deres sanne verdi for Gud. Be dem om å dele ett av disse skriftstedene eller sitatene med noen som trenger en

påminnelse om hans eller hennes guddommelige verdi.

Dieter F. Uchtdorf, "Tre søstre"

Én måte å gjennomgå president Uchtdorfs tale på kan være å dele quorumet eller Hjelpeforeningen inn i små grupper. Du kan gi hver gruppe i oppdrag å lese om en av søstrene i president Uchtdorfs tale. Hver gruppe kan skrive et brev til denne søsteren, med en oppsummering av hans råd, og dele det de skrev med de andre gruppene. Hva kan vi gjøre for å bli mer lik den tredje søsteren? Hvordan kan vi gjøre quorumet eller Hjelpeforeningen til et "trygt hjem" for dem som har det vanskelig?

Dieter F. Uchtdorf, "Hjemlengsel"

Hvordan kan du hjelpe dem du underviser til å forstå hvordan Gud bruker dem til å velsigne andre? Du kan be dem om å gjennomgå delen av president Uchtdorfs tale med overskriften "Gud vil bruke deg", og se etter løfter som er gitt til dem som streber etter å yte tjeneste i Guds rike til tross for sine svakheter. Det å lese denne talen kan også minne medlemmene på opplevelser som de kan dele, der Gud har brukt dem til velsignelse for andre – eller da Han brukte andre til å velsigne dem. Gi medlemmene tid til å grunne på det de

føler seg inspirert til å gjøre, på bakgrunn av denne drøftingen.

Bonnie L. Oscarson, “Behovene nær oss”

Én måte å begynne en drøfting av søster Oscarsons tale er å gi alle et papirark med “Hvem trenger meg i dag?” skrevet øverst på arket. Medlemmene av Hjelpeforeningen eller quorumet kan bruke noen minutter på å grunne og skrive ned svar på dette spørsmålet. Deretter kan de granske søster Oscarsons tale for å finne ideer til hvordan de kan yte tjeneste for personene på listen sin – eller legge til navn etter inspirasjon. Kanskje noen kan dele det de har lært.

Dallin H. Oaks, “Planen og erklæringen”

Hvordan vil medlemmene av quorumet, gruppen eller Hjelpeforeningen handle ut fra eldste Oaks’ innbydelse om å “undervise [og] etterleve” familieerklæringen, hjemme, i samfunnet og i kirken? Be dem dele ideer med hverandre. Det kan også være nyttig å granske talen for å finne doktrinære uttalelser fra familieerklæringen. Hvordan hjelper disse uttalelsene oss til å håndtere “dagens utfordringer for familien”? Del IV av eldste Oaks’ tale inneholder noen eksempler på slike uttalelser.

D. Todd Christofferson, “Det levende brød som er kommet ned fra himmelen”

Her er noen spørsmål som medlemmene av Hjelpeforeningen og quorumet kan tenke på når de gjennomgår eldste Christoffersons tale: Hva er hellighet? Hvordan søker vi etter hellighet? Hvordan hjelper deltagelse i nadverden oss i vår innsats? Medlemmene kan dele ord fra eldste Christoffersons tale som hjelper til med å besvare disse spørsmålene. Hvordan hjelper vi hverandre som “medhellige” i vår innsats for å bli mer hellig?

Jeffrey R. Holland, “Vær da fullkomne – omsider”

Noen av dem du underviser, kan føle at de ikke holder mål når det gjelder å etterleve Frelserens læresetninger. Hva sier eldste Holland som kan trøste og oppmuntre dem som kanskje føler det slik? Du kan be medlemmene i Hjelpeforeningen eller quorumet om å se etter noe i denne talen som de kanskje kan dele med noen som har vanskelig for å føle at de er “god nok”. Eller de kan finne noe i talen som inspirerer dem til å føle “større kjærlighet og beundring for [Kristus] og et større ønske om å bli ham lik”.

Gary E. Stevenson, “Åndelig formørkelse”

Har noen av medlemmene av Hjelpeforeningen eller quorumet opplevd en solformørkelse? Hvis de har det, kan du be en av dem forklare analogien som eldste Stevenson deler om en “åndelig formørkelse”. Hvilke hindringer kan “reduere intensiteten, lysstyrken og varmen av lyset fra Jesus Kristus og hans evangelium”? Hvordan kan sosiale medier distrahere oss fra “[evangeliets] skjønnhet, varme og [himmelske] lys”? Hvordan kan vi ta på oss “evangeliebriller” som beskytter oss fra åndelig blindhet? Hva lærer eldste Stevensons analogi oss om å beholde et evangelieperspektiv?

Quentin L. Cook, “Hver dag på jord”

Eldste Cooks tale minner oss om betydningen av å strebe etter å være ydmyk på flere måter. Én måte som vi kan drøfte det han underviser om, er å dele medlemmene inn i to grupper. Be én gruppe om å se etter forslag i eldste Cooks tale som kan hjelpe oss å utvikle ydmykhet, og den andre gruppen om å se etter måter folk viser stolthet på. Be hver gruppe om å dele sine beskrivelser med den andre gruppen. Medlemmene kan også dele måter de kan vise mer “ydmykhet hver dag” i sitt liv og overveie

hvordan denne ydmykheten kan hjelpe dem å forberede seg til å møte Gud.

Ronald A. Rasband, “Etter guddommelig forordning”

For å oppmuntre til drøfting av eldste Rasbands tale, kan det være nyttig å be noen medlemmer om å ta med en sømveiledning, en arbeidstegning, eller en oppskrift, og drøfte hvorfor disse er nyttige. Hvilke eksempler eller læresetninger fra eldste Rasbands taler inspirerer medlemmene til å gjenkjenne Herrens mønster i sitt liv? Kanskje klassens medlemmer kan dele erfaringer der de så at de ble veiledet av Herren. Hva har de gjort for å vise Gud at de “verdsetter” hans veiledning? Hvorfor er det viktig å gjenkjenne Guds “guddommelige forordning”?

Russell M. Nelson, “Mormons bok: Hvordan ville livet ditt ha vært uten den?”

President Nelson ba medlemmene om å tenke på tre spørsmål: (1) “Hvordan ville livet ditt vært uten Mormons bok?” (2) “Hva ville du ikke visst?” (3) “Hva ville du ikke hatt?” Be medlemmene av quorumet, gruppen eller Hjelpeforeningen om å grunne på disse spørsmålene, og dele hvordan de vil svare på dem. Hva finner de i denne talen som inspirerer dem til å verdsette Mormons bok mer enn “diamanter eller rubiner”?

Dale G. Renlund, “Prestedømmet og Frelserens forsonende kraft”

Hvordan kan du hjelpe medlemmer av quorumet eller Hjelpeforeningen å forstå hvordan prestedømmet gjør velsignelsene ved Frelserens forsoning tilgjengelig for dem? Du kan skrive disse to overskriftene på tavlen: “Hvorfor trenger vi Jesu Kristi forsoning” og “Hvordan prestedømmet ‘leverer’ forsoningens velsignelser til oss”. Be deretter medlemmene om å ganske eldste Renlunds tale og se etter uttrykk

som passer under hver overskrift. Hvordan hjelper prestedømmet og dets ordnanser til med å oppfylle vår himmelske Faders hensikter for sine barn?

Dieter F. Uchtdorf, "Bærere av himmelsk lys"

Be medlemmene om å granske President Uchtdorf tale, og identifisere hvordan tilstedeværelsen eller fraværet av guddommelig lys kan ha innvirkning på vårt liv. Du kan be medlemmer om å studere noen av skriftstedene som president Uchtdorf refererer til, og identifisere sannheter knyttet til åndelig lys. Hva lærer metaforen om formørkelsen oss om handlefrihetens rolle i søken etter åndelig lys? Hva kan vi gjøre for å dele Jesu Kristi guddommelige lys med andre, særlig med vår familie og med "våre unge som søker lys"?

Henry B. Eyring, "Herren leder sin kirke"

Be medlemmene av quorumet eller Hjelpeforeningen om å dele erfaringer der de måtte utvikle tro på at deres eller en annens kall kom fra Gud. Hvordan utøvde de sin tro? Hvordan kom de til kunnskap om at kallet var fra Gud? Be medlemmene om å granske president Eyrings tale og identifisere sannheter han lærte fra egen erfaring, og som kan hjelpe oss å stole på og være tålmodige med oss selv og andre som Herren har kalt.

Jean B. Bingham, "Så din glede kan bli fullkommen"

Søster Bingham's tale kan hjelpe medlemmene av Hjelpeforeningen eller quorumet å forstå hvordan de kan finne glede, til tross for livets vanskeligheter, når vi kommer til Kristus. Én måte å drøfte talen hennes på kan være å tegne på tavlen en sti som leder til ordet *glede*. Be flere medlemmer om å skrive forslag fra søster Bingham's tale på stien som

leder til sann glede. Oppfordre medlemmene til å overveie måter de kan handle på ifølge søster Bingham's råd. Be flere medlemmer om å dele sine tanker.

David A. Bednar, "De største og mest dyrebare løfter"

For å hjelpe medlemmene av Hjelpeforeningen eller quorumet å drøfte eldste Bednar's tale, kan du sette opp bilder som representerer sabbaten, templet og vårt hjem, på tavlen. Be medlemmene om å lese tilhørende deler av eldste Bednar's taler og skrive på tavlen hvordan sabbatsdagen, templet og vårt hjem hjelper oss å fokusere på Guds løfter til oss. Hvilke ting i livet vårt kan dra vår oppmerksomhet bort fra disse løftene? Hvilke trinn kan vi ta for å forsikre oss om at vi husker dem?

Henry B. Eyring, "Vær ikke redde for å gjøre godt"

President Eyring's tale kan hjelpe dem du underviser til å finne mot og tro til å gjøre godt i verden. Du kan be noen medlemmer om å oppsummere eksemplene på trofaste mennesker som president Eyring deler. Hva lærer disse eksemplene oss om hvordan vi kan stå til tjeneste for andre? Hva foreslår disse eksemplene om måter vi kan tjene på som et quorum eller en Hjelpeforening?

En annen måte å drøfte denne talen på er å gjennomgå de velsignelser som president Eyring fikk fra å følge president

Thomas S. Monson's råd om å studere Mormons bok. Hvilke velsignelser har vi fått fra å studere Mormons bok?

M. Russell Ballard, "Vandringen fortsetter!"

Som en begynnelse på en drøfting av eldste Ballard's tale, kan du be noen om å dele en opplevelse der de hadde et reisemål men oppdaget at de var på feil vei. Hvilken sammenheng har eksempler som disse med vår personlige "vandring" tilbake til vår himmelske Fader? Medlemmene kan deretter lete etter råd og advarsler fra eldste Ballard som kan hjelpe oss å vite om vi er på rett vei i livet vårt. Gi elevene tid til å grunne over sin egen vei og drøft måter vi kan hjelpe og oppmuntre andre på deres "vandring" tilbake til vår himmelske Fader.

Neil L. Andersen, "Herrens røst"

Kanskje medlemmer av Hjelpeforeningen eller quorumet kan dele en erfaring der en generalkonferansetale føltes spesielt meningsfylt for dem. Hvorfor var disse talene meningsfylte? Hva underviser eldste Andersen om betydningen av generalkonferansetaler og den innsats og prosess det innebærer å forberede dem? Hvordan burde denne kunnskapen ha innflytelse på hvor ofte vi studerer og gir akt på disse ordene? Overvei å lage en liste over oppfordringer fra sist avholdte konferanse. Hva har vi gjort for å følge disse oppfordringene?

FJERDE SØNDAGS MØTER

På den fjerde søndagen i måneden drøfter quorum, grupper og Hjelpeforeningen et emne valgt av Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum. Disse emnene vil bli oppdatert etter hver generalkonferanse. Emnet frem til neste generalkonferanse er sabbatsdagen. Ledere eller lærere kan velge fra læresetningene og læringsaktivitetene som er foreslått nedenfor, kombinere noen av dem eller lage sine egne ut fra medlemmenes behov.

Sabbaten er en dag for å minnes hva Gud har gjort for oss.

Opp gjennom hele historien har Gud forbundet visse mektige gjerninger med sabbaten. Disse mektige gjerninger omfatter skapelsen (Se 1 Mosebok 2:1-3), Israels utvandring fra Egypt (se 5 Mosebok 5:15), og Frelserens oppstandelse (se Johannes 20:1-19; Apostlenes gjerninger 20:7). Be medlemmer gjennomgå disse skriftstedene og drøfte hvordan det å huske hver av disse hendelsene kan hjelpe oss til å holde sabbatsdagen hellig. Hva er noen av de mektige gjerninger som Gud har gjort for oss? Hvordan kan vi huske disse tingene på sabbatsdagen? Slik det passer, be medlemmer drøfte spørsmål som disse i sine familier.

Jesus Kristus er Herre over sabbaten.

Sabbaten kalles også Herrens dag (se Johannes' åpenbaring 1:10). Hvorfor tror du at Jesus Kristus kalles Herre over sabbaten? (se Matteus 12:8.) Gå gjennom noen vers som kan inspirere medlemmene til å tenke på måter å sentrere sine sabbatsdagserfaringer rundt Jesus Kristus (eksempelvis, Helaman 5:12; Ether 12:41; Moroni 10:32; og L&p 6:36-37). Hvilke andre vers kan medlemmene dele som kan hjelpe dem å gjøre sabbaten mer

Kristus-sentrert? Hvilke mål kan vi sette for å hjelpe oss å fokusere på Frelseren under sabbatsdagen?

Jesus Kristus er vårt eksempel på å heligholde sabbaten.

Under sitt jordiske virke benyttet Frelseren anledninger til å undervise om sabbatsdagen. Be medlemmene om å lese følgende beretninger og lage en liste over ting som Jesus gjorde på sabbaten og på prinsippene han forkynte: Lukas 6:1-11; 13:11-17; Johannes 5:1-20; 9:1-16. Hvilke andre prinsipper angående sabbaten kan vi lære av følgende vers? 2 Mosebok 20:8-11; 31:12-18; Jesaja 58:13-14; og L&p 59:9-19. Be medlemmene dele hva de kan gjøre for å følge Frelserens eksempel.

Se også Russell M. Nelson, "Sabbaten er en lyst", *Ensign* eller *Liahona*, mai 2015, 129-32.

Sabbaten er en dag for tilbedelse.

Skriv ordet *tilbe* på tavlen og be klassens medlemmer om å skrive andre beslektede ord ved siden av. Lag deretter tre kolonner med ordene *før*, *under* og *etter* øverst i hver kolonne. Hva kan vi gjøre før, under og etter kirken for å tilbe Herren på hans hellige dag? Klassens medlemmer kan lese Mosiah 18:17-29 og Moroni 6 for å få ideer. Be medlemmene grunne over hvordan deres holdninger og handlinger på sabbaten hjelper dem i deres tilbedelse av Herren på denne dagen. (se 2 Mosebok 31:16-17). Hva kan vi gjøre for å forbedre erfaringen våre familier og menighetens medlemmer har med å tilbe på Kirkens møter?

Deltagelse i nadverden muliggjør at vi har Ånden med oss alltid.

Skriv følgende spørsmål på tavlen: Hvordan påvirker nadverden livet ditt? For å besvare dette spørsmålet, la medlemmene jobbe parvis med å velge og drøfte en setning fra Nadverdsbønnene i Lære og

pakter 20:77, 79 og rådet i Lære og pakter 59:9. Gi hvert par tid til å finne skriftsteder som hjelper dem å bedre forstå sine setninger og til å drøfte hvordan de ville besvare spørsmålet på tavlen. Du kan også be klassens medlemmer velge favoritter blant nadverdssalmene og synge dem sammen.

Se også Cheryl A. Esplin, "Nadverden – en fornyelse for sjelen", *Ensign* eller *Liahona*, nov. 2014, 12–14

Sabbatsdagen er en dag til å yte tjeneste for andre.

Hva kan vi lære om å yte tjeneste for andre på sabbaten fra måten Frelseren betjente og velsignet dem som var rundt ham? Oppmuntre medlemmene til å lese og drøfte Matteus 9:10-13; Lukas 19:1-9; Johannes 11:32-46; 13:1-5, 12-17; og 3 Nephi 17:5-10. Be medlemmene tenke på disse skriftstedene mens de evaluerer hvordan de kan yte tjeneste på sabbaten. Eksempelvis kan de hjelpe familiemedlemmer, ta vare på enkeltpersoner og familier de betjener som hjemmelærere og besøkende lærerinner, jobbe med slekts-historie, besøke syke, eller dele evangeliet. Kanskje medlemmene kunne ha et familieråd for å planlegge hvordan de kan yte tjeneste for andre på sabbaten.

© KATHLEEN PETERSON, KOPERING IKKE TILLATT

“Evangeliets plan som hver familie skulle følge for å forberede seg til evig liv og opphøyelse, er forklart i Kirkens erklæring fra 1995, ‘Familien – en erklæring til verden’...

Den har vært grunnlaget for Kirkens undervisning og praksis de siste 22 årene, og vil fortsette å være det. Betrakt den slik, undervis i den, etterlev den, og dere vil bli velsignet når dere strever fremover mot evig liv.

For 40 år siden sa president Ezra Taft Benson at ‘enhver generasjon har sine prøvelser og sin sjanse til å stå sterkt og vise seg verdig’. Jeg tror vår holdning til og bruk av erklæringen om familien er en av disse prøvelsene for denne generasjon.”

Eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum, “Planen og erklæringen”, 29, 30-31.

Dansen,
av Kathleen Peterson

“Jeg bærer mitt høytidelige og likevel gledesfylte vitnesbyrd om at vår Herre Jesus Kristus står ved roret. Han leder sin kirke og sine tjenere”, sa president Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det første presidentskap, på den 187. halvårslige generalkonferansen i Kirken. “Jeg bærer vitnesbyrd om at Thomas S. Monson er det eneste mennesket som innehar og utøver alle Det hellige prestedømmes nøkler på jorden på dette tidspunkt. Og jeg ber om velsignelser over alle Frelserens ydmyke tjenere som virker så villig og godt i Jesu Kristi gjenopprettede kirke, som Han leder personlig. Jeg vitner om at Joseph Smith så Gud Faderen og Jesus Kristus. De talte til ham. Prestedømmets nøkler ble gjengitt til velsignelse for alle vår himmelske Faders barn. Det er vår misjon og vår forvaltning å virke på vårt sted i Herrens sak.”

JESU KRISTI
KIRKE
AV SISTE DAGERS HELLIGE